திருக்கோயில்

ஜூலை 1988 விலை ரூ. 3

மதுரை அருள்மிகு மீனாட்சி சுந்தரேஸ்வரர் ஆலயத்தில் மீனாட்சியம்மனுக்கு முடிசூட்டு விழா விமரிசையாகக் கொண்டாடப் பெற்றது. அறநிலையத் துறை ஆணையாளர் திரு தி.இராச. கல்யாணசுந்தரம் ஐ.ஏ.எஸ்., அவர்கள் இரத்தினச் செங்கோலை துணை ஆணையரும் ஆலய நிர்வாக அதிகாரியுமான திரு சு. பாலசுப்பிரமணியம், பி.ஏ,பி.எல். அவர்களிடம் வழங்கிய போது எடுக்கப்பட்ட படங்கள்.

மாங்காடு அருள்மிகு காமாட்சியம்மன் ஆலயத்தில் அர்ச்சகர் பயிற்சி நிறைவு விழா நடைபெற்றது. அறநிலையத்துறையின் செயலாளர் திரு கு. ஆளுடையபிள்ளை, ஐ.ஏ.எஸ்., இவ்விழாவில் கலந்துகொண்டு சான்றிதழ்களை வழங்கினார். ஆணையாளர் திரு தி. இராச. கல்யாணசுந்தரம், ஐ.ஏ.எஸ்., தலைமை தாங்கினார். ஆலயத்தக்கார் திரு மணலி இராமகிருஷ்ணன் அவர்களும், துணை ஆணையர் திரு. ந.ச. இராமச்சந்திரன் பி.ஏ.பி.எல்., உதவி ஆணையர் திரு கணேசன் ஆகியோரும் உள்ளனர்.

முகப்பு

அருள்மிகு பார்த்தசாரதி ஆலயத்தில் எழுந்தருளியுள்ள மூலவர் ஸ்ரீ வேங்கட கிருஷ்ணர் மற்றும் உற்சவர் ஸ்ரீ பார்த்தசாரதிப் பெருமான்

திருக்கோயில்

இந்து சமய அறநிலைய ஆட்சித்துறை,
119, நுங்கம்பாக்கம் நெடுஞ்சாலை,
சென்னை-600 034.

தொலைபேசி எண்: 479407

ஆசிரியர்: கவிஞர் டாக்டர்
த. அமிர்தலிங்கம், M.A., Ph.D.

மாலை : 30	திருவள்ளுவர் ஆண்டு 2019 விபவ ஆண்டு ஆடித் திங்கள் ஜூலை 1988 விலை ரூ. 3-00	மணி : 7

திருக்கோயில் வாசகர்களுக்கு அறிவிப்பு

அன்பு வாசகர்களே! வணக்கம்.

திருக்கோயில் திங்கள் இதழின் உறுப்பினர்களாகச் சேர விருப்பம் உள்ளவர்கள்

உயர்திரு ஆணையர் அவர்கள்
அறநிலைய ஆட்சித்துறை,
சென்னை-600 034.

என்ற முகவரிக்கு மணியார்டர் அல்லது வங்கி வரைவோலை மூலம் பணம் அனுப்பிச் சந்தாதாரராகச் சேர்ந்து கொள்ளலாம்.

சந்தா விவரம்

அரை ஆண்டு	—	ரூ.	18-00
ஓர் ஆண்டு	—	ரூ.	36-00
ஆயுள்	—	ரூ.	300-00

சந்தாதாரர்கள் முழுமுகவரியைத் தெரிவிக்க வேண்டும். முகவரியில் மாற்றம் இருப்பின் உடனுக்குடன் தெரிவித்திடவும் வேண்டும்.

எல்லா ஊர்களுக்கும் முன் பணம் கட்டும் விற்பனையாளர்கள் தேவை.

பொருளடக்கம்

குமரகுருபரர் திருவுள்ளம்
— டாக்டர் த. அமிர்தலிங்கம்

தஞ்சைக்கோயிலும் திருமுறைவிண்ணப்பித்தலும்
— கி. ஸ்ரீதரன்

ஜட்ஜ் சுவாமிகள்
— தெ. சிவகுருபாண்டியன்

பதஞ்சலியும் யோக சூத்திரங்களும்
— கோ. சந்தானகிருஷ்ணா

கந்தவேள் கருணை
— திருமுருக கிருபானந்தவாரியார்

சண்டேசுவர நாயனார்
— வித்யா தீர்த்ததாசன்

பக்தபிரகலாதா
— செவ்வேள்

நளமகாசரிதம்
— வே. தியாகராஜன்

வண்ணச்சரபம் தண்டபாணி சுவாமிகள் வாழ்க்கையில் நடந்த வியத்தகு நிகழ்ச்சிகள்
— தி.மு. சங்கரலிங்கம்

அல்லித் தீர்த்த பார்த்தசாரதி
— புலவர் செந்துறைமுத்து

பாரதப் போரில் பார்த்தசாரதி
— டாக்டர் த. அமிர்தலிங்கம்

குமரகுருபரர் திருவுள்ளம்

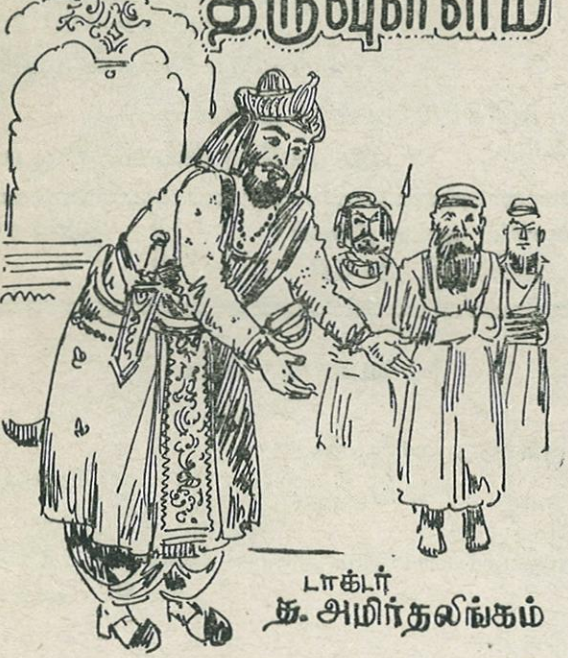

டாக்டர் க. அமிர்தலிங்கம்

கவிஇராஜசிங்கம் எனவும், தவராஜசிங்கம் எனவும் போற்றப்படும் நம் குமரகுருபர சுவாமிகள் திக்கெலாம் போற்றும் திருநெல்வேலி கட்ட பொம்மன் மாவட்டத்திலே தோன்றியவர் ஆவர். இவர் பிறந்த திருவிடத்தின் பெருமையை மகா வித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரனார் தாம் பாடிய குமரகுருபரர் சரித்திரம் என்னும் நூலில்

''செந்தமிழும் சந்தனமும் திசையெல்லாம்
பரிமளக்க
மந்தவளி உமிழ் வளர்குடுமி நினறிழிந்து
கொந்தவிழ் மலர்வீசிக் குளிர்கெழு முத்
தெடுத்திறைத்து
முந்தவெழு புனற்பொருநை முழுவளத்தது
அந்நாடு''

என்று பாடியுள்ளார்.

இத்தகு பெருமை பொருந்திய நாட்டில் தாமிரவருணி நதிக்கரையில் வடபால் இருக்கும் கைலாசபுரம் எனும் ஊரில் சண்முக சிகாமணி கவிராயர், சிவகாமி சுந்தரி அம்மையார் எனும் தம்பதிகள் இறைவன்பால் மாறா அன்பும் நற்குண நல்லொழுக்கமும் நிறைந்தவர்களாய் வாழ்ந்து வந்தார்கள். இவர்கள் திருச்செந்தூர் முருகப் பெருமானை வணங்கி சஷ்டி விரதம் இருந்து குழந்தை வரம் வேண்டினார்கள்.

திருச்செந்தூர் ஆலயத்தில் முருகனின் பிர சாதமாகிய திருநீற்றைக் கையில் கொடுக்காமல் பன்னீர் இலையில் வைத்தே கொடுப்பார்கள். இலையை உடைய வேலைத் திருக்கரத்தில்கொண் டவன் முருகப்பெருமான். அவன் ஆலயத்திற்கு வந்து வணங்குவார்களுக்குத் துன்பங்கள் இல்லை, பகை இல்லை, நோய் இல்லை, வறுமை இல்லை பஞ்சம்இல்லை, நரகம் இல்லை, பிறப்பும் இல்லை எக்குறையும் இல்லை என்று சொல்வதைப் போல பன்னீர் இலையில் வைத்துப் பிரசாதம் கொடுப் பார்கள் இத்திருத்தலத்தில் என்பதை மீனாட்சி சுந்தரனார் நயம்பட

''இலை அயில் குமரவேள் முன்
வணங்குவார்க் கென்றும் துன்பம்
இலை, அடுபகைசற் றேனும்
இலை படுபிணி நிரப்பும்
இலை, அளற் றுழன்று வீழ்தல்
இலை, பவ பவத்துச் சார்பும்
இலை, என இலைவி பூதி
எடுத்தெடுத் துதவல் கண்டார்''

என்று பாடியிருக்கும் பாடல் இங்கே குறிப்பிடத் தக்கது.

இத்தகைய திருச்செந்தூர் முருகன் திருவருளால்தான் நம் குமருகுருபர சுவாமிகள் கி.பி. 1625-ஆம் ஆண்டு ஆனித் திங்கள் திருவா திரை நன்னாளில் சண்முகக் கவிராயர் சிவகாமி சுந்தரியார் தம்பதிகளுக்குப் புதல்வராக வந்து இப்பூவுலகில் தோன்றினார்கள். குமரகுருபரரை ஈன்ற பெற்றோர்களின் மகிழ்ச்சிக்கு அளவே இல்லை. எனினும் அம்மகிழ்ச்சி நீடித்து நிற்க வில்லை. காரணம் ஐந்தாண்டுகள் ஆகியும்கூட நம் குமரகுருபரர் வாய் திறந்து ஓர் வார்த்தையும் பேசவில்லை. 'குழந்தை ஊமையா?'' என்றுகண்ட வர்கள் எல்லாம் வினவப் பெற்றோர்களும் மூங்கைப் பிள்ளையைத் தமக்கருளிய முருகப் பெருமானை நொந்து கொண்டார்கள்.

இறைவன் திருநாமம் அல்லாத ஒன்றை யும் பேசக்கூடாது; எண்ணக்கூடாது என்று குமரகுருபரர் பூவுலகில் தோன்றுமுன் இறைவனிடம் வேண்டியிருப்பார். இறைவரும் சுந்தரரைப் பூமிக்கு அனுப்பும்போது யாம் தடுத் தாட்கொள்வோம் என்று எவ்வாறு முன் கயிலை யின்கண் அருள்புரிந்தாரோ அவ்வாறே குமர குருபரரிடமும் ''நீவாய் திறந்தால் எம்புகழைப் பாடுவாய். ஐந்து வயது வரை பேசாதிருந்தே எம்மைச் சிந்தித்திருப்பாய்'' என இவருக்கு வரம் அளித்து அனுப்பியிருப்பார் போலும். ஆதலால் தான் குமரகுருபரரும் ஐந்து வயது வரையிலும் பேச்சொன்றும் பேசாமல் இறையருளைச் சிந்தித் தவராய் வாய்பேசாது ஊமையாய் இருந்துள்ளார். ஆனால் இவருடைய தெய்வத் தன்மையை அறி யாத இவர்தம் பெற்றோரும் இவரை ஊமையே என மயங்கி மனக்கவலை கொண்டு நித்தமும் கலங்கினர். இவர்தம பெற்றோரின் கலக்கத்தைக் கூறவந்த மீனாட்சி சுந்தரரும் கலை தேர்ந்தார் யாவரையும் தம் கவிநயத்தால் மூங்கையாக்க வல்ல குமரகுருபரரை மூங்கையோ என அவர்தம் பெற்றோர் ஐயுற்றனர் என்பதை நயம்பட

''பூங்கையால் எடுத்தணைத்துப் புல்லினர் உச்சியும்
மோந்து
நாம் கையா வினையாற்றி நன்றிது பெற்றனம்
என்று
தீங்கை ஆயாது கலை தேர்ந்தார்கள் யாவரையும்
மூங்கையாக் கிடுவாரை மூங்கையர் எனத்
தெளிந்தார்''

என்று பாடியிருப்பதைக் காண்கிறோம்.

குமரகுருபரரைப் பிள்ளையாகக் கொடுத்த செந்தில் ஆண்டவரிடமே முறையிடுவோம், குறை இரப்போம் என நினைந்து பெற்றோர்கள் குமர குருபரரை உடன் அழைத்து வந்து சண்முகநாதர் கோயில் கொண்டிருக்கும் சண்முக விலாசத்தில் பல நாட்கள் பாலகனை உடனிருத்தி விரதம்

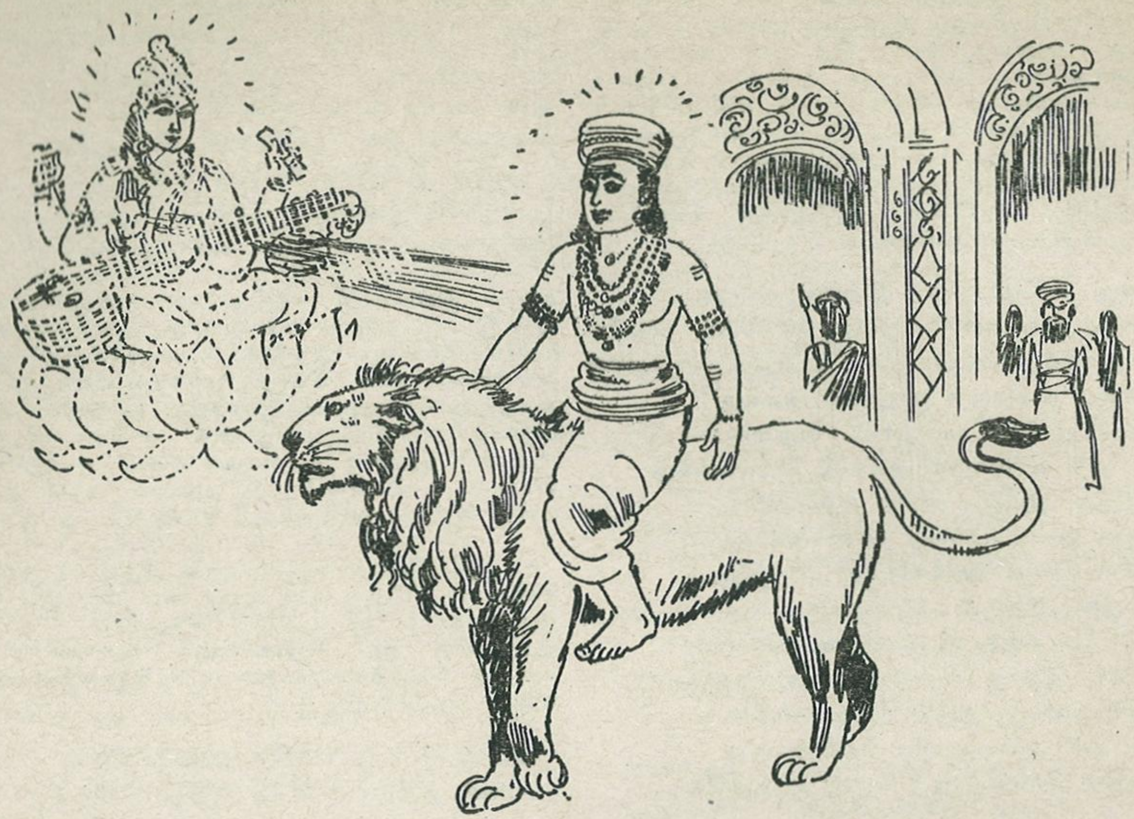

இருந்தார்கள். குமரகுருபரருக்கு ஐந்து வயது முடிந்து ஆறாவது வயது தொடங்கும் அந்நாளில் நிகழ்ந்தது ஓர் அற்புதம். குமரகுருபரர் சண்முக நாதர் திருவருளால் இலைவிபூதியை வாங்கி உடம்பில் பூசிக்கொண்டார். சண்முகநாதரை ஆறுமுறை விழுந்து வணங்கி, சந்நிதானத்திலேயே உட்கார்ந்து தம் தொண்டையைக் கனைத்து

''பூமேவு செங்கமலப் புத்தேளும் தேறறிய
பாமேவு தெய்வப் பழமறையும்''

என்று ஆரம்பித்து ''அடியேற்கு முன்னின்று அருள்' என்று கண்ணில் நீர்வரக் கந்தர்கலி வெண்பாவினைப் பாடி முடித்தார். குமரகுருபரருடைய முதல் பேச்சே கந்தர் கலிவெண்பாதான். செந்தில் ஆண்டவர் திருவருளால் நிகழ்ந்தது இந்த அற்புதம். அது முதற்கொண்டு உலகமெலாம் வியக்கும் வண்ணம் குமரகுருபரர் அருமையாகப் பேசவும் இனிமையாகப் பாடவும் செய்தார். ஐந்து வயதே நிறைந்த குமரகுருபரர் பாடிய கந்தர் கலிவெண்பாவைக் காசினியே கண்டு வியக்க, குமரகுருபரரைத் தமக்குத் தெய்வக் குழந்தையாக வழங்கிய செந்திலாண்டவரை நினைந்துநினைந்து உருகி உருகி, நெஞ்சு நெக்குருகி வணங்கிப் போற்றலானார்கள் அவர்தம் பெற்றோர்.

திருஞானசம்பந்தரைப் போலவே தம் சிறு வயதிலேயே குமரகுருபரரும் தலயாத்திரையை மேற்கொண்டார். மதுரை, திருவாரூர், தருமபுரம், வைத்தீஸ்வரன் கோயில், சிதம்பரம், காசி எனப் பற்பல புண்ணியத் தலங்களுக்கும் சென்று ஆங்காங்கே உள்ள தெய்வங்களைப் பல பிரபந்தங்களால் பாடிப் புகழ்ந்துள்ள குமரகுருபரர் செய்தனவாக அறியப்படும் 16 பிரபந்தங்கள் வருமாறு :

1. கந்தர் கலிவெண்பா
2. மீனாட்சியம்மைப் பிள்ளைத்தமிழ்
3. மதுரை கலம்பகம்
4. மீனாட்சியம்மை இரட்டை மணிமாலை
5. மீனாட்சியம்மை குறம்
6. திருவாரூர் நான்மணிமாலை
7. புள்ளிருக்கு வேளூர் முத்துக்குமாரசாமிப் பிள்ளைத்தமிழ்
8. சிதம்பர மும்மணிக்கோவை.
9. சிதம்பரச் செய்யுட் கோவை
10. சிவகாமி இரட்டை மணிமாலை
11. நீதிநெறிவிளக்கம்
12. பண்டார மும்மணிக்கோவை
13. காசிக்கலம்பகம்
14. சகலகலாவல்லிமாலை
15. காசித்துண்டி விநாயகர் பதிகம்
16. கைலைக்கலம்பகம்.

இவற்றுள் மீனாட்சியம்மை இரட்டைமணிமாலை, மீனாட்சியம்மை குறம், சிவகாமி இரட்டை மணிமாலை ஆகிய மூன்று நூல்களும் குமரகுருபரர் அருளியவை அல்ல என்ற ஓர் கருத்தும் உள்ளது. மற்ற 13 நூல்களில் கைலைக் கலம்பகத்தில் ஓரிரண்டு பாடல்களே கிடைத்துள்ளன. காசித்துண்டி விநாயகர் பதிகம் கிடைக்கவில்லை. மற்றைய 11 நூல்களே இன்று நாம் கற்கவும், குமரகுருபரரின் சிறந்த திருவுள்ளத்தை அறியவும் நமக்கு முழுமையும் கிடைத்துப் பயன்பட்டு வருகின்றன.

குமரகுருபரரின் உள்ளம் தமிழ் உள்ளம். சைவஉள்ளம். எந்நேரமும் ஈசனையே நினைத்து

இன்புற்றிருந்த தெய்வ உள்ளம். அத்தகைய குமரகுருபரரின் சிறந்த திருவுள்ளத்தைக் காட்டும் வகையில் அமைந்துள்ள சிதம்பர மும்மணிக் கோவையிலுள்ள ஒரே ஒரு பாடல் பகுதியை மட்டுமே ஈண்டுயான் எடுத்துக்காட்ட விழைகிறேன். தில்லை நடராஜப் பெருமானிடம் குமரகுருபரர் வேண்டும் வரம் ஒன்று வியக்கத்தக்கதாக உள்ளது. மற்ற புலவர்களிடமிருந்து இத்தெய்வப் புலவரை வேறுபடுத்திக் காட்டும் அப்பாடல் பகுதியை இதோ படித்து மகிழுங்கள்:—

''மல்லலம் பொழில் சூழ் தில்லை வாண
வர்மொன் றிங்கெனக் கருளல் வேண்டும் அதுவே
பெருங்குளிர்க்கு உடைந்த காலைக் கருந்துணி
பலதொகுத் திசைத்த ஒருதுணி அல்லது
பிறிதொன்று கிடையா தாக; வறுமனைக்
கடைப்புறத் திண்ணை அல்லது கிடக்கைக்கு
இடம்பிறிது இல்லை யாக; கடும்பசிக்கு
உப்பின்று அட்ட புற்கை ஊன் அல்லது
மற்றோர் உண்டி வாய்விட்டு அரற்றினும்
ஈகுநர் இல்லை யாக; நாள்நாளும்
ஒழுக்கம் நிறைந்த விழுப்பெருங் கேள்வி
மெய்த்தவர்குழாத் தொடும் வைக; இத்திறம்
உடல்நீங் களவும் உதவிக் கடவுள்நின்
பெரும்பதம் அன்றியான் பிறிதொன்று
இரந்தனன் வேண்டினும் ஈந்திடா ததுவே''.

பட்டாடை வேண்டும், பொன்நகைகள் வேண்டும், மாடிமனைகள் வேண்டும், பால்பழம் வேண்டும் என்பதாகத்தான் ஒவ்வொருவரும் இறைவரை நித்தமும் நித்தமும் வேண்டிக்கொள்வதை நாம் பார்த்திருக்கிறோம். ஆனால் தெய்வக் கவிஞரான நம் குமரகுருபர சுவாமிகளோ பெருங்குளிராக இருந்தாலும் கந்தல் ஆடை அல்லாத பிற ஆடை தமக்கு வேண்டாம் எனவும், எளிய வீட்டின் ஒட்டுத்திண்ணை அல்லாத பிறிதொரு இடம் தமக்குக் கொடுக்க வேண்டாம் எனவும், கடும் பசியாக இருந்தாலும் உப்பும் இல்லாத கஞ்சி மட்டுமே தனக்கு வேண்டும் எனவும், மெய்யடியார்களோடு தான் எப்போதும் கூடி மகிழ்ந்திருக்க வேண்டும் எனவும், உடல் உள்ளவரை இந்தவரமே கொடுத்துத்தான் மாற்றி வேண்டினாலும், அழுது கெஞ்சினாலும்கூட இவையல்லாத பிறவற்றைத் தனக்கு அளிக்காத அதையே வரமாக நம் குமர குருபரர் வேண்டியுள்ளார் எனில் இவர்தம்வீரத்தை என்னவென்பது?

சத்திமுற்றப்புலவர், தம் ஆடையில்லா வருத்தத்தைப் பாடிய பாடல் ஒன்று எனக்கு இப்பொழுது நினைவிற்கு வருகிறது. பாண்டிய மன்னனிடம் பரிசிலை வேண்டிச் சென்ற புலவர், குளிரில் நடுங்கி வாடிக்கொண்டிருக்கும் தனக்கு நல்ல ஆடை ஒன்றும் இல்லாத வருத்தத்தைத் தன் மனைவியிடம் போய் கூறுமாறு கூறி நாரையை நோக்கிப் பாடுவதாக அமைந்த அப்பாடல் வருமாறு:—

நாராய் நாராய் செங்கால் நாராய்
பழம்படு பனையின் கிழங்கு பிளந்தன்ன
பவளக் கூர்வாய்ச் செங்கால் நாராய்
நீயும் உன் மனைவியும் தென்திசை குமரியாடி
வடதிசைக்கு ஏகுவீர் ஆயின்
எம்மூர் சத்திமுத்த வாவியுள் தங்கி
நனைசுவர் கூரை கனைகுரல்பல்லி
பாடுபார்த்திருக்கும் எம்மனைவியை நோக்கி
எங்கோன் மாறன் வழுதிக் கூடலில்
ஆடையின்றி வாடையின் மெலிந்து
கையது கொண்டு மெய்யது பொத்திக்
கால்அது கொண்டு மேலது தழீஇ
பேழையுள் இருக்கும் பாம்பென உயிர்க்கும்
ஏழை யாளனைக் கண்டனம் எனுமே''

எனும் இப்பாடல் சத்திமுத்தக் கவிஞரின ஆடையும் இல்லா வறுமையை நமக்கு உணர்த்தி நம்மை 'அச்சச்சோ' என இரக்கப்பட வைக்கிறது. ஆனால் குமரகுருபரரின் ''பெருங்குளிர்க்கு உடைந்தகாலை கருந்துணி பலவுடன் இசைத்த ஒருதுணி அல்லது பிறதொன்று கிடையாது ஆக'' என்ற பாடற்பகுதி ''ஆஹா ஆஹா இதுவல்லவா வீரம்'' என்று நம்மை வியக்கச் செய்வதோடு நம்மை அவர் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கவும் தூண்டுகிறது அல்லவா.

இதேபோல் வறுமையால் தெய்வத் தமிழைச் சனியான தமிழ் என்று வசை பாடியிருக்கும் புலவர் ஒருவரையும் நாம் பார்க்கிறோம். தமிழைப் படித்ததே தம் வறுமைக்குக் காரணம் என்று கருதும் பொற்களந்தைப் படிக்காசுத்தம்பிரான் என்ற அப்புலவர்

''அட கெடுவாய் பலதொழிலும் இருக்க
கல்வி அதிகம் என்றே கற்றுவிட்டோம்
அறிவில்லாமல்
திடமுள மோகனமாட கழைக்கூத்தாட
செப்பிடுவித்தைகளாட தெரிந்தோமில்லை
தடமுலை வேசையராகப் பிறந்தோம் இல்லை
சனியான தமிழை விட்டுத் தையலர்தம்
இடமிருந்து தூது சென்று பிழைத்தோமில்லை
என்ன சென்மம் எடுத்துலகில் இரக்கின்றோமே''

என்று பாடி நொந்து கொண்டிருக்கிறார்.

ஆனால் வறுமையை வேண்டிப் பாடிய பெருமைமிகு புலவரான குமரகுருபர சுவாமிகளோ எது வறுமை? எது செல்வம்? என்பதையும்

''செல்வம் என்பது சிந்தையின் நிறைவே
அல்கா நல்குரவு அவாஎனப் படுமே''

என்று தெளிவுறுத்தியிருப்பதோடு ஆயிரம் ஆயிரம் அடைகளால் தெய்வத் தமிழைப் பெருமைப் படுத்தியும் பாடியிருக்கிறார்.

அருந்தமிழ், இசை முத்தமிழ், கலைத்தமிழ்த் தீம்பால் அமுதம், கொத்து முத்தமிழ், கொழித் தெடுத்துத் தெள்ளித் தெளிக்கும் தமிழ், கொழி தமிழ், கொழுத்த தமிழ், சங்கத்தமிழ், செழுந் தமிழ்ச் செல்வம், செழுந்தமிழ் தெள்ளமுது, சொற் சுவை பழுத்த தொகைத் தமிழ், தண்டமிழ், தனு

(இக்கட்டுரை 2-6-88 அன்று தருமை யாதீனத்தில் கொண்டாடப் பெற்ற ஸ்ரீகுமர குருபர சுவாமிகள் 300-வது ஆண்டு நினைவு நாள் விழாவில் நிகழ்த்தப்பட்ட சொற்பொழிவைத் தழுவி எழுதப்பட்டதாகும்).

சுவை அமுதெழு மதுரமது ஒழுகும் பசுந்தமிழ், தலைச்சங்கம் பொங்கும் பண்முத்தமிழ், தீஞ் சுவைக்கனியும் தண்டேனறையும் வடித்தெடுத்த சாரங்களிந்தூற்றிருந்த பசுந்தமிழ், தெள்ளுதமிழ், தெளிதமிழ், தென்னந்தமிழ், தேக்கமழ் மதுர மொழுகிய தமிழ், பண்ணுலாம் வடிதமிழ், புத்த முதம் வழிந்தொழுகும் தீந்தமிழ், பைந்தமிழ், மது ரித்த வட்டெழு முத்தமிழ், முதுசொற்புலவர் தெளித்த பசுந்தமிழ், முதுதமிழ் உததி, மும்மைத் தமிழ், வண்தமிழ், வண்டமிழ்க் கடல், விரைதேன் பில்குந் தேத்தமிழ் என்பன தமிழின் பெருமையைப் போற்றும் தெய்வத்தமிழ்க் கவிஞரின் வாக்குகள் ஆகும். தமிழின் சுவையை உண்டு மகிழவே மதுரையின் கண் உமாதேவி தடாதகை பிராட்டி யாகவும், சிவபெருமான் சௌந்தரமாற பாண்டிய னாகவும், முருகர் உக்கிரவழுதி பாண்டியனாகவும் வந்து தோன்றினர் என்பதை மதுரைக் கலம் பகத்தில் குமரகுருபரர்

''தமரநீர்ப்புவனம் முழுதொருங் கீன்றாள்
தடாதகா தேவி என் றொருபேர்
தரிக்க வந்ததுவும் தனிமுதல் ஒருநீ
சவுந்தர மாறன் ஆனதுவும்
குமரவேள் வழுதி உக்கிரன் எனப்பேர்
கொண்டதும் தண்டமிழ் மதுரம்
கூட்டுண வெழுந்த வேட்கையால் எனில்இக்
கொழிதமிழ்ப் பெருமை யாரறிவார்?''

என்று பாடியிருப்பது கொண்டும், தமிழ்க் கடவுள் முருகர் இவருக்குப் பேசவும் பாடவும் மட்டும்வரம் அளிக்கவில்லை. தமிழையும் தம்வேல் கொண்டு இவர் நாவில் எழுதிவிட்டார் என்று நம்மை சிந் தித்து மகிழவைக்கிறது.

இத்தகைய தெய்வப் புலவராகிய குமரகுரு பரர் இரந்து வறுமைஉய வேண்டினாலும் இவரைத் தெய்வங்கள் வறுமையில் வாட்டிப் பார்த்திருந் தனவா எனில் பார்க்கவில்லை என்பதையே இவர் தம் வரலாறு வாயிலாக நாம் அறிகிறோம். முரு கனைப் பாடும் மெய் அடியார்கள் ''மிடியாம் படியில் விதனப் படார்'' என்பது அருணகிரிநாதர் அருள்வாக்காகும். கந்தர் கலிவெண்பா, முத்துக் குமாரசுவாமிப் பிள்ளைத் தமிழ் நூல்களால் முரு கரையும், மீனாட்சியம்மைப் பிள்ளைத் தமிழால் மீனாட்சியையும், சகலகலாவல்லி மாலையால் சரசுவதியையும், மதுரைக் கலம்பகம், காசிக் கலம்பகம், சிதம்பர மும்மணிக் கோவை, சிதம் பரச் செய்யுட்கோவை, திருவாரூர் நான்மணி மாலை நூல்களால் சிவபெருமானையும், பண்டார மும்மணிக்கோவையால் தம் குருநாதரான தரும புரம் ஆதீனம் நான்காம் பட்டத்துச் சுவாமிகள் மாசிலாமணி தேசிகரையும் போற்றிப் பாடியுள் ளார் நம குமரகுருபர சுவாமிகள். மேலும் தம் பிள்ளைத் தமிழ் நூல்களில் விநாயகர், திருமால், பிரமன், தேவேந்திரன், திருமகள், துர்க்கை, சத்தமாதர்கள், முப்பத்து மூவரையும் கூட இவர்பாட மறக்கவில்லை. மேலும் எத்தனை வகைப் பாக்கள் உண்டோ அத்தனை வகைப் பாக் களாலும் இவர் பாடி இறைவனைப் போற்றியதே சிதம்பரச் செய்யுட் கோவை எனும் நூல். இவ் வாறு தம் உள்ளமெனும் திருக்கோயிலில் நாளும் நாளும் தமிழ் மதுரப் பாக்களைப் புனைந்து கடவுளரைப் போற்றிய நம் குமரகுருபர சுவாமி களை, அவரே வேண்டி இரந்தும்கூட நம் கடவுளர்கள் வறுமையை தந்து வாட்டவில்லை என்பதோடு வளமையும் பெருமையும் தந்துஅவரை வாழ்த்தியிருக்கிறார்கள் என்பதை நாம் மறந்து விடக்கூடாது.

தாம்வாழ்ந்த காலம் அனைத்தும் மன்னருக்கு ஒப்ப மாபெரும் சிறப்போடும் செல்வச் செழிப் போடுமே வாழ்ந்துள்ளார் நம் சுவாமிகள். மீனாட்சி யம்மைப் பிள்ளைத் தமிழை இவர் மதுரைமீனாட்சி யம்மன் ஆலயத்தில், திருமலை மன்னர் முன்னிலை யில் அரங்கேற்றிக் கொண்டிருந்தார். வருகைப் பருவத்தில் ஒரு பாடல். தேனொழுகும் தமிழ்ச் சொற்களைப் பெய்து அன்னை மீனாட்சியை வர வேண்டி சுவாமிகள் பாடிய அத்தெய்வத் திருப் பாடல் இதோ :—

''தொடுக்கும் கடவுள் பழம் பாடல்
தொடையின் பயனே! நறைபழுத்த
துறைத் தீந்தமிழின் ஒழுகுநறும்
சுவையே அகந்தைக் கிழங்கை அகழ்ந்

தெடுக்கும் தொழும்பர் உளக்கோயிற்
கேற்றும் விளக்கே! வளர்சிமய
இமயப் பொருப்பில் விளையாடும்
இளமென் பிடியே எறிதரங்கம்

உடுக்கும் புவனங் கடந்துநின்ற
ஒருவன் திருவுள்ளத்தில் அழ
கொழுக எழுதிப் பார்த்திருக்கும்
உயிரோவியமே! மதுகரம் வாய்

மடுக்கும் குழற்கா டேந்துமிள
வஞ்சிக் கொடியே வருகவே
மலையத் துவசன் பெற்றபெரு
வாழ்வே வருக வருகவே!''

இப்பாடலைச் சுவாமிகள் பாடத் தொடங்கும் முன்பே அன்னை மீனாட்சி அழகுமிகும் ஒரு சிறுமி யாக வந்து திருமலை மன்னன் மடியில் அமர்ந்து விட்டாள். பாடலை முடித்தபோது திருமலை மன்னனின் மார்பை அலங்கரித்திருந்த முத் தாரத்தைத் தாமே எடுத்து குமரகுருபரரின் திரு மார்பில் சூட்டி அன்னை மீனாட்சி மறைந்தனள் என்றால் இவர் மன்னரொடு சரி நிகராகப் பெற்ற வாழ்விற்கும் புகழுக்கும் வேறு சான்றுகள் வேண்டுமோ?

குமரகுருபரர் தம் குருநாதரான மாசிலாமணி தேசிகரின் கட்டளைக்கு இணங்க காசிக்குச் சென் றார். கங்கை யமுனை சரஸ்வதி மூன்றும் கலக்கும் திரிவேணி சங்கமத்தையும், காசி விசுவநாதரையும் தரிசித்தார். காசியிலேயே ஒரு மடம் அமைத்துக் கொண்டு தமிழையும் சைவத்தையும் வடக்கில் வாழும் மக்களிடம் பரப்ப வேண்டுமென்று ஆசை கொண்டார். மடம் கட்டுவதற்கான நிலத்தை அப்பொழுது காசியை ஆண்டு கொண்டிருந்த முகமதிய மன்னனிடம் கேட்டுப்பெற எண்ணினார். அம்முகமதிய மன்னனுக்கு இந்திமொழி மட்டுமே தெரியும். ஆகவே அவனைப் பேட்டி காணத் தமக்கும் இந்திமொழி கற்பித்துத்தர வேண்டுமென கலைமகளைக் குறித்துப் பத்துப் பாடல்களால் சகலகலாவல்லி மாலையைப் பாடி னார்.

''மண்கண்ட வெண்குடைக் கீழாக

மேற்பட்ட மன்னரும் என்

பண்கண்ட அளவில் பணியச் செய்

வாய், படைப்போன் முதலாம்

விண்கண்ட தெய்வம்பல கோடி உண்

டேனும் விளம்பில் உன்போல்

கண்கண்ட தெய்வம் உளதோ

சகல கலா வல்லியே''

என்ற பாடலைக் குமரகுருபரர் பாடி முடித்ததும் கலைமகள் தோன்றி இவருக்கு இந்திமொழி பேசும் ஆற்றலை அளித்ததோடு இவர் மன்னரைச்சென்று காணும் வகையில் ஒரு சிங்கத்தையும் வரவழைத்துத் தர குமரகுருபரரும் அதன்மேல் ஏறி அரண்மனையில் இருந்தவர்கள் நடுங்கி வணங்க பாதுஷாவின் இருப்பிடத்தை அடைந்தார்.

''சிங்க்வா தனத்தில் தாடி திகழுற வீற்றிருந்த தங்கஆூ ரஞ்சேர் பாதூ ஷாவினைக் குறுகு தற்குச் சிங்கமேல் ஏறித்தாடி சிறக்கக் கண் காப்புப் பூண்டு பங்குறு வார்கள் அஞ்சப் படர்ந்தனர் முனிவர் ஆங்கே''

(குமரகுருபரர் சரித்திரம்)

சிங்கத்திலே ஏறியவாறு வந்த குமரகுருபரரை கண்டு அச்சமும் வியப்பும் அடைந்த காசி ஆண்ட பாதுஷா, மிக்க மரியாதையோடு ஆசனத்திலிருந்து எழுந்து இறங்கி வந்து நம்முனிவருக்குச் சலாமிட்டார். குமரகுருபரர் இந்தி மொழியிலேயே அம்மன்னனிடம் அளவளாவி கங்கைக் கரையில் ஒரு மடாலயம் அமைத்திட இடம் தர வேண்டும் என்று மன்னனிடம் கூறினார்.

'இந்தியில் ஓதப் புக்கார், எமக்கொரு மடாலயத்தை

அந்தரத் தவரும் போற்றும் கங்கையங் கரையில் ஆக்க

முந்திய மனையைத் தந்து மூவுல கேத்த நிற்பாய்

சிந்தியேல் எனக் கேட்டு திகைத்தனன் வியந்தான் மன்னன்''

(குமரகுருபரர் சரித்திரம்).

மேலும் குமரகுருபரர் மன்னனிடம் இரண்டு கருடப் பறவைகள் எந்த இடத்தில் வலமாகப் பறக்கின்றனவோ அந்த இடத்தில் ஈசன் திருவருள் ஆணையைக் கொண்டு மடாலயம் கட்ட விழைகிறேன்'' என்று கூற அவர் திருவுள்ளத்திற்கு இசைந்த மன்னனும் முனிவருடன் கேதார கட்டத்துக்கு வந்து சேர்ந்தார். நம் குமரகுருபரரின் திருவிருப்பத்தின் படியே இரண்டு கருடப் பறவைகள் தம்முடைய இறகுகளை வீசி அப்பொழுது வானில் வலமாகப் பறக்க, அவை பறந்த வானிடத்திற்கு நேர்கீழே மன்னனும் இடம் வழங்க அவ்விடத்தில் அழகான மடத்தையும் கேதாரீஸ்வரர் கோயிலையும் நம் குமரகுருபர சுவாமிகள் கட்டிமுடித்தார். குமரகுருபரர் அமைத்த மடமே இன்றும் குமாரசாமி மடம் எனும் பெயரில் சிறப்புற விளங்கிச் காசியில் நம் சைவசமயப் பெருமையும், தமிழ் மொழியின் பெருமையும் நிலை நாட்டி வருகிறது என்றால், குமரகுருபரரின் திருத்தொண்டினை எப்படிப் போற்றுவது? இவ்வாறு சுவாமிகள் வறுமையை இரந்து வேண்டியிருப்பினும், வாழ் நாளெல்லாம் மன்னர்களும் துறவிகளும் போற்றப் புகழோடும் பெருமையோடும் திகழ்ந்து தம் சீடர்களுக்கும் தக்க அறிவுரைகளை வழங்கி அவர்களிடம் மடத்தை ஒப்புவித்து 1688-ஆம் ஆண்டு வைகாசித் திங்கள் தேய்பிறைப் பக்கம் மூன்றாம் நாள் காசி விசுவநாதரின் திருவடிக் கமல நீழலில் மேவி உலப்பிலா ஆனந்தம் அடைந்துள்ளார்கள்.

''ஒரும் வேதாந்தமென் றுச்சியிற் பழுத்த

ஆரா இன்ப அருங்கனி பிழிந்து

சாரம் கொண்ட சைவ சித்தாந்தத்

தேன் அமுது.''

என்று சைவ சித்தாந்தத்தைத் தம் பண்டார மும்மணிக்கோவை நூலில் மிகச் சிறப்பித்துப் போற்றியுள்ள நம் குமரகுருபரரின் திருப்புகழும், சைவமும் தமிழும் வாழும் வரை இவ்வையத்தில் வாழ்ந்திருக்கும் என்பது நிச்சயம்.

''திமிர மதகற்றும் தெய்வக்கவிஞன்

குமர குருபரன் திருவடி வெல்க''

பழநியில்

ஒரு நாள் பூசை செய்தலின் பலன்

கந்தனின் பூசை ஓர்நாள்

கடிநகர் இதனில் ஆற்றில்

இந்தமா ஞாலம் ஆதி

புவனங்கள் தொறும் எஞ்ஞான்றும்

வந்தனை புரியில் உண்டாம்

பலனெய்தும் மனமொன்றிங்ஙன்

சிந்தனை புரியில் ஓரேழ்

கோடியும் சித்தி யாமால்

உலகெங்குமுள்ள புண்ணிய தலங்களை ஆயுள்தோறும் வழிபடப் பெறும் பலன் பழநியை ஓர்நாள் வழிபடக் கிட்டும் என்பது இப்பாடலின் பொருள்.

தஞ்சைக் கோயிலும் திருமுறை விண்ணப்பித்தலும்

சு. ஸ்ரீதரன்

திருக்கோயில்களால் சிறப்புடையது தமிழ் நாடு. தேவார மூவரான திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர் ஆகியோர் பல கோயில் களுக்குச் சென்று இறைவனை வழிப்பட்டுப் போற்றினர். அவர்கள் பாடிய பாடல்கள் திருப் பதிகங்கள் எனப்பட்டன. திருப்பதிகங்களால் போற்றப்பட்ட கோயில்கள் 'பாடல் பெற்ற தலங்கள்' எனச் சிறப்பாகப் போற்றப்படுகின்றன.

பல கோயில்களில் திருப்பதிகங்களை விண் ணப்பிக்கவும், இசைக்கருவிகளோடு பாடவும் தான மளிக்கப் பெற்றதாக பல கல்வெட்டுக்கள் குறிப் பிடுகின்றன. சோழர் காலத்தில் பல கோயில்களில் திருமுறைகள் ஓதப்பட்டன என்பதை பெரும் பாலான கல்வெட்டுச் செய்திகளினால் அறிகிறோம்.

தில்லையில் அடைப்பட்டு கிடந்த திருமுறை களை வெளிப்படுத்தியவன் முதலாம் இராசராச சோழன் ஆவான். இவன் திருநாரையூர் நம்பி யாண்டார் நம்பிகள் வாயிலாகச் சிதம்பரம் நடராஜர் ஆலயத்தில் திருமுறை ஏடுகள் இருப் பதை அறிந்தான். தில்லை தீட்சிதர்களோ ''மூவர் வந்தால் அன்றித் திருமுறைகள் வைக்கப்பட்டிருக் கும் அறைக் கதவைத் திறக்கமாட்டோம்'' எனக் கூறிவிட மூவர் திருமேனிகளையும் செய்து இராஜ ராஜன் திருவீதி வலம்வரச் செய்தான். அதன்பிறகு தீட்சிதர்களும் திருக்கதவை திறந்துவிட, திருமுறை ஏடுகளை எடுத்துத் தேவாரம் ஏழு திருமுறை களையும் நம்பியாண்டார் நம்பிகளைக் கொண்டு தொகுக்கச் செய்தான. இவன் திருமுறைகளிடம் மிக்க ஈடுபாடு கொண்டு விளங்கியதால் 'திருமுறை கண்ட சோழன்' எனப் போற்றப்பட்டான். இவன் கட்டிய தஞ்சைக் கோயிலில் தேவார மூவரின் செப்புத் திருமேனிகளைச் செய்தளித்து அவற்றின் சிறப்பாக வழிபாட்டிற்கும் தானமளித்ததாகக் கல் வெட்டுக்கள் கூறுகின்றன. இதைத்தவிர தஞ்சைக் கோயிலில் திருப்பதிகம் விண்ணப்பிக்க 48 பிடாரர் களை நியமித்தான். இன்று நம் கோயிலில் திருப் பதிகம் பாடுபவர்களை ஓதுவார் மூர்த்திகள் என அழைக்கிறோம். இராசராசனுடைய கல்வெட்டில் 'பிடாரர்கள்' எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். 'பிடாரர்' என்ற சொல்லுக்கு மருத்துவர், இசைக் காரர் என்ற பொருள் உண்டு. இவர்கள் நம் உள்ளப் பிணியைப் போக்கி, நல்வாழ்வு வாழ மருத்துவரைப் போன்று உதவி செய்வதால் பிடா ரர் என்ற சொல் மிகப் பொருத்தமாக அமைகிறது.

கல்வெட்டில் திருப்பதிகம் பாடுதல் என்று கூறாமல் 'விண்ணப்பம் செய்தல்' என்று குறிக் கிறான். அப்பர் பெருமான் திருத்தூங்கானை மாடப்பதிகத்தில் 'பொன்னார் திருவடிக்கு ஒன்று உண்டு விண்ணப்பம்' என வேண்டுகிறார்.

தஞ்சைக் கோயிலில் நியமிக்கப்பட்ட பிடாரர் களின் பெயர்கள் பின்வருமாறு :—

1. பாலன் திருவாஞ்சியத்தடிகள் ஆன ராஜராஜப் பிச்சனான சதாசிவன்
2. திருவெண்ணாவல் செம்பொற்சோதியான தட்சிணமேரு விடங்கபிச்சனான ஞானசிவன்
3. பட்டாலகன் அம்பலத்தாடியான மனோத்தமசிவன்
4. பட்டலாகன் சிருடைக்கழலான் பூர்வசிவன்
5. பொற்சுவரன் திருநாவுக்கரையரான பூர்வசிவன்
6. மாதேவன் திருஞான சம்பந்தனான ஞானசிவன்
7. கயிலாயன் ஆரூரனான தர்ம சிவன்
8. செட்டி எடுத்த பாதமான கவசசிவன்
9. இராமன் சம்பந்தனான சத்ய சிவன்
10. அம்பலவன் பக்தர்கள்..கடனான வாமசிவன்
11. கம்பன் திருநாவுக்கரையனான சதாசிவன்
12 நக்கன் சீராளனான வாமசிவன்
13. அப்பி திருநாவுக்கரையானான நேத்ரசிவன்
14. சிவகொழுந்து சீராளனான தர்மசிவன்
15. ஐஞ்நூற்றுவன் வெண்காடானான சத்யசிவன்
16. அரையன் அணுக்கனான திருமறைகாடனான் தர்மசிவன்
17. அரையன் அம்பலகூத்தனான ஓங்காரசிவன்
18. ஆரூரன் திருநாவுக்கரையனான ஞானசிவன்
19. கூத்தன் மழலைச் சிலம்பான் பூர்வசிவன்
20. ஐஞ்ஞூற்றுவன் சியாரூரன் தத்புருஷசிவன்
21. சம்பந்தன் ஆரூரனான வாமசிவ்ன்
22. அரையன் பிச்சனான தர்மசிவன்
23. காசியபன் எடுத்த பாதப்பிச்சனான உருத்திரசிவன்
24. சுப்ரமணியன் ஆச்சனான தர்மசிவன்
25. கூத்தன் அமரபுஜங்கனான சத்ய சிவன்
26. ....வெண்காடனான அகோரசிவன்
27. மாதேவன் திருநாவுக்கரையனான விஞ்ஞானசிவன்
28. கூத்தன் வெண்காடனான அகோரசிவன்
29. ஐஞ்ஞூற்றுவன் திருவாய் மூரான் அகோரசிவன்
30. திருமலைக்கூத்தனான வாமசிவன்
31. ஐஞ்ஞூற்றுவன் எடுத்தபாதமான தர்மசிவன்
32. அரையன் தில்லைக்கரைசான பூர்வசிவன்

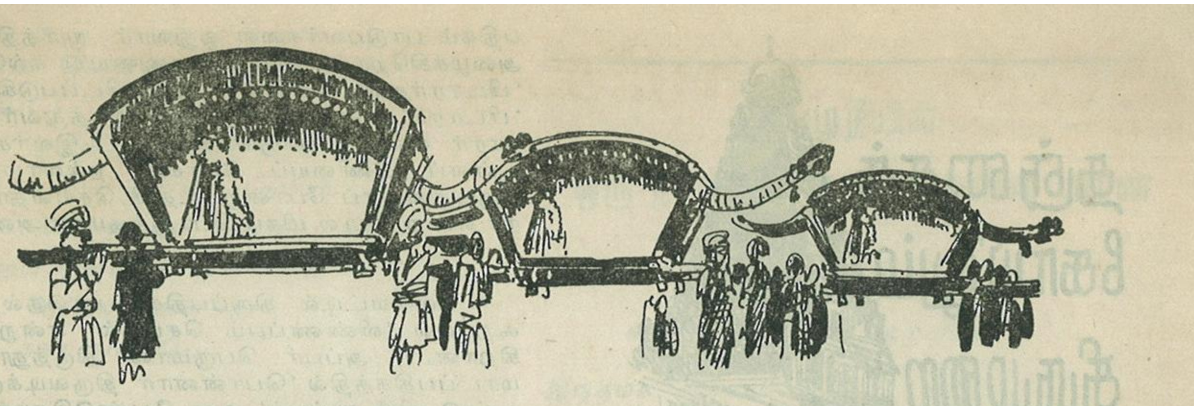

33. காளிசம்பந்தனான தர்மசிவன்
34. காபாலிக வாலியான ஞானசிவன்
35. வெண்காடன் நமச்சிவாயமான உருத்திரசிவன்
36. சிவானந்தனான யோகசிவன்
37. சிவக்கொழுந்து சம்பந்தனான அகோரசிவன்
38. இராமன் கணவதியான ஞானசிவன்
39. பிச்சன் வெண்காடனான அகோரசிவன்
40. மறைகாடன் நம்பி ஆரூரனான ஞானசிவன்
41. கோமன் சம்பந்தனான ஞானசிவன்
42. சக்தி திருநாவுக்கரையனான ஈசானசிவன்
43. பொற்சுவரன் நம்பியாரூரனான தர்மசிவன்
44. ஆச்சன் திருநாவுக்கரையனான நேத்ரசிவன்
45. ஐயாறன் பெண் ஓர் பாகான இருதயசிவன்
46. ராஜாதித்தன் அம்பலத்தாடியான சிகாசிவன்
47. செல்வன் கணவதி தெம்பானான தர்மசிவன்
48. கூத்தன் தில்லைக் கூத்தனான ஞானசிவன்.

இவர்கள் அனைவரின் பெயரும் சிவன் என்றே முடிகிறது. இதனால் இவர்கள் அனைவரும் சிவ தீட்சை பெற்றவர்கள் என்பதை அறியலாம். திருப் பதியம் விண்ணப்பம் செய்யும் பொழுது 'உடுக்கை' வாசிப்பதற்கு 'ஆலாலவிடங்க உடுக்கை விச்சாதிர னான சோமசிவன்' என்பவனும் 'கொட்டுமத்தளம் வாசிக்க குணப்புகழ் மருதனான சிகாசிவன் என்பவ னும் நியமிக்கப்பட்டதாக கல்வெட்டு கூறுகிறது. அக்கல்வெட்டு :—

''உடையார் ஸ்ரீராஜராஜீச்வரம் உடையார்க் குத் திருப்பதியம் விண்ணப்பஞ்செய்ய உடையார் ஸ்ரீராஜராஜதேவர் குடுத்த பிடாரர்கள் நாற்பத் தெண்மரும் இவர்களிலே நிலையாய் உடுக்கை வாசிப்பான் ஒருவனும், இவர்களிலே நிலையாய்க் கொட்டி மத்தளம் வாசிப்பான் ஒருவனும் ஆக ஐம்பதின்மர்க்குப் பேரால் நிசதம் நெல்லு முக் குறுணி நிவந்தமாய் ராசகேசரியோடொக்கும் ஆட வல்லானென்னும் மரக்காலால் உடையார் உள் ளூர்ப் பண்டாரத்தே பெறவும்''

இவர்கள் அனைவரும் சேர்ந்து நாள்தோறும் இறைவன் முன்பு திருப்பதியம் விண்ணப்பம்செய்த னர். இவர்களுக்கு நாள்தோறும் ஊதியமாக முக் குறுணி நெல் அளிக்கப்பட்டது என்பதையும் அறி கிறோம். தஞ்சைக் கோயிலில் திருப்பதியம் ஓத இராசராசசோழனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட நிபந்தம் குறித்து மகிழ்ச்சி அடைகிறோம்.

இரண்டாம் இராசராச சோழனால் கட்டப் பட்ட கோயில் கும்பகோணத்தை அடுத்து காணப் படும் தாரசுரம் கோயில் ஆகும். நாயன்மார்களின் வரலாறு முழுவதும் தொடர்ச் சிற்பமாக இக் கோயிலில் காணப்படுகிறது.

இக்கோயிலின் பிரகாரத்தில் திருச்சுற்று மாளிகையில் 108 உருவச்சிலைகள் செதுக்கப்பட் டுள்ளன. இவை இக்கோயிலில் திருப்பதியம் விண் ணப்பிக்க நியமிக்கப்பட்டவர்கள் எனலாம். ஒவ் வொருவருடைய ஊர், அவரது இயற்பெயர், அவ ருடைய தீட்சாநாமம் ஆகியவை கல்வெட்டுக் களாக காணப்படுகின்றன. உதாரணமாக ஒரு உருவத்தின் மேலே குடவாயிற்கிழார், உமாபதி ஆழ்வாரான சிகாசிவர் எனக் காணப்படுகின்றது.

திருமுறைகளின் சிறப்பை உணர்ந்த அக்கால மன்னர்கள் கோயில்களில் திருமுறைகள் பாட தானம் அளித்தனர் என அறிகிறோம். தொடர்ந்து இன்றும் அப்பணி பல கோயில்களில் நடைபெற்று வருவது குறித்து மகிழ்ச்சி அடைகிறோம்.

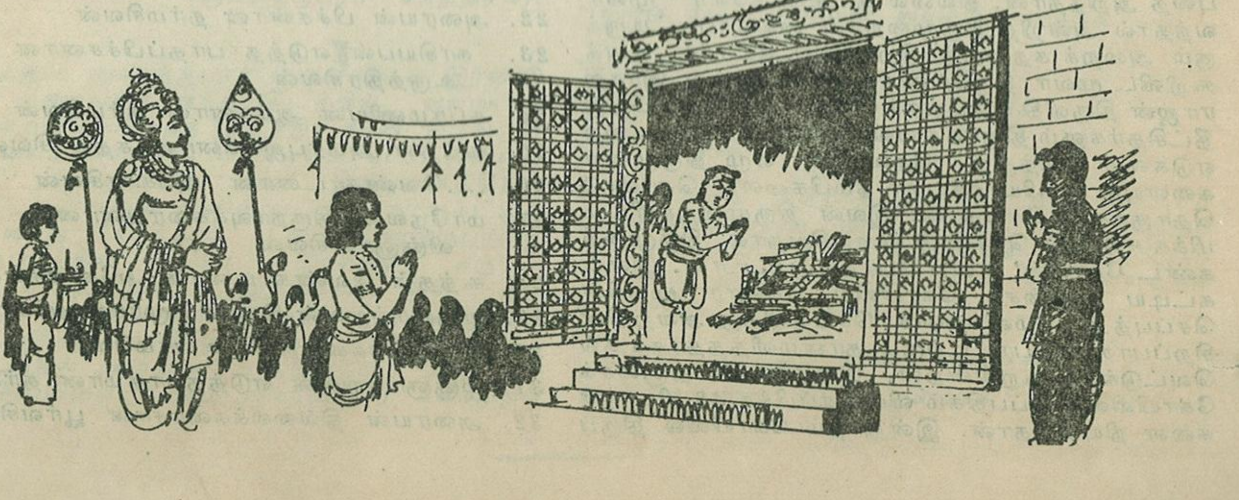

ஜட்ஜ் சுவாமிகள்

தெ. சிவகுருபாண்டியன்,
உதவி கணக்கு அலுவலர்,
அறநிலையத்துறை, சென்னை-34.

ஆந்திர மாநிலத்தில் தவனேஸ்வரம் என்னும் இடத்தில் திரு. வேதமூர்த்தி சாஸ்திரிகள் வாழ்ந்து வந்தார். ஆத்ரேயகோத்திரத்தில் பிறந்த அந்தணரான இவர் காசியில் வேதம் பயின்று அதன் பொருளுணர்ந்த வித்தகர். அதோடல்லாமல் தெலுங்கிலும், சமஸ்கிருத மொழியிலும் புலமை பெற்றிருந்ததுபோல் தமிழிலும் புலமை பெற்றவர். இவருக்கு தவப்புதல்வனாக ·பிறந்தவர்தான் ஜட்ஜ் சுவாமிகள். இவருக்கு தந்தையார் இட்ட பெயர், சதாசிவம்; உயர்நிலைப் பள்ளிப் படிப்பின்போதே தெலுங்கு சமஸ்கிருதம் கற்றறிந்தார். ஆங்கிலக் கல்வியும் சட்டக் கல்வியும் கற்க வேண்டும் என்பதற்காக சென்னைக்கு வந்து சேர்ந்தார். எண்ணம் போலவே சட்டக் கல்வி பயின்று பின்பு வழக்குரைஞர் தொழிலையும் சிறப்பாகச் செய்து வந்தார். தனது ஆற்றலால் புகழும், பொருளும் சேர்த்து வந்தார்.

இவர் வழக்குரைஞராக இருந்தபோது வெள்ளையர் நம் நாட்டை ஆண்டு வந்தனர். இருந்தும் திருவாங்கூர், புதுக்கோட்டை போன்ற சமஸ்தானங்கள் நம் சுதேசி மன்னர்களாலேயே ஆளப்பட்டு வந்தது. அப்போது பிரபல வழக்குரைஞராகச் சென்னையில் இருந்து வந்த திரு சதாசிவம் அவர்கள் திருவாங்கூர் இராஜ்ஜியத்தின் உயர்நீதி மன்ற தலைமை நீதிபதி பதவியில் அமர்த்தப்பட்டார். இவரது நுண்ணறிவு, செயல்திறன், நீதி வ்ழங்கும் விதம் திருவாங்கூர் மன்னரையும், மக்களையும் பிரமுகர்களையும் பெரிதும் கவர்ந்திருந்தது.

இவ்வாறு புகழுடனும் பெருமையுடனும் மிகச் சிறப்புடன் பணியாற்றி வந்த ஜட்ஜ் சதாசிவம் அவர்கள் முன் கொலை வழக்கு ஒன்று வந்தது. வழக்கின் ஆரம்பம் முதல் விவாதத்தைக் கூர்ந்து கவனித்து வந்தார். விவாதம் பல தினங்கள் தொடர்ந்து நடைபெற்று வந்தது. இவர் முடிவு எடுக்கும் நேரம் வந்தது. சந்தர்ப்பம், சாட்சியம் இவைகளால் கூண்டில் நின்றுகொண்டிருந்தவனை குற்றவாளி என்றுதான் முடிவு செய்து அதற்கேற்ப தண்டனை வழங்க வேண்டும். குற்றவாளிக் கூண்டில் நின்று கொண்டிருந்தவனின் முகத்தைப் பார்த்ததும் குற்றம் அற்றவன் என்பதைப் புரிந்து கொண்டார் ஜட்ஜ் சதாசிவம் அவர்கள். நிரபராதி என உள்ளுணர்வு உணர்த்தியது. இருப்பினும் நிரபராதி எனத் தீர்ப்பு எழுத சட்டத்தில் இடமில்லை என்பதை அறிந்து கவலை கொண்டார். அவருடைய அனுபவத்தாலும், அறிவாலும் பார்த்த மாத்திரத்தில் நிரபராதி எனப்புரிந்து கொண்டிருந்தும் சரியான தீர்ப்பை எழுத முடியாத தர்ம சங்கடமான நிலை. சட்ட நிபுணர் யாராலும் வாதிட்டு நிரூபிக்க முடியா சூழ்நிலை. குற்றவாளிக் கூண்டில் நின்றிருந்த அந்த நிரபராதியின் தலைவிதியை எண்ணித் திகைத்தார். நிரபராதி எனப் புரிந்து கொண்டும் சாட்சியங்கள் சாதகமாய் இல்லை என்கிற ஒரே காரணத்துக்காகத் தண்டனை வழங்கித் தீர்ப்பு எழுதுவதா? ''தர்மதேவனே என் செய்வேன்'' எனப் புலம்பினார். நிரபராதி ஒருவரைக் குற்றவாளி என ஆக்கித் தண்டனை வழங்கி தீர்ப்பு எழுதும் தவறைச் செய்ய விரும்பாதவரானதால் அவரது மனம் மிகவும் சங்கடப்பட்டது. வழக்குரைஞர்கள், பணியாளர்கள், பார்வையாளர்கள், நீதிமன்றக் கட்டிடம் இவை அனைத்தும் விவரிக்க முடியாதவைகளாக, விரும்பக் கூடாதனவாகக் காட்சியளித்தன. முள்ளென உறுத்திக்கொண்டிருந்த அந்தத் தலைமை நீதிபதியின் ஆசனத்தைவிட்டு விருட்டென எழுந்தார். தன்னை மறந்த நிலையில் நீதிமன்றத்தை விட்டு வெளியே வந்தார்.

ஜட்ஜ் சதாசிவம் அவர்கள் கால்போன போக்கில் நடக்கலானார். எங்கே? எதற்காக? அங்கே குழுமியிருந்த யாருக்கும் புரியவில்லை. ஜட்ஜ் சதாசிவம் அவர்களுக்கும் புரியவில்லை. அன்றுவரை நேரம் தவறாது நீதிமன்றத்துக்கு மிடுக்குடன் வந்து சீரிய பணியினைச் செம்மையாக முடித்துக் கொண்டு அருமை மனைவி, தன் நான்கு குழந்தைகளின் நினைவாக வீடு திரும்பும் வழக்கம் உள்ள ஜட்ஜ் அவர்கள் அன்று அவற்றை எல்லாம் மறந்தார். வயதான தாய் தந்தையரை மறந்தார்.

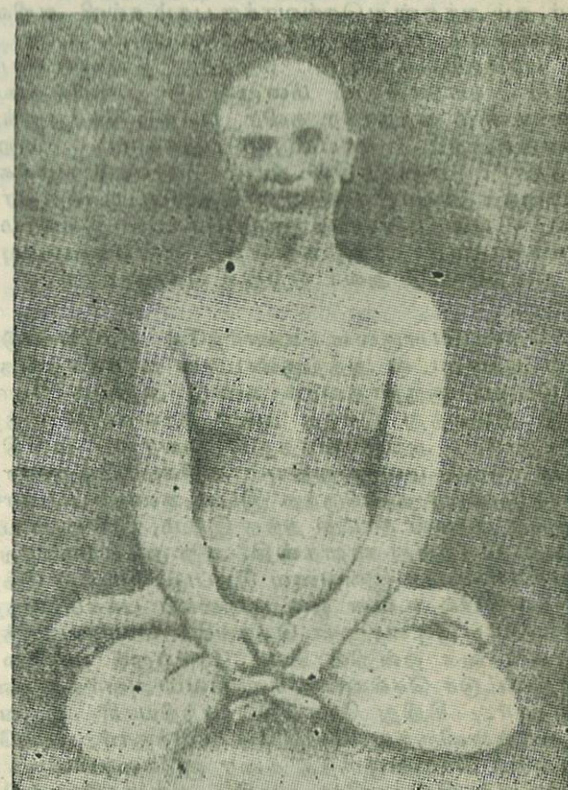

ஜட்ஜ் சுவாமிகள்

தன்னையும் மறந்தார். புளி நன்கு பழுத்தபின் அதுவரை ஒட்டியிருந்த ஓட்டுடன் மீண்டும் ஒட்டுவது இல்லை. அதுபோல் உடமைகள், உறவுகள், பதவிகள், அனைத்தையும் துறந்தார். தாகம் உள்ளவன் தண்ணீரைத் தேடுவான். இவரது தாகம் எதுவோ, என்ன செய்ய வேண்டுமோ என்று புரியாதவராய் அலைந்து திரிந்தார்.

காடு மேடு என்றும் கொடிய மிருகங்கள் என்றும் பாராமல் பயங்கரமான அடர்ந்த காட்டினுள் அச்சமின்றி அலைந்து திரிந்தார். என்ன செய்ய வேண்டும் என்று திட்டம் ஏதுமின்றி புறப்

பட்ட அவருக்கு இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஒரு குரு
நாதர் அவசியமென உணர்ந்தார். தமிழ் நாட்
டிற்கு வந்து சேர்ந்த அவர் தமிழகமெங்கும்உள்ள
ஸ்தலங்களுக்கு எல்லாம் யாத்திரை சென்றார்.
அவரது சிவந்தமேனி நிறம் மாறியதுடன், அன்ற
லர்ந்த தாமரை போன்று இருந்த முகமும் வாடி
இருந்தது. அவரது பழைய நிலையை நினைக்கா
மல் நம்மால் இருக்க முடியவில்லை. திரு சதாசிவம்
அவர்கள் ஜட்ஜ் பதவியை வகித்திருந்தபோது,
அவரது சேவகன் கட்டியங் கூறிமுன் செல்ல
நீதிபதிக்குள்ள ஆடை அணிகளுடன் இவர் நீதி
மன்றத்திற்குள் நுழைந்து அங்கே காத்திருக்கும்
வழக்குரைஞர்கள், பிரமுகர்கள், சிப்பந்திகள்,
பார்வையாளர்கள், மற்றும் வழக்கில் சம்மந்தப்
பட்டவர்கள் யாவரும் எழுந்து மரியாதையுடன்
நிற்க மிடுக்குடன் சென்று அமரும் காட்சி நம்மனக்
கண்ணில் நிற்கிறது. இவ்வாறு தலைமை நீதிபதிக்
குரிய அந்தஸ்தையும், இன்னும் பல செளகரியங்
களையும், முழுமையாக அனுபவித்தவர். அதோ
டில்லாமல் இந்த நேர்மையாளர் அன்றைய திரு
வாங்கூர் மன்னராலும், பிரமுகர்களாலும் மக்க
ளாலும் நன்கு மதிக்கப்பட்டவர்.

இன்று உடுத்தியிருக்கும் வேட்டி ஒன்றுடன் உள்ள
அவர், தம் அந்தஸ்து செல்வாக்கு புகழ் கல்வி அறிவு,
அத்தனையும் மறந்து சாதுக்களுடனும், பண்டா
ரம், பரதேசிகளுடனும் கலந்து நிற்கலானார்.
அன்பர் யாராகிலும் மனமுவந்து அளித்தவை
களை உண்டு வந்தாரே தவிர பசித்த நேரத்துக்கு
நினைத்ததைச் சாப்பிடும் பழக்கமும் மறந்
திருந்தார். மஞ்சத்தில் துயில் கொண்டு பழக்கப்
பட்டிருந்த அவர், கண்ணில் தென்பட்ட சத்திரங்
களில் - புல் தரையில் விரிப்புகூட இல்லாமல்
உறங்கலானார். அத்தனைத் துன்பங்களையும்
மன நிறைவோடு அவர் ஏற்றுக் கொண்டார்.

மெய்ப்பொருளை உணர்ந்தே தீரவேண்டும்
என்ற அவாவுடன் அதற்குண்டான மார்க்கத்தைப்
போதிக்கும் குருநாதரைக் கண்டு அறியும் நோக்
கோடு அலைந்து திரிந்த அவர் காளகஸ்தி வந்து
சேர்ந்தார். அங்கு வந்ததும் அவரது மனதில்
நம்பிக்கையும் மன உறுதியும் அதிகமாயிற்று. பரத்
துவாசமுனிவர் தவமிருந்த இடம், கண்ணப்ப நாய
னாருக்கு பரமன் காட்சி தந்த இடம், இன்னும் பல
சிறப்புப் பெற்றது காளகஸ்தி. அது அந்த மண்ணுக்
குரிய பெருமை. இவ்வளவு சிறப்புப் பெற்ற இந்த
காளகஸ்தியில் உள்ள ஒரு குடிசைப் பக்கம் வந்து
சேர்ந்தார்; குடிசைமுன் தொங்கிக் கொண்டிருந்த
சுரைகுடுக்கை ஒன்றில் சிலர் சோற்றுக் கஞ்சியை
ஊற்றிவிட்டுச் செல்வதை சதாசிவம் அவர்கள் கண்
ணுற்றார். சிறிது நேரத்தில் சந்நியாசி ஒருவர்
குடிலுக்குள்ளிருந்து வெளியே வந்தார். அங்கே
தொங்கிக் கொண்டிருந்த சுரை குடுக்கையிலிருந்து
கஞ்சியைச் சிறிதளவே பருகி சற்று நேரத்தில்
மீண்டும் அதே குடிலுக்குள் சென்றுவிட்டார்.
அந்தச் சிறிய குடிலுக்குள் அந்த சந்நியாசி தவிர
வேறுயாரும் செல்வதில்லை. அந்தச் சந்நியாசி
வெளியில் வந்து காட்சி தரும் சில நிமிடங்கள்
மட்டும் வெளியில் நிற்பவர்கள் அவரது ஆசி
பெற்றுச் செல்வர். அந்தச் சந்நியாசியின் தெய்வீகத்
தோற்றத்தை சதாசிவம் கண்டு தரிசனம் செய்
தார். அதோடு இவரே தனக்கு குருவாகத்
தக்கவர் என உணர்ந்தார். எப்போதாவது அவர்
வெளியே வரும்போது அவரது ஆசியை மீண்டும்
பெற்றே ஆக வேண்டும் என்ற மன உறுதியுடன்
குடிலுக்கு வெளியில் காத்திருந்தார். ஒரு நாள்
கழிந்தது, இரண்டுநாள் கழிந்தது. இப்படிப்பல
நாள் கழிந்தது. அன்று வந்து விட்டுக் குடிலுக்குள்
சென்ற சந்நியாசி பல நாட்கள் வெளியே வரவே
இல்லை. அவர் தனக்கு நடத்தும் சோதனை இது
என்பதைப் புரிந்து கொண்ட திரு சதாசிவம்
அவர்கள் பொறுமையுடன் காற்று மழை வெயில்
இரவு பகல் என்று பாராமல் அன்ன ஆகாரம்
இன்றி, நித்திரையின்றி அந்த இடத்தில் அப்படியே
நின்று கொண்டிருந்தார்.

குடிலுக்குள் சென்ற அதே சந்நியாசி பல
தினங்கள் கழித்து மீண்டும் ஒருமுறை வெளிப்
பட்டார். சுரைகுடுக்கையில் உள்ள சிறிதளவே
கஞ்சி பருகியதும் அந்தச் சந்நியாசியின் பார்வை
திரு சதாசிவம் அவர்கள் மீது விழுந்தது. அவரது
காலடியில் திரு சதாசிவம் விழுந்து நமஸ்கரித்தார்.
எதற்காக அலைந்து திரிந்து, பல நாட்கள் அங்குக்
காத்திருந்தாரோ அந்தச் சந்தர்ப்பம் கிட்டியது.
ஞான உபதேசம் குருவிடம் பெற வேண்டிய நல்ல
நேரம் வந்தது. எல்லாம் அறிந்த அந்த சந்நியாசி
நடத்திய சோதனையில் திரு சதாசிவம் அவர்கள்
தேர்ச்சி பெற்றதால், இதுவரை காத்திருந்த
இவருக்கு உபதேசம் செய்வித்து ரிஷிகேஷ் சென்று
வரப்பணித்தார். குருவின் ஆணையைச் சிரமேற்
கொண்டு அந்த வினாடியே வடக்கு நோக்கித் தன்
பயணத்தைத் துவக்கினார். இது வெறும் சுற்று
லாப் பயணமாக இல்லாமல், திரு சதாசிவம்
அவர்களைப் பக்குவப்பட்ட ஞானியாக-பிரம்மேந்
திரராக மாற்றியது. கற்பாறையில் விழுந்த வித்து
முளைப்பது இல்லை. இவரோ வேத சாஸ்தி
ரங்கள் அறிந்தவர். கல்வி கேள்வி ஞானம் உள்ள
வர். பண்பட்டவர். ஆகவே ஞான வித்தானது
பண்பட்ட விளை நிலத்துக்கு ஒப்பான திரு சதா
சிவத்திடம் பெரிய விருட்சமாக பலருக்கும் பயன்
படும் வகையில் ஓங்கி உயர்ந்து நின்றது. ஜட்ஜ்
சுவாமிகள் ரிஷிகேசிலிருந்து பிரம்மேந்திரராக
தெற்கு நோக்கிப் புறப்பட்டு வந்தார். அவ்வாறு
வந்தவர் புதுக்கோட்டை நகரிலிருந்து சற்றுத்
தொலைவிலிருக்கும் நார்த்தா மலையில் தியானத்
தில் அமர்ந்தார். பல நாட்கள் அப்படியே இருந்த
வர் யோக சமாதியானார். அப்போதிருந்த புதுக்
கோட்டை மன்னரிடம் திவானாக இருந்தவர் இவ
ரோடு ஒன்றாக இணைந்து கல்வி பயின்றவர்.
இவரை நன்கு அறிந்தவர். புதுக்கோட்டைப் பகுதி
யில் ஜட்ஜ் சதாசிவ பிரம்மேந்திரரை இன்னார்
என யாரும் தெரிந்து கொள்ளாதிருந்த அந்த
நேரம், திவான் ஒருவர் மட்டுமே தெரிந்துகொண்
டிருந்தார்.

திரு சதாசிவம் பற்றிய செய்திகளை வெளி
யிட்டவர் இவரது பள்ளித்தோழரான அத்
திவானே ஆவார். திவான் அவர்களே அப்போது
ஆட்சி செய்து வந்த புதுக்கோட்டை மன்னரின்
உதவியுடன் நார்த்தாமலையில் சமாதிநிலையில்
இருந்த திரு சதாசிவ பிரம்மேந்திரரை அப்படியே
தூக்கி ஊர்வலமாகக் கொணர்ந்து புதுக்கோட்டை
நகரில் ஓர் இடத்தில் சமாதி அமைத்தார்.
எந்தப் பதவியில் இருந்தவரானாலும் அவரது
பதவிக்காலம் முடிந்ததும் அவரை 'முன்னாள்'
என்கிற அடைமொழி சேர்த்து அழைப்பது நம்
வழக்கம். எடுத்துக் காட்டாக அமைச்சர் பதவி
யில் இருந்த ஒருவரை அவர் பதவிக்காலம் முடிந்த
தும் முன்னாள் அமைச்சர் என்றுதான் குறிப்பிடு
கிறாம். இதுபோல் எந்தப் பதவியிலிருந்தவரையும்
முன்னாள் என்கிற அடைமொழியுடன் அழைப்பர்.
திரு சதாசிவம் அவர்களை மட்டுமே துறவியாய்
இருந்தபோதும் இன்றும், ஜட்ஜ் சுவாமிகள் எனப்
பெருமையோடு அழைத்துச் சிறப்பிக்கிறது உலகம்.
செயலை நியாயப்படுத்திக் காட்டும் இக்காலத்தில்
நியாயத்தை செயல்படுத்தி வாழ்ந்து காட்டிய
இவரை 'ஜட்ஜ்' என்ற சொல்லுடன் எக்காலத்தி
லும் அழைப்பது சரிதானே! ❖❖

பதஞ்சலியும் யோக சூத்திரங்களும்

கோ. சந்தானகிருஷ்ணா

நீண்ட நெடுங்காலமாக இந்தியாவின் ஒவ்வொரு தத்துவக்கருத்தும், மிக உயர்ந்த 'இலக்கை' அடைவதற்கான நடைமுறை வழிகளை உலகிற்குக் கொடுத்து வந்திருக்கின்றது. அவற்றுள் 'யோகம்' என்பது ஒரு நடைமுறை வழியாகும்.

பொருள்களின் கவர்ச்சியிலும் வெளித்தோற்றங்களிலும் மூழ்கி ஆழ்ந்து கிடக்கும் ஆன்மா தனது அகந்தை உணர்வு நீங்கி உயர்நிலைக்கு திரும்புவதே யோகத்தின் நடைப் போக்காகும்' என அரவிந்தர் யோகத்தை விளக்குகிறார்.

டாக்டர் எஸ். இராதாகிருஷ்ணன் 'ஒருவனுடைய மனோ சக்தியைக் கட்டுப்படுத்தலினால் அதைச் சமப்படுத்தியும் அந்தச் சக்தியைப் பெருக்கி கொள்வதுமே 'யோகம்' என்பதன் பொருளாகும்' என்கிறார்.

யோகம், மன வளர்ச்சிக்காக ஒரு நடைமுறை வழியென்றும், பல்கலைக் கழகங்களில் சராசரியாகச் சொல்லித் தரப்படும் 'உளநூல்' பாடதிட்டங்களை விட யோகமானது வாழ்வில் மிக நெருக்கத்துடனும் பரிசோதனை வழிமுறைகட்கு உட்பட்டதென்றும் திருமதி ஜெரால்டின் காஸ்டர் என்பவர் கருத்து தெரிவிக்கின்றார்.

யோகங்களில் பதஞ்சலியோகமுறை, சாங்கிய யோகமுறை, வேதாந்த யோக முறை, சித்தாந்த யோகமுறை எனப்பல யோக முறைகளும், கர்ம யோகம் பக்தியோகம் ஞானயோகமென அதன் உட்பிரிவுகளும், ஹடயோகம் என ஒரு பிரிவும் இப்படி பல முறை விளக்க சாத்திரங்களும் ஏராளமாக இருக்கின்றன.

காலத்தால் முந்திய யோக நூல்கள் வடமொழியில் பல இருப்பினும், பதஞ்சலியின் யோக விளக்கம் மிகச் சுருக்கமாகவும் ஆதாரபூர்வமானதாகவும் உள்ளதென பண்டிட் முரளிதர் என்பார் குறிப்பிடுகிறார்.

சித்தமானது சதா உருவெடுப்பதும், மறைவதும் மாறுவதும் மீண்டும் உருவெடுப்பதுமான ஓயாத இயல்பினை உடையது. சலனமுடையது. பிண்டத்திலிருந்து அண்டம் வரை ஒடுங்கியும், விரிந்தும் செயல்படுவது. சித்தத்தின் இந்த மாயச் செயலையே பல கோணங்களிலிருந்தும் பதஞ்சலி யோக சூத்திரங்களில் விளக்குகிறார்.

சித்தம் பல்வேறு உருவங்களாக மாறுபடுவதைத் தடுப்பதே யோகம் எனப்படும் என்று பதஞ்சலி தனது சூத்திரங்களைச் சொல்ல ஆரம்பிக்கிறார்.

பதஞ்சலியின் யோகவிளக்கங்கள் மிகப் பழங்காலத்தில் தவசிகள், யோகிகள், ஞானிகள் மற்றும் சிறந்த கவிஞர்கள் பலருக்குத் தமது மனதைக் கட்டுப்படுத்தவும், இயல்பூக்கங்களைப் பெருக்கிக் கொள்ளவும் பயன்பட்டிருக்கின்றன.

பிரம்மஞான சபையினைத் தோற்றுவித்தவர்களில் முக்கியமானவர்களில் ஒருவரான கர்னல் எச். எஸ். ஆல்காட் என்பார் 1885-ல் வெளியான பதஞ்சலி யோக சூத்திர நூலில் தனது அறிமுக உரையில் உள்ளத்தைக் கட்டுப்படுத்த மிகச் சிறந்த யோகிகளும் பதஞ்சலியின் யோக விதிமுறைகளையே அனுசரித்திருப்பதாக உறுதிப்படுத்திச் சொல்கிறார்.

பதஞ்சலியின் யோக சூத்திரத்தை வடமொழியிலிருந்து 1889-ல் கலிபோர்னியாவிலிருந்து ஆங்கில விளக்கத்தை வெளியிட்ட கியூ ஜட்ஜ் என்ற அறிஞர், மனம்-எண்ணங்கள் என்பனவற்றின் இயற்கைத் தன்மையினை பூரணமாக விளக்க முடியாத உளநூல் பயில்வாருக்கு பதஞ்சலியின் விளக்கம் நிச்சயம் பல உண்மைகளை வழங்க முடியுமென கூறுகிறார்.

பதஞ்சலியின் யோக சூத்திரம் எழுதப்பட்ட சரியான காலத்தை நிர்ணயிப்பது கடினம். காலத்தால் முந்தினமைக்கும், பழமைச் சிறப்பிற்கும் யோகவழிமுறைகளை பதஞ்சலியே 'ஹிரண்ய கர்பன்' என்ற மிகப் பழங்கால இருடிகளில் ஒருவருக்குக் கற்பித்ததாகவும் டாக்டர் குமால் பாலி தனது நூலில் குறிப்பிடுகிறார்.

பதஞ்சலி இயேசு கிருத்துவுக்கு மூன்று நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் வாழ்ந்திருக்க வேண்டுமென சுவாமிசிவானந்தா சொல்கிறார். பதஞ்சலியின் காலத்தைப் பற்றிய ஆய்வுப் பேரவையில் சென்குப்தா என்ற அறிஞர் பதஞ்சலியின் காலத்தை கி. மு. 500-க்கும் கி.பி. 500-க்கும் இடைப்பட்டதாகும் என எடுத்துப் பேசியிருக்கிறார்.

இந்தியாவிலிருந்து பண்டைக் காலத்தில் வியாபாரத்திற்காக வெளிநாடு சென்ற வியாபாரிகளில் பலர் இந்தியாவின் நல்ல சாத்திர அறிவும், அனுபவஞானமும் பெற்றவர்களாக இருந்திருக்கிறார்கள். ஆர்வமுள்ள வெளிநாட்டார் இந்திய வியாபாரிகள் மூலம் 'யோகம்' முதலான சிறந்த வழிமுறைகளைக் கேட்டறிந்து அவர்களில் சிலர் ஆர்வத்துடன் இந்தியாவிற்கே வந்து 'யோகத்தை' நேரிடையாகக் கற்றுச் சென்றிருக்க வேண்டும். இயேசு கிருத்துவுக்கு முன்னரே 'இந்த யோக' அறிவு மேலை நாட்டிலே பரவ வாய்ப்பிருந்திருக்கிறது.

இந்தியாவின் மிகப் பழைய பழக்கவழக்க காலத்திற்கும் பின்னர் உண்டான புத்தமத வழக்கங்கள் மற்றும் உபநிடதங்களின் பழக்க வழக்கங்கள் காலத்திற்கும் ஒரு இணைப்பாக பதஞ்சலியின் யோக சூத்திரகாலத்தை ஜேம்ஸ்வுட் என்ற மேலை நாட்டறிஞர் கருதுகிறார்.

மாசிடோனியரின் இந்தியப் படையெடுப்பிற்குப்பின் பதஞ்சலியின் யோக சூத்திரம், மேலை நாட்டினரை-குறிப்பாக நவபிளாட்டானியர்களைப் பெரிதும் கவர்ந்திருக்கிறது என்பதை மிகச் சிறந்த மனிதாபியான இர்வின் பாபிட் என்பவரின் ஆசிரியரும் வடமொழி வல்லுனருமான சில்வியன் விவி கூறுகிறார்.

பின்னர் வந்த உரையாசிரியர்கள் பதஞ்சலி இலக்கணம், ஆயுர்வேதம், யோகம் முதலிய மூன்று துறைகளிலும் சிறந்து விளங்கியதாகவும், மனித சமுதாயத்திற்கு யோகம், இலக்கணம், ஆயுர்வேதம் முதலியவைகள் மூலம் மனித குலம் மனம் வாக்கு ,காயம் மூன்றிலும் தூய்மை பெறுவதற்காகத் திட்டமுடன் அவர் பிறப்பெடுத்தார் என்று சொல்லப்படுவதாக டாக்டர் குமால்பாலி தனது ஒப்புநோக்கு நூலில் குறிப்பிடுகிறார்.

பழைய உரையாசிரியர்களில் போஜராஜனும் ஒருவராக இருந்திருக்கிறார். பதஞ்சலியின் யோக சூத்திரம் மிகப் பரவலாக மேலைத்திசைக் கலாச்சாரத்தினை இருபதாம் நூற்றாண்டில்தான் பெரிதும் கவர்ந்திருக்கிறது. ஜேம்ஸ்புட், டைமினி போன்றவர்கள் இதற்கு ஆங்கில மொழி விளக்கங்களும் தந்திருக்கிறார்கள்.

நோபில் பரிசு பெற்ற ஏட்ஸ், டி.எஸ். எலியட் போன்ற கவிஞர்களைப் பதஞ்சலி மிகவும் கவர்ந்திருப்பது மட்டுமின்றி அவர்களின் கவித்துவத்திற்கு ஒரு ஊக்க சக்தியாகவும் பதஞ்சலி இருந்திருக்கிறார் எனத் தெரிகிறது.

மகாகவி பாரதியார் தனது சொந்த வாழ்க்கையில் ஒரு சிறந்த யோகியாகவே வாழ்ந்திருக்கிறார். அவருக்கு யோகத்தின் பாலிருந்த ஈடுபாட்டிற்கும் அனுபவத்திற்கும் அவரது பாடல்களிலேயும் நூல்களிலும் பல குறிப்புகளை வெளிப்படுத்தியிருந்தாலும் அவரது பதஞ்சலியின் யோக சூத்திரத்தின் விளக்கமே சிறந்த சான்றாக விளங்குகிறது. அவர் நிவேதிதா அம்மையாரைத் தனது ஆன்மீகக் குருவாக ஏற்றுக் கொண்ட யோகவாழ்க்கையும் சித்தியும், சித்தச் செறிவும், மனோலயமும், மனோ ஜெயமும், இயல்பூக்கச் சிறப்பும் பதஞ்சலியின் யோக சூத்திரத்தின் செல்வாக்கு காரணமாக அமைந்திருக்கிறது என்று கருதவேண்டியிருக்கிறது.

பதஞ்சலியின் உளச்சாத்திரத்தைப் போல் உலகில் வேறு முழுமையான உளச்சாத்திரத் தத்துவம் கிடையாதென்று சுவாமி அபேதானந்தா அவர்கள் தனது புகழ் பெற்ற அமெரிக்கப் பிரசங்கத்தில் குறிப்பிடுகிறார்.

சுவாமி விவேகானந்தர் யோகத்தைப்பற்றிய தனது அமெரிக்கப் பிரசங்கங்களை நூலாக்கி அத்துடன் பதஞ்சலியின் யோக சூத்திரத்திற்கு விளக்கமும் எழுதி 'ராஜயோகம்' என்ற நூலாக வெளியிட்டுள்ளார்.

ராஜயோகத்தைப் பற்றிய மிக உயர்ந்த ஆதாரமாகவும், பாட புத்தகமாகவும் பதஞ்சலியின் யோக சூத்திரங்கள் அமைந்திருக்கிறதென்றும் ஏனைய தத்துவ வாதிகள் பதஞ்சலியின் சில தத்துவக் குறிப்புகளில் மாறுபட்டாலும் பதஞ்சலியின் பயிற்சிக்கான வழிமுறைகளே முடிவு செய்யப்பட்டதொன்றாகவே கருதுவதாகவும் பதஞ்சலியின் யோக சூத்திரத்தின் சிறப்பினை சுவாமி விவேகாநந்தர் விவரிக்கிறார்.

யோகம் என்றால் ஹடயோகம் முதலான பயிற்சிதான் என ஒரு சிலரும், பிராணாயாமம் மற்றும் உடற்பயிற்சியும்தான் சரியான 'யோகம்' என ஒரு சிலரும், மந்திரயோகம், தியானயோகம் என ஒரு சிலரும் யோகத்தைப் பற்றி இப்படி பலவாறு பேசியும் வாழ்ந்து வருகிறார்கள். இந்த தன்வழி யோகிகளால் யோகத்தின் உண்மையான விளக்கம் முழுமையாக மக்களுக்குப் பரவலாகக் கிடைக்க வழி செய்யப்படவில்லை. விஞ்ஞானம் பல துறைகளிலும் வளர்ந்து வரும் இக்காலத்தில் 'யோகம்' ஒரு பொழுது போக்காகவோ, நடைமுறைக்கு அப்பாற்பட்டதாகவோ கருதப்படுகிறது.

இந்நிலையில், பதஞ்சலியின் யோகசாத்திரம் மனித அமைப்பினை விஞ்ஞான முறையில் விளக்கும் வகையில் அமைந்துள்ளது. இந்த யோகம் மனோ சக்தியின் சிக்கல்களை அடிப்படையிலேயே மாற்ற வழி செய்வதால் மனிதமனம் தூய்மையடைந்து முற்றிலும் பக்குவத்துடன் தெய்வீக ஒளியினை ஏற்க வழி வகுக்கிறது என்ற சுவாமி சிதாநந்தரின் கூற்றினைச் சிந்தித்தல் வேண்டும்.

பதஞ்சலியின் யோக சூத்திரத்தை ஆர்வம் கொண்ட ஒவ்வொருவரும் விஞ்ஞான பூர்வமாக ஆய்ந்து பயிற்சி செய்து அரிய பலன்களைப் பெறுதல் வேண்டும். உளநூல் பயிற்சியிலும், பதஞ்சலியின் யுக்திகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு தனி மனித மற்றும் சமூக நன்மைக்குப் புதிய வழி வகைகளைக் காணுதல் வேண்டும்.

'வழிபாடு, பிரார்த்தனை, வழிபாட்டிற்குரிய வடிவங்கள் அற்புதச் செயல்கள், மதங்கள் இவற்றின் ஆதாரங்களின் உண்மைகளை இந்த யோகம் விளக்கும்.

''இராஜயோகம், ஒரு விஞ்ஞான நெறி' என்று சுவாமி விவேகானந்தர் கூறிச் சென்றதை நினைவுபடுத்தி இந்தச் சிறிய கட்டுரையினை முடித்துக் கொள்வோம்.

— — —

கந்தவேள் கருணை

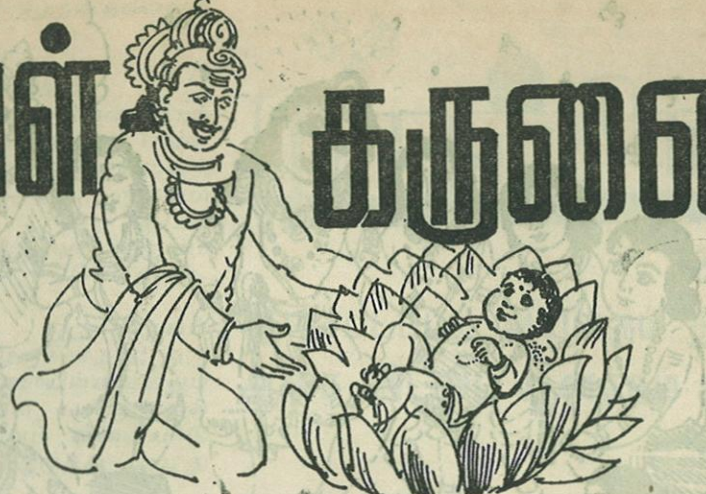

திருமுருக
கிருபானந்த வாரியார்

கண்ணிகர் மெய்யும் சென்னிக் கணம்நிக ரினத்தின் கூறும்
திண்மை தோள்க ளேபோல் திகழ்தரு முயிரும் வேறொன்
றெண்ணுதற் கரிய தான எஃகமும் இயலிற் காட்டும்
புண்ணிய முனிக்கோன் செவ்வேள் பொற்பதத் தடிமை யாகும்

எனவே, முருகன் வேறு தமிழ் வேறு அல்ல. முருகனே தமிழ். தமிழே முருகன் என்பதை உணரலாம்.

பிறக்கும்போதே பெயருடன் யாரும் பிறப்பதில்லை. குழந்தை பிறந்த பின்னர்தான் பெயர் சூட்டுவர். ஆனால் இங்கோ, ''ஒரு திருமுருகன் வந்தாங்கு உதித்தனன்'' என்று கூறுகிறார், ஒருவரைப் பார்த்து, ''இவருக்கு ஞானம் உதித்தது'' என்று சொன்னால் அப்போதுதான் ஞானம் வந்தது என்று பொருளாகாது. ஞானம் முன்பே இருந்தது; அது மறைந்திருந்தது; இப்போது உதித்தது என்றுதான் பொருள்படும். ஆகவே, என்றும் இருக்கும் இறைவனே உலகம் உய்வதற்காகக் கிழக்கில் ஒரு முகமும், மேற்கில் ஒருமுகமும், வடக்கே ஒரு முகமும், தெற்கில் ஒருமுகமும், மேலே ஒருமுகமும், கீழே ஒரு முகமுமாக ஆறுமுகப் பெருமானாக வந்து உதித்தான்.

ஆண்பிள்ளை என்றும் ஆண்மகன் என்றும் முருகப் பெருமான் ஒருவரையே கூறலாம். கோடீசுவரனின் பிள்ளையைக் கோடீசுவரன் மகன் என்றும் ஏழையின் பிள்ளையைத் தரித்திரன் மகன் என்றும் வைசியரின் மகனைச் செட்டி மகன் என்றும் சொல்லும் வழக்குப்படி, பெண்ணுக்குப் பிறந்த நாம் யாவரும் பெண்-பிள்ளைகள்தான். ஆணுக்கே பிறந்த பிள்ளைதான் ஆண்பிள்ளை. அப்படிப் பெண் தொடர்பின்றி ஆணுக்கே பிறந்தவன் ஆறுமுக சுவாமி. பரமான்மாவை ஆணாகவும், அதைத் தேடிச் சென்றடைய வேண்டிய ஜீவான்மாவைப் பெண்ணாகவும் கொள்கிற மரபுப்படி இது கந்தப்பெருமானின் பிரம்மநிலையைக் குறிக்கும்.

முருகன் அவதாரம் செய்தான் என்பதும் சரியாகாது. அவதாரம் என்றால் இறங்கி வருவது என்று பொருள். நாம் யாவரும் இறங்குமுகமாகக் கீழ்நோக்கி இவ்வுலகுக்கு வருகிறோம். முருகனோ இறைவனின் ஊர்த்துவ முகமாக நெற்றிக் கண்ணினின்று வெளிப் போந்தவன்.

சரவணப் பொய்கையில் திரு அவதாரம் செய்தருளிய முருகப் பெருமான் செந்தாமரையில் கொலு வீற்றிருந்தார். திருமால், பிரம்மதேவர், காலக் கடவுள், வருணபகவான் முதலிய தேவர்கள் அங்கே சென்றார்கள். கைக்குழந்தை போலத் திருவிளையாடல் புரியும் எம்பெருமானைஅவர்கள் கண்டார்கள். வாக்கினாலும், வேதமுடிவான உபநிடதங்களாலும் அளக்க முடியாத நிமலமூர்த்தியாக இருந்தாராம் எம்பெருமான்.

அழகிய திருமேனியுடன் வீற்றிருந்த முருகவேளின் ஆறு முகங்களிலும் கருணை பொழிகிறது; நாராயணமூர்த்தி எம்பெருமானைப் பார்த்தார். எத்துணை முறை பார்த்தாலும் அவருக்குத்திருப்தி ஏற்படவில்லையாம்!

தீர்த்திகைக் கங்கை தன்னில் திகழ்சரவணத்தில் வந்த
மூர்த்திகைக் குழவி யேபோல் முதற்புரி ஆடல் நோக்கி
ஆர்த்திகை புறாத உள்ளத் தரிமுதல் அமரர்யாரும்
கார்த்திகைத் தெரிவை மாரை விளித்திவை கழறலுற்றார்.

சிறந்த தீர்த்தமாகியகங்கா நதியின் அருகில் திகழ்கின்ற சரவணப் பொய்கையில் தோன்றிய முழுமுதற் கடவுள் ஒரு கைக்குழந்தைபோல், முதன் முறையாகத் திருவிளையாடல் புரிவதை நோக்கித் திருமாலாதி தேவர்கள், அந்த அழகைக் கண்டு திருப்தியுறாதவர்களாகி, கார்த்திகை மாதர் அறுவரையும் அழைத்து,

''எம்பெருமான் சரவணப் பொய்கையில் குழந்தை போல எழுந்தருளியிருக்கிறார். நீங்கள் பாலூட்டுங்கள்'' என்று கார்த்திகைப் பெண்கள் அனைவருக்கும்தேவர்கள்உத்தரவு போட்டார்கள். ''அவ்வாறே செய்கிறோம்'' என்று கார்த்திகைப் பெண்கள் அறுவரும் சரவணப் பொய்கை சென்று அங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் இளம்பூரணனைத் துதித்து வணங்கினர். கார்த்திகைப் பெண்களுக்குள் போட்டி ஏற்படாதபடி, குமரக் கடவுள் ஒருவரே ஆறு குழந்தைகளாகப் பிரிந்தருளினார்.

மறுவறும் ஆரலாகும் மாதர்மூ விருவர் தாமும்
நிறைதரு சரவணத்தின் நிமலனை அடைந்து போற்றி
உறுநர்கள் தமக்கு வேண்டிற் றுதவுவோன் ஆதலாலே
அறுமுக வொருவன் வேறாய் அறுசிறார் உருவங் கொண்டான்

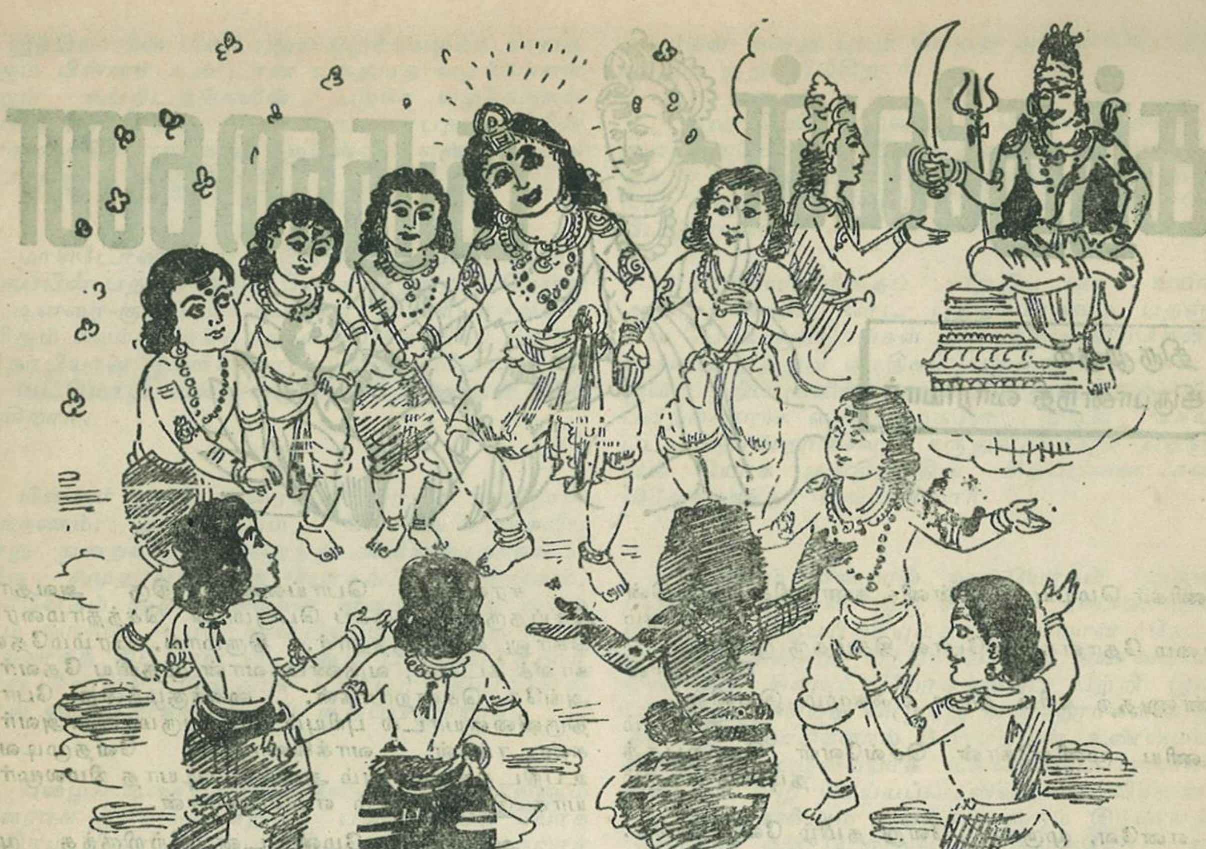

குற்றமில்லாத கார்த்திகைப் பெண்கள் அறுவரும் சரவணபவனை யடைந்து தொழுது நிற்க, அடைந்தவர்கட்கு வேண்டிய வெல்லாம் வழங்கும் விமலன் ஒருவனே ஆறு குழந்தைகளாகப் பிரிந்தருளினான்.

''உவகையோடு கிருத்திகையர் அறுவரும் எடுக்க
அவர்
ஒருவரொருவர்க்கவன்ஓ ரோர்புத்ர னானவனும்

—திருவகுப்பு.

கார்த்திகை மகளிர் அறுவரும் ஆளுக்கொரு குழந்தையை எடுத்துப் பால் ஊட்டினார்கள், முருகப் பெருமான் முறுவல் செய்து, நீங்காத பேரருளால் அருந்துவது போல் அருந்தினார். பால் அருந்திய பரஞ்சுடர் முதல்வனை வண்டருந்தாத கஞ்சமலர்ச் சயனத்தில் சேர்த்த கார்த்திகை மாதர்கள் தாலாட்டிக் கண்வளரச் செய்தனர்.

பாம்பா லுததி தனைக்கடைந்து
பட்டருங் கொடுங்கார் சொரிமழைக்குப்
பரிய வ்ரையைக் குடைகவித்துப்
பசுக்கள் வெருவிப் பதறாமற்
காம்பா லிசையின் றொனியழைத்துக்
கதறுந் தமரக் காளிந்திக்
கரையி னிரைப்பின் னேநடந்த
கண்ணன் மருகா முகையுடைக்கும்
பூம்பா சடைப்பங் கயத்தடத்திற்
புனிற்றுக் கவரி முலைநெரித்துப்
பொழியு மமுதந் தனைக்கண்டு
புனலைப் பிரித்துப் பேட்டெகினந்
தீம்பால் பருகுந் திருச்செந்தூர்ச்
செல்வா தாலோ தாலேலோ
தெய்வக் களிற்றை மணம்புணர்ந்த
சிறுவா தாலோ தாலேலோ.

பழுத்த வைணவராகிய பகழிக் கூத்தர் இவ்வாறு திருச்செந்தூர்ப் பிள்ளைத் தமிழில் முருகனைத் தாலாட்டுகிறார்.

'அமிருத மதனத்தின் போது பாற்கடலைக் கடைந்த வரும், பெரு மழையின்போது கோவர்த்தன கிரியைக் குடையாகத் தூக்கி மாடுகளைக் காத்தவரும், வேணுகான மிசைத்து யமுனா தீரத்தில் ஆநிரையைப் பின்தொடர்ந்தவருமான பெருமானின் மருமகனே! என்று முதலில் துதிக்கிறார். பிறகு இவ்வாறு தொடர்கிறார்.

பொய்கையில் தாமரை மலர்கள் மலர்ந்திருக்கின்றன; அவற்றிலே அன்னங்கள் வாழ்கின்றன. உணவு தேடுவதற்காக ஆண் அன்னங்கள் வெளியே சென்றிருக்கின்றன. கன்று ஈன்று பத்துப்படி பால் கறக்கக் கூடிய எருமை ஒன்று அந்தப் பொய்கையில் இறங்கி ஒரு கலக்குக் கலக்கியது. பொய்கையில் இருந்த வரால் மீன் எருமையின் மடியை இடித்து மோதியது. கன்று தான் பாலைக் குடிப்பதாக நினைத்துக் கொண்டது எருமை! அதன் மடியிலிருந்து பால் சுரந்தது. எருமையின் மடியிலிருந்த பத்துப்படி பாலும் நீரில் கலந்து விட்டது. நீர்வேறு, பால் வேறாகப் பிரிக்கும் ஆற்றல் அன்னத்துக்கு உண்டு. 'நம் கணவன்மார்களாகிய ஆண் அன்னங்கள் உணவு தேடி எங்கோ போயிருக்கின்றன. எம்பெருமானோ உணவை இங்கேயே கொண்டு வந்து கொடுக்கிறார் என்று பெண் அன்னங்கள் நீரிலிருந்து பாலைப் பிரித்து எடுத்துப் பாதியைக் குடித்து மறுபாதியைக் கணவருக்கு என்று வைத்துவிட்டனவாம். இவ்வாறு அன்னங்கள் வாழும் தீர்த்தமுள்ள திருச்செந்தூரில் வாழும் செல்வனைத் தாலாட்டுகிறார் பகழிக் கூத்தர்.

கார்த்திகைப் பெண்கள் திருக்குழந்தைகளைத் துயிலச் செய்கின்றனர்.

துயிலவோ ருருவம் துஞ்சித் துண்ணென எழுந்து மென்சொற்
பயிலவோ ருருவம் யாய்தன் பயோதரம் பவள வாய்வைத்
தயிலவோ ருருவம் நக்காங் கமரவோ ருருவம் ஆடல்
இயலவோ ருருவம் ஊளா இரங்கவோ ருருவம் செய்தான்.

ஒரு உருவம் துயில்கின்றது. ஒரு உருவம் விரைந்தெழுந்து இனிய சொல் பழகுகின்றது; ஒரு உருவம் தாயின் தனத்தைப் பவளவாயில்வைத்துப் பால் குடிக்கின்றது; ஒரு உருவம் புன்முறுவல் செய்து அமர்ந்துளது; ஒரு உருவம் விளையாடுகின்றது; ஒரு உருவம் சும்மா இருந்து அழுது கொண்டிருக்கின்றது.

ஒருருத் தவழ மெல்ல ஒருருத் தளர்ந்து செல்ல
ஒருரு நிற்றல் செல்லா தொய்யென எழுந்து வீழ
ஒருரு இருக்கப் பொய்கை ஒருரு உழக்கிச் சூழ
ஒருருத் தாய்கண் வைக ஒருவனே புரித லுற்றான்.

ஒரு உருவம் மெல்லத் தவழ்கின்றது; ஒரு உருவம் தளர்நடையிடுகின்றது. ஒரு உருவம் எழுந்து நிற்க முடியாது விழுகின்றது; ஒரு உருவம் இருக்கின்றது; ஒரு உருவம் தடாகத்தைக் கலக்கி விளையாடுகின்றது. ஒரு உருவம் தாயின் மடித் தலத்தில் அமர்ந்துளது; சிவகுமாரன் இங்ஙனம் ஆடல் புரிகின்றனன்.

ஆடவோ ருருவம் செங்கை அறையவோ ருருவம் நின்று
பாடவோ ருருவம் நாடிப் பார்க்கவோ ருருவம் ஆங்கண்
ஓடவோ ருருவம் ஓர்பால் ஒளிக்கவோ ருருவம் யாண்டுந்
தேடவோ ருருவ மாகச் சிவன் மகன் புரிதலுற்றான்

ஒரு உருவம் நடனம் புரிகின்றது; ஒருஉருவம் தாளமிடுகிறது; ஒருருவம் பாடுகின்றது; அங்கே ஒருஉருவம் ஓடுகின்றது; ஒரு உருவம் ஒரு புறம் ஒளிகின்றது; மற்றொரு உருவம் ஒளிந்த உருவத்தைத் தேடுகின்றது. சிவபாலன் ஒருவனே பலவுருவாகி விளையாடுகின்றனன்.

இப்படியாக, ஒருவனே பல உருவாகி விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். சிற்பரனாகி வந்த செவ்வேளது திருவிளையாடலின் திறத்தை நோக்கிய அரி அயனாதி அமரர்கள் ஆனந்த மடைந்து, இக்குமாரமூர்த்தி ஒருவனே பல குழந்தைகளாகி நம் முன் ஒரு கணத்தில் எண்ணிலாத பேதமாகி நின்றான். இக்குமாரனுடைய திருவிளையாடல் நமக்கு அறியவொண்ணாதது; எல்லா மாயமும் புரிய வல்லவன்; எல்லையில்லாத ஞானமுள்ளவன் இவனைப் போல மாயை செய்யவல்லார் எவரும் இல்லை. ஆகவே, இவர் ஒப்புயர்வில்லாச் சிவ பெருமானே யாம்'' என்று கூறி வணங்கி நின்றார்கள்.

சேயிவன் ஒருவ னேபல் சிறாருருக் கொண்டு நம்முன்
ஏயெனு மளவை தன்னில் எண்ணில்பே தத்த னாகும்
ஆயினிக் குமரன் ஆடல் அறிவரி தெமக்கும் எல்லா
மாயமும் இயற்ற வல்லான் வரம்பிலா அறிவன் மாதோ.

பொன்மொழி

ஆசைபடப்பட ஆய்வரும் துன்பங்கள்
ஆசை விடவிட ஆனந்தம் ஆமே!

—திருமந்திரம்

முருகனுடைய பெயரின் சிறப்புக்களை முன்பு கண்டோம். ஐயனது திருநாமங்கள் மற்றும் சிலவற்றின் பெருமையை இங்கு காண்போம்.

முருகப் பெருமானுக்குக் குமாரன் என்று ஒரு பெயருண்டு. குமாரன் என்ற சொல்லுக்கு மூன்று பொருள் உண்டு. 'மாரன்' என்றால் மன்மதன். 'கு' என்பது இகழ்ச்சியைக் காட்டும், தன் அழகால் மன்மதனை இகழ்ந்தவன் என்பது ஒரு பொருள்.

'கு' என்றால் உலகம். 'மா' என்றால் திருமகள். 'ர' என்றால் தருபவன். உலகில் செல்வம் பலவும் தருபவன் குமாரன், இது இரண்டாவது பொருள்.

குமாரன் என்பது குமரன் என்ற சொற் பொருளைத் தரும். அதாவது அழிவில்லாத இளமை உடையவன்; என்றும் இளையோனாய் விளங்குபவன் என்பது பொருள்.

முருகப் பெருமான் கங்கையில் பிறந்ததால் காங்கேயன் என வழங்கப்படுகிறார். கார்த்திகைப் பெண்கள் எடுத்துப் பாலூட்டி வளர்த்ததால் கார்த்திகேயன் எனப்படுவார்.

முருகப் பெருமானுக்கு ஏன் இவ்வளவுஅருமை பெருமையென்றால், இவனும் அவனும் ஒன்று என்பதால்தான், சுவாமி என்றால் முருகன் ஒருவனைத்தான் குறிக்கும். அதனால்தான் அவன் இருக்கும் மலையைச் சுவாமிமலை என்கிறோம். சுவாமியென்றாலும், நாதன் என்றாலும் பொருள் ஒன்றுதானே? சிவன் முருகன் இரண்டும் ஒன்றே என்பதால் சுவாமி, நாதன் இரண்டையும் சேர்த்து ஒரு பெயராகச் சொல்கிறோம்.

வெண்ணெய்தான் நெய் என்றாலும் நெய்யால்தானே வெண்ணெய்க்குப் பெருமை ? நூல்தான் ஆடையென்றாலும், ஆடையால் தானே நூலுக்குப் பெருமை? அதேபோல் முருகனால் சிவபெருமானுக்குப் பெருமை.

சோமநாதனாகிய சிவபிரானுக்கும் கந்தன் பிரணவப் பொருள் உபதேசித்துச் சுவாமிநாதன் ஆனான். கும்பகோணத்தை அடுத்துள்ள சுவாமிமலையே தந்தைக்குத் தனயன் உபதேசித்த தலம். இத்தலத்தில் தந்தையைக் கோயிலின் கீழ்த்தளத்திலும், நம்பியை மேல் தளத்திலும் காணலாம். தந்தைக்கு உபதேசம் செய்ததால் முருகனுக்குத் 'தகப்பன் சுவாமி' என்றொரு பெயரும் உண்டு.

தந்தையினும் பெருமை வாய்ந்தவன் என்பதையே இது குறிக்கும். பிரம்மண்யம் என்பது சிவபெருமானைக் குறிக்கும் என்றும், 'மேலான' பிரம்மண்யம் என்ற அடைமொழி சேர்ந்த சுப்பிரம்மணியம் என்பது கந்தனைக் குறிக்கும் என்றும் சொல்வர். ஐயன் பிரம்மத்தின் வடிவமாக விளங்குவதாலும் சுப்பிரமணியன் எனப்படுவார். வேதங்களுக்கும் வேதியருக்கும் நாயகனாக மறையின் மரபை ரட்சிப்பதாலும் சுப்பிரமணியன் என்ற பெயர் ஏற்பட்டுள்ளது.

சுப்பிரமணிய மந்திரத்தின் பொருளை எவ்வளவு கூறினாலும் முடிவு பெறாது. அவ்வளவு பொருளையும் நாம் அறிந்திருக்க வேண்டும் என்ற அவசியமில்லை. மந்திரம் தெரிந்திருந்தாலே போதுமானது! மருந்தின் தராதரம் நமக்கெல்லாம் புரிவதில்லை யென்றாலும், உண்ட மருந்து உள்ளே போய்த் தன்னுடைய வேலையைச்செய்யத் தவறுவதில்லையே!

சிவபெருமானின் நெற்றிக் கண்ணிலிருந்து தோன்றிய அக்கினிப் பொறிகளின் வெப்பத்ததைத் தாங்க முடியாமல் உமாதேவியார் ஓடினார் அல்லவா? அவ்வாறு அஞ்சி ஓடிய அம்பிகை, மாலயனாதி தேவர்கள் ஒரு திருக்குமாரர் வேண்டும் என்ற சிவபெருமானிடம் விண்ணப்பித்துக் கொண்டதையும், அவ்வேண்டுகோளுக்கிணங்கிய எம்பெருமான் தமது நுதல் விழியிலிருந்து தீப் பொறிகளைத் தோற்றுவித்து, சரவணப் பொய்கையில் சேர்ப்பித்தருளியதையும் அறிந்தார்.

முருகன் தோற்றத்துக்குக் காரணமான தேவர்களின் பத்தினிகளும் தம்மைப் போலவே பிள்ளைப் பேறு வாய்க்கப் பெறாதிருக்க வேண்டுமென அம்பிகை அப்போது சபித்தனர், ஊன்றிப் பார்த்தால் இதில் சாபமில்லை; தம்மைப்போலவே தேவமாதர் யாவரும் உயிரினம் முழுவதையும் குழந்தைகளாகக் கருதி தேவ சக்திகளைப் பரப்ப வேண்டுமென தேவி அருள் புரிந்ததாகவே தோன்றும்.

அக்கினிப் பொறிகளின் வெம்மை நீங்கியபின், கண்ணுதற் கடவுள் கருணை செய்து, உமாதேவியாரைத் தம் பக்கத்தே இருத்திக் கொண்டார்.

உமாதேவியார் அஞ்சியோடிய அவரது திருவடிகளின் சிலம்பிலிருந்து நவரத்தினங்கள்சிதறின. அந்த இரத்தினங்களெல்லாம் சிவபெருமானின் திருமுன் விளங்கின. அரனாரின் திருவருளால், அந்நவமணிகளிலிருந்தும் அம்பிகையின் திருஉருவம் தோன்றியது. அவ்வுருவங்களை நோக்கிய சிவபெருமான், 'வாருங்கள்' என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். ஒவ்வொரு சக்தியாக நவசக்திகள் தோன்றினார்கள். உமாதேவியாரை யொத்த அவர்கள், முக்கண் மூர்த்தியின் முளரியந்தாளை வணங்கினர், ஐயன் அருளால் கருத்தரித்தார்கள். இதனைக் கண்ட உமாதேவியார், அந்நவசக்திகள் மீது சினந்து, ''நீங்கள் எனக்கு மாறாயினமையால் பலகாலம் இக்கர்ப்பத்துடன் இருக்கக் கடவீர்'' என்று சபித்தார், சாபத்தைக் கேட்ட நவசக்திகளும் அஞ்சி நடுங்கினர்; உடல் வியர்த்தனர். சிவபெருமானது திருவருளால் நவசக்திகளின் வியர்வையினின்றும் இலட்சம் வீரர்கள் உதித்தார்கள். பொன்னாடை உடுத்தி, வாளையும் பலகையையும் கரத்திலே ஏந்தி இடியேறனைய சொல்லை உடையவர்களாயிருந்த அந்த வீரர்கள் கண்ணுதற் கடவுள் முன் சென்று, திருவடிகளை இறைஞ்சித் துதித்து நின்றார்கள். ''மைந்தர்களே! அமரர்களுக்குப் பகைவர்களாகிய அசுரர்களை அழிக்க வந்த நமது புதல்வனாகிய முருகவேளுக்கு நீங்கள் யாவரும் படை வீரர்களாகுக'' என்று சிவபெருமான் அவர்களை நோக்கித்திருவாய் மலர்ந்தருளினார். அந்த இலட்சம் வீரர்களும் நாடாளும் இறைவனிடம் பேரன்பு உடையவர்களாய்ச் சிவசந்நிதியை அகலாது திருத்தொண்டின் வழி நின்றார்கள்.

உமாதேவியரால் சபிக்கப்பட்ட நவசக்திகள் நடுங்கி, மலைவளர் காதலியை மனமொழி மெய்கரணங்களால் வழிபாடு செய்து கொண்டு, கருப்பத்தோடு பலகாலம் இருந்தார்கள். அந்நவசக்திகளின் கருவிலே உதித்தவர்கள் காளையர்களாகி சிவபெருமானைச் சிந்தித்துத் தொழுது கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் கருப்பத்தில் சிவயோகம் செய்து கொண்டிருந்ததால் அன்னையருக்கு மிகவும் பாரமாகியது. நவசக்திகள் அதனைத் தாங்கமுடியாமல் வருந்தி, பார்வதி பரமேசுவரரைப் பணிந்து வேண்டினர். எம்பெருமான் தண்ணருள் புரிந்து, உமாதேவியாரை நோக்கி, 'உமையே, உன் காற்சிலம்பினின்றும் தோன்றிய இந்நவசக்திகள் உன் சாபம் காரணமாக நெடுங்காலம் கருப்பத்தைச் சுமந்து துன்புற்றார்கள். இனி புதல்வர்களைப் பெறத் திருவருள் செய்க'' என்று பணித்தருளினார். அம்பிகை சினம் நீங்கிப் புன்முறுவல் பூத்தாள். கருணை கொண்ட அம்பிகை நவசக்திகளை நோக்கி, ''இனி நீங்கள் ஆற்றலிற் சிறந்த அரும் புதல்வர்களைப் பெறக் கடவீர்களாக'' என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். நவசக்திகளின் வயிற்றினுள் இருந்த வீரர்கள் இதனை அறிந்து யோகத்தை விடுத்தனர். உமாதேவியாரின் கருணை நிறைந்த திருமொழிகளைக் கேட்ட நவசக்திகள் அம்மையப்பரை வணங்கித் துதித்து அங்கிருந்து நீங்கிப் புதல்வர்களைப் பெற்றார்கள்.

நவசக்திகளில் மாணிக்கவல்லியிடத்துத் தீரமிக்க வீரவாகுத் தேவரும், மௌத்திகவல்லியிடத்து வீரகேசரியும், புட்பராக வல்லியிடத்து வீரமகேந்திரரும், கோமேதகவல்லியிடத்து வீரமகேச்சுரரும் வைடூரியவல்லியிடத்து வீரபுரந்தரரும், வைரவல்லியிடத்து வீரராக்கதரும், மரகதவல்லியிடத்து வீரமார்த்தாண்டரும், பவளவல்லியிடத்து வீராந்தகரும், இந்திரநீலவல்லியிடத்து வீரதீரரும் அவதரித்தார்கள். நவமணிகளின் பெயர் பூண்ட நாரீமணிகள் அளித்த இந்த வீரர்கள் ஒன்பது பேரும் சிவபெருமானுடைய திருவருளினாலே தங்கள் அன்னையர்களது நிறத்தை உடையவர்களாய், பொன்னாடை ஆபரணம் உடுத்தியவர்களாய், பல காலம் வளர்ந்த உறுப்புகளோடு நவசக்திகளுடைய உந்தியின் வழியே நான்முகக் கடவுள் திருமாலின் திருவுந்தியில் தோன்றியது போல், உதித்தார்கள். இவ்வண்ணம் உதித்த வீரர்கள் சிவபெருமானையும் உமாதேவியாரையும் வணங்கி நின்றனர். எம்பெருமான் உமாதேவியை நோக்கி, ''புவனேசுவரி! இவர்கள் நம் மைந்தர்கள்! மிகுந்த அறிவுடையவர்கள்; ஆற்றலுடையவர்கள்; இவர்கள் புதியவர்கள் அல்லர்; நந்திகணத்தவர்களே'' என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். உமாதேவியார் அம்மைந்தர்களுக்குத் திருவருள் புரிந்தார். சிவபெருமான் அவர்கள் எல்லோருக்கும் தனித்தனி வாள் கொடுத்து ''ஓர் இலட்சம் மைந்தர்களோடு நீங்களும் சேர்ந்து உங்கள் தலைவனாகிய அறுமுகனுக்கு ஏவல்புரிந்து வருவீர்களாக'' என்று அருளிச் செய்தார்.

(தொடரும்)

சண்டேசுவர நாயனார்

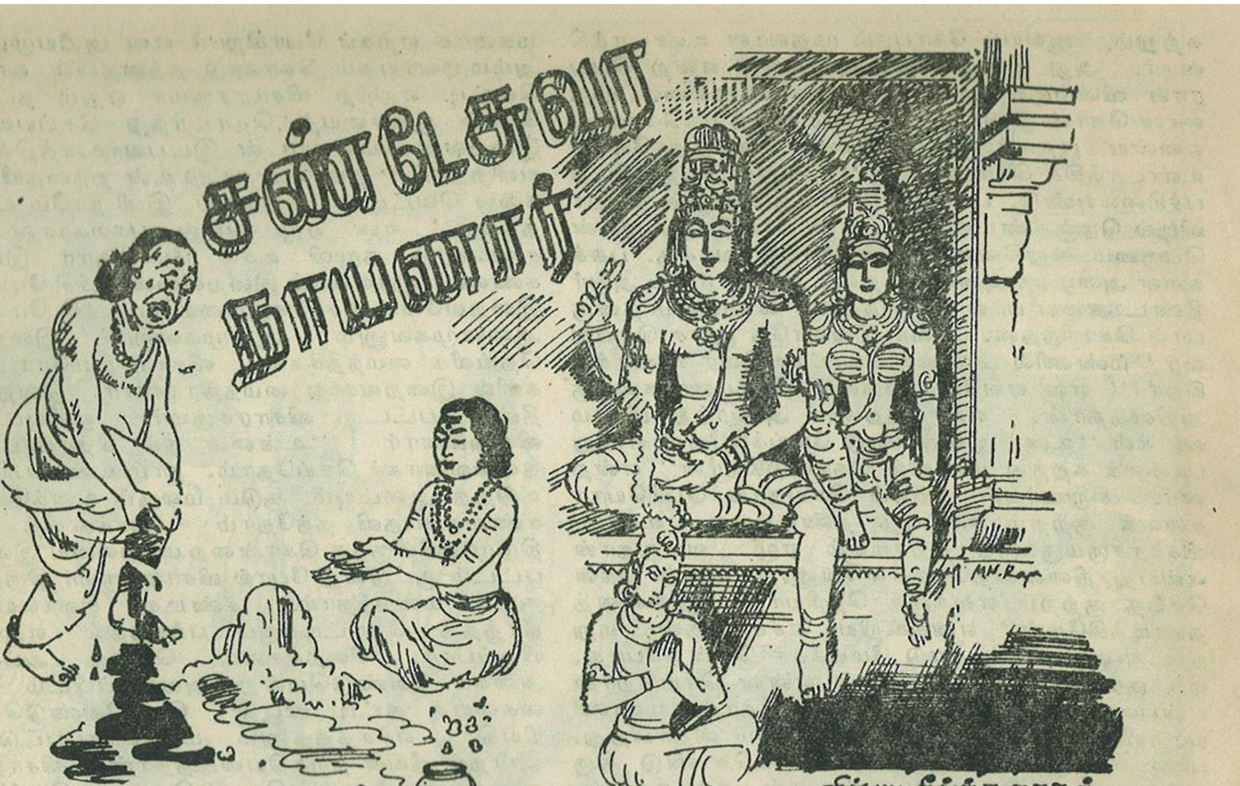

வித்யாதீர்த்ததாசன்

திருப்பனந்தாளுக்குப் பக்கத்தில் சேய்ஞ்ஞலூர் என்று ஒரு ஊர் உண்டு. தாரகனைக் கொன்று கிரௌஞ்ச மலையைப் பிளந்தபின் முருகன் உண்டாக்கிய சிறப்புடைய ஊர். சேயாகிய முருகன் உண்டாக்கியதால் சேய்ஞ்ஞலூர் எனப் பெயர் பெற்றது. ஒருமையுடன் வெண்ணீறணிந்த இரு பிறப்பாளர் (பிராமணர் பிறந்து வளர்ந்து பூணூல் அணிந்து வேதாத்யயனம் செய்ய ஆரம்பிக்கும் போது இரண்டாவது தடவை பிறப்பதாக ஒரு மரபு) மூன்று விதமான அக்கினிகளை வளர்த்து, நான்கு வேதங்களை ஓதி, ஐம்புலன்களையடக்கி, ஓதல், ஓதுவித்தல், வேட்டல் வேட்பித்தல், ஈதல் ஏற்றல் ஆகிய ஆறு தொழில்களைச் செய்து கொண்டு ஏழுலகம் போற்றும் பெருமை பெற்றுள்ளனர்.

''செம்மை வெண்ணீற்று ஒருமையினார்;
இரண்டு பிறப்பின் சிறப்பினார்
மும்மைத் தழலோம்பிய நெறியார்;
நான்கு வேதம் முறைபயின்றார்
தம்மை ஐந்து புலனும் பின் செல்லும்
தகையார் அறுதொழிலின்
மெய்ம்மை ஒழுக்கம் ஏழுலகும்
போற்றும் மறையோர் விளங்குவது.''

இந்தப்பாடல் எண்ணலங்காரம் என்ற முறையில் ஒன்று முதல் ஏழு வரை ஏழுமுறையாகப் பாடப் பெற்ற அழகுடையது.

அவ்வூரில் அநேக இடங்களில் சந்திரன் போல் ஆசிரியர் அமர்ந்திருக்க நட்சத்திரக் கூட்டங்கள் போல் மாணவர் சூழப்பெற்றிருக்கும் பள்ளிகள் நிறைந்திருந்தன. சோழ அரசர்கள் முடிசூட்டிக் கொள்ளும் காவிரிப் பூம்பட்டினம், உறையூர், கரூர் இவற்றுடன் சேய்ஞ்ஞலூரும் அச்சிறப்புடையது. அவ்வூரில் மணியையும் நஞ்சையும் ஒன்றாக அளிக்கும் அரவு போன்ற குணமுடைய எச்சதத்தன் என்ற பெயருடன் காஸ்யப கோத்திரத்தில் அந்தணன் ஒருவன் பிறந்தான். இக்கதைக்கு நாயகனான நாயனாரைப் பெற்றதால் இரத்தினத்தைத் தந்தான் என்றும், சிவாபராதம் செய்ததால் விஷமளிப்பதையும் குறித்தார். எச்சதத்தனின்மனைவி பவித்திரை; பரிசுத்தமான மகனொருவனைப் பெற்றதால் இப்புனிதமான பெயர் அமைந்தது போலும்! இவர்களிடம் விசாரசருமர் என ஒரு மகவு அவதரித்தது. போன பிறவியில் படித்த கலைகள் (மாறியிப் பிறப்பில் தேடி வருவன போன்று எனக் கம்பன் கூறியது போல்) உபநயனம் முடிந்ததும், தானாக இவருக்குள்ள கல்வியைக் கண்டு அனைவரும் அதிசயித்தனர்.

ஒருநாள் மாடு மேய்த்து வந்த ஒருவனை ஒரு பசு முட்டவந்தது. அவன் அப்பசுமாட்டை நையப் புடைத்துத் துன்புறுத்தியதைக் கண்டு மிக வருந்தினார் விசாரசருமர். அவனைத் தடுத்தார். எல்லா உயிர்களிலும் மேன்மையான பெருமையுடையவை பசுக்கள். எல்லாவிதமான புனித தீர்த்தங்களையும் தேவர்களையும் தன்னிடையே கொண்டது பசு.

இறைவனது அபிடேகத்திற்குப் பஞ்சகவ்யம் அளிப்பவை பசுக்களன்றோ? திருநீறு உண்டாவதற்கான கோமயமளிப்பதன்றோ பசுக்கள்? ரிஷப தேவரது குலமன்றோ? என்றெல்லாம் எண்ணி இடையனிடம் ''இப்பசுக்களை நானே மேய்க்கிறேன்'' என அவனை அனுப்பினார். தானே பசுக்களை மேய்க்கலானார். அவற்றைப் பயமுறுத்துவதற்காக மட்டும்கோலைக் கையில் தாங்கினார். பசுக்கள் அன்புடன் மேய்க்கப்பட்டு நன்கு வளர்ந்ததால் நிறைய பாலளித்தன. தாமாகவே சொரியலாயின. இது கண்டு இவ்வளவு அதிகமான பாலை இறைவனுக்கு அபிடேகம் செய்யலாம் எனத் திருவுள்ளம் கொண்ட நாயனார் ஆத்தி மரத்தின் கீழ் மணலால் சிவலிங்கம் உண்டாக்கிச்

சுற்றும், ஆலயம் கோபுரம் முதலான உண்டாக்கினார். அது இன்றும் திருஆய்ப்பாடி என்ற பெயரால் விளங்குகிறது. கூடைகளில் முல்லை முதலான கொண்டு வந்து, நீரையும் வைத்துக்கொண்டு ஏனைய பூஜாத் திரவியங்களை மனத்தாலேயே உண்டாக்கிக் கொண்டார்! ''போதும் பெறாவிடிற் பச்சிலையுண்டு, புனலுண்டு எங்கும் ஏதும் பெறாவிடில் நெஞ்சுண்டன்றே'', என மானசீகபூஜையின் பெருமை கூறுகின்றது ஆன்றோரின் வாக்கு. பசுக்களை அழைக்க அவை வந்தன. ஒரு காம்பை அவர் தீண்ட அவை பால் சொரிந்தன. வீட்டிலும் நன்கு பால் சொரிந்தன. இவர் இவ்வாறே பூசை செய்து வர ''மண்ணில் பாலைக் கொட்டி இவர் வீணாக்குகிறார்'' என எவனோ ஒருவன் பிராமணர்களுக்கு அறிவித்தான். எச்சதத்தனை அழைத்த பிராமணர்கள் ''உன் சிறுவன் மாடு மேய்க்கிறேன் என்று பாலைக் கறந்து மணலில் கொட்டுகிறான்'' என்றனர். சிறுவர்கள் குற்றம் செய்தால் பெரியோர்களைக் குற்றம் சாட்டித் தண்டிப்பது உண்டு. விசாரசருமருக்குத் தற்சமயம் ஏழு வயதுதான் என்பது நினைவிற்கொள்ளவேணும். ''என் மகன் செய்த குற்றம் எனக்குத் தெரியாது. அவனைத் தண்டிக்கிறேன்'' எனக்கூறிய எச்சதத்தன் மறுநாட்காலை மகன் மாடு மேய்க்கச் சென்றபோது, ஒரு குராமரத்தில் ஏறி மகன் என்ன செய்கிறான் என்பதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். மண்ணியாற்றில் நீராடி, மணலில் சிவலிங்கம் ஸ்தாபித்து, பால் கறந்து, லிங்கத்திற்குப் பால்கொண்டு திருமஞ்சன மாட்டுவதைக் கண்டான் எச்சதத்தன், சினம் கொண்டான். இந்தச் சினம்தான் இக்கதைக்கு ஆணிவேர். ஆதலால் சிவனருளால் இவனுக்குச் சினம் ஏற்பட்டது என்கிறார் கவிஞர்.

''அரவ மேவும் சடைமுடியார் அருளாமென்ன
அறிவழிந்து
குரவமேவும் முதுமறையோன் கோபமேவும்
படி கண்டான்''

என்கிறார். கையிலிருந்த தடிகொண்டு அவரைத் தாக்கினான். வசைமாரி பொழிந்தான். இறைவனை உளமார நினைத்துத் துதிப்பவருக்கு உடல் பற்றிய உணர்வே இருக்காது என்பர் பெரியோர். உடம்பில் அடிவிழுந்ததையும், தந்தையின் வசைமொழியையும் விசாரசருமர் அறியவில்லை. அடிவாங்கிய முதுகைத் திருமுதுகு என்கிறார் கவிஞர்.

நெறிவழியே சென்று நேர்மையுள் ஒன்றித்
தறியிருந்தாற்போல் தம்மை நிறுத்திச்
சொறியினுந் தாக்கினும் துண்ணென் றுணராக்
குறிய றிவாளர்களுக்கு கூடலுமாமே
(திருமந்திரம்)

என்ற நிலையிலிருந்தனர் விசாரசருமர். மேலும் கோபமடைந்தான் எச்சதத்தன். என்ன செய்கிறோம் என்ற பொறுப்பேயில்லாமல் திருமஞ்சனத்திற்காகப் பால் வைத்திருந்த குடங்களை உதைத்தான். பால் சிந்துவதைக் கண்டு பதறினார் சிவசருமர். உதைக்க ஒருகால் ஓங்கி வந்தது. அதற்கு உதவுவதுபோல் மற்றொரு கால் அப்பாதக உடலைத் தாங்கி நின்றது. எனவே இரு கால்களையும் தண்டிக்கும் முறையில் துண்டித்து எறிய எண்ணினார் விசாரசருமர். வேண்டுவார் வேண்டுவதை ஈயும் பெருமான் திருவருளால் அங்கே கிடந்த கோலொன்றை எடுக்க அதுவே மழுவாயுதமாக மாறியது. சிவபெருமானின் ஆயுதங்களில் ஒன்று மழு. இவ்வாயுதம் விசாரசருமரிடம் வந்ததால் இறைவன் அவரைத் தனது மகனாக ஏற்கப் போகிறார் என அறியமுடிகிறது. அம்மழுவாயுதம் கொண்டு தந்தையின் கால்களை வெட்டி எறிந்த விசாரசருமர் ஏதும் நடவாதது போல் பூசையைத் தொடர்ந்து செய்யலானார். இறைவன் அம்மையுடன் இடபவாகனத்தில் காட்சியளித்தார். '' நம் பொருட்டு உன் தந்தையின் கால்களை வெட்டி வீழ்த்தினாய். இனி நாமே 'உனக்குத் தந்தை'' என ஏழு வயது பாலகரான விசாரசருமரைத் தழுவி உச்சி மோந்தார் இறைவர். கண்ணப்பநாயனார் இறைவனை உச்சிமோந்தார். இறைவனோ விசாரசருமரையே உச்சி மோந்தார். ஆனைமுகவனும் ஆறுமுகவனும் இறைவனின் தெய்வீக மைந்தர்கள். விசாரசருமரோ மனிதர்களில் இறைவனது மைந்தரானார். இறைவனால் தீண்டப்பட்ட விசாரசருமர் ஒளியுடம்புடன் விளங்கினார் ''உன்னை நம் தொண்டர்களின் தலைவனாகச் செய்தோம். நாம் உண்டபரிகலமும் உடுத்த ஆடையும், சூடும் மலரும் உனக்கே ஆகும் சண்டீசப்பதவி தந்தோம் எனக்கூறித் தனது திருமுடியிலிருந்த கொன்றைமாலையை இளவரசுப் பட்டம் சூட்டுவது போல் விசாரசருமர் திருமுடியில் சூட்டி மறைந்தார். சண்டீசர் சிவாலயங்களில் தீர்த்தத் தொட்டிக்குப் பக்கத்தில் எழுந்தருளியிருப்பார். சிவதரிசனம் செய்து அப்பயனை அளிக்க வேண்டுமென்று அவரிருப்பிடம் சென்று கையைத் தட்டி விபூதி பெறவேண்டுமென்பது நியதி. எச்சதத்தனும் மன்னிக்கப்பட்டுச் சிவாபராதம் நீங்கி நற்கதியடைந்தான். விசார சருமரும் சண்டீசர் எனப் பெயர் பெற்றுத் திருக்கோவில்களில் விளங்குகின்றார். தந்தையின் கால்களை வெட்டி, சிவனடியாரான இவர் செய்த பாவம்கூட, சிவபக்தியுடன் செய்யப் பெற்றதால் புண்ணியச் செயலாயிற்று. ஏனைய நாயன்மார்கள் அனைவரும் இவரது பெருமையைப் போற்றியுள்ளனர். இதை

தாதையைத் தாளற வீசிய சண்டிக்கு மண்டத்
தொடுமுடனே
பூதலத் தோரும் வணங்கப் பொற்கோயிலும்
போனகமும் அருளிச்
சோதி மணிகுடித்தாமமு நாமமுந் தொண்டர்க்கு
நாயகமும்
பாதகத்துக்குப் பரிசு வைத்தானுக்கே பல்லாண்டு
கூறுதுமே

என்று பல்லாண்டு பாடுகிறது ஒன்பதாம்திருமுறை. சிவனுக்கு அன்பு செய்பவர் செய்யும் பாவம்கூடப் புண்ணியச் செயலாகி விடும். பத்தியில்லாதவர் செய்யும் புண்ணியமும் பாவச் செயலாகி விடுகிறது.

அரனடிக்கு அன்பர் செய்யும் பாவமும் அறமதாகும்
அரனடிக்கன் பிலார் புண்ணியம் பாவமாகும்
வரமுடைத்தக்கன் செய்த மாவேள்வி தீமையாகி
நரரினிற்பாலன் செய்த பாதகம் நன்மையாய்த்தே.

என்பது சிவஞான சித்தியார் வாக்கு, அடியார் எது செய்தாலும் சிவபக்தியுடன் செய்வர் என்பர். அத்தகைய சிவபக்தி இறைவன் நமக்கும் அருள வேண்டுவோமாக!

மெய்ம்மையே திருமேனி வழி படாநிற்க
வெகுண்டெழுந்த தாதை தாள் மழுவினால்
எறிந்த
அம்மையான் அடிச் சண்டிப் பெருமானுக்கு
அடியேன்!

— — —

படைக்கும் கடவுளான பிரம்மாவை நோக்கி இரண்யகசிபு தவம் செய்து கொண்டிருந்தான். தேவேந்திரன் இரணியகசிபுவின் வாரிசைப் பிறந்தவுடனே கொன்றுவிட எண்ணி, கர்ப்பவதியாக இருந்த அவன் மனைவி கயாதுவைச் சிறைபிடித்துச் சென்றான். அப்பொழுது நாரதர் எதிர்ப்பட்டார்.
"தேவேந்திரா! இவள் பெறப்போகும் பிரகலாதன், நீ நினைப்பது போல் உன் விரோதி அல்ல, பரந்தாமனின் பரமபக்தன்"
பக்த பிரகலாதா
கதைவடிவம் செவ்வேள்
படம் MN ராஜா
நாரதர் கயாதுவைத் தம் ஆசிரமத்திற்கு அழைத்து வந்து ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவின் அவதார மகிமையை விளக்கும் கதைகளைக் கூற, கயாதுவின் வயிற்றில் இருந்தவாறே பிரகலாதன் அவற்றை ம்...ம் என்று உற்சாகத்துடன் கேட்டான்.
எந்த உயிராலும் எனக்கு மரணம் கூடாது. வீட்டின் உள்ளோ, வெளிப்புறத்திலோ, பூமியிலோ ஆகாயத்திலோ எந்தவிதமான ஆயுதங்களாலோ எனக்கு மரணம் நேரக்கூடாது!
அப்படியே ஆகட்டும்.
மரணம் தனக்கு இனி நேராது என்ற மமதையில் மூவுலகிலும் அட்டகாசம் செய்தான் இரண்யகசிபு. எல்லோரும்,
"இரண்யாய நமஹ" என்று தன்னையே வணங்க வேண்டும் என்பது அவன் கட்டளை.
"ஓம் நமோ நாராயணாய நமஹ
ஊஹூம் கூடாது. "இரண்யாய நமஹ" என்று சொல்
மாட்டேன் பரம்பொருளான நாராயணனைத்தான் வணங்குவேன்!

இரண்ய கசிபு! பிரகலாதனை என்னால் திருத்த ஆகாதப்பா!
ஏன் பிரகலாதா, குருநாதர் கோபிக்கும்படி நீ என்ன தவறு செய்தாய்?
ஓம் நமோ நாராயணாய நமஹ என்றேன். தவறா தந்தையே?
நானே பரம்பொருள் என்னைத்தான் எல்லோரும் வணங்க வேண்டும்.
ஸ்ரீமந் நாராயணனே பரம்பொருள் அவனையே எல்லோரும் வணங்க வேண்டும்.
யாரங்கே! இவனைக் கொண்டு போய் யானைக் காலில் இடருங்கள்.
மலையிலிருந்து உருட்டியும், கடலில் தள்ளியும் தப்பி விட்டாயா? சரியாது, உன் மகனை நீயே நஞ்சூட்டிக் கொல்!
அம்மா அஞ்சாதே! என் நாராயணன் காப்பாற்றுவான்!
அடேய் பாதகா! உன் அவன் எங்கே இருக்கிறான்?
என் நாராயணன் தூணிலும் இருக்கிறான், துரும்பிலும் இருக்கிறான்
இந்தத் தூணிலும் இருக்கிறானா?
ஆம்
பகலும் இரவுமல்லாத அந்திநேரத்தில், வீட்டின் உள்ளும் வெளியும் அல்லாத வாயிற்படியில், மடிமீது வைத்தே, தம் கைகளால் இரணியனின் குடலை உருவி மாலையாகப் போட்டுக்கொண்டார் நரசிம்மமூர்த்தி!
பக்த பிரகலாதா! தந்தைக்கு உபதேசித்த தீரனே! என்றும் நீ சிரஞ்சீவியாய் இரு!

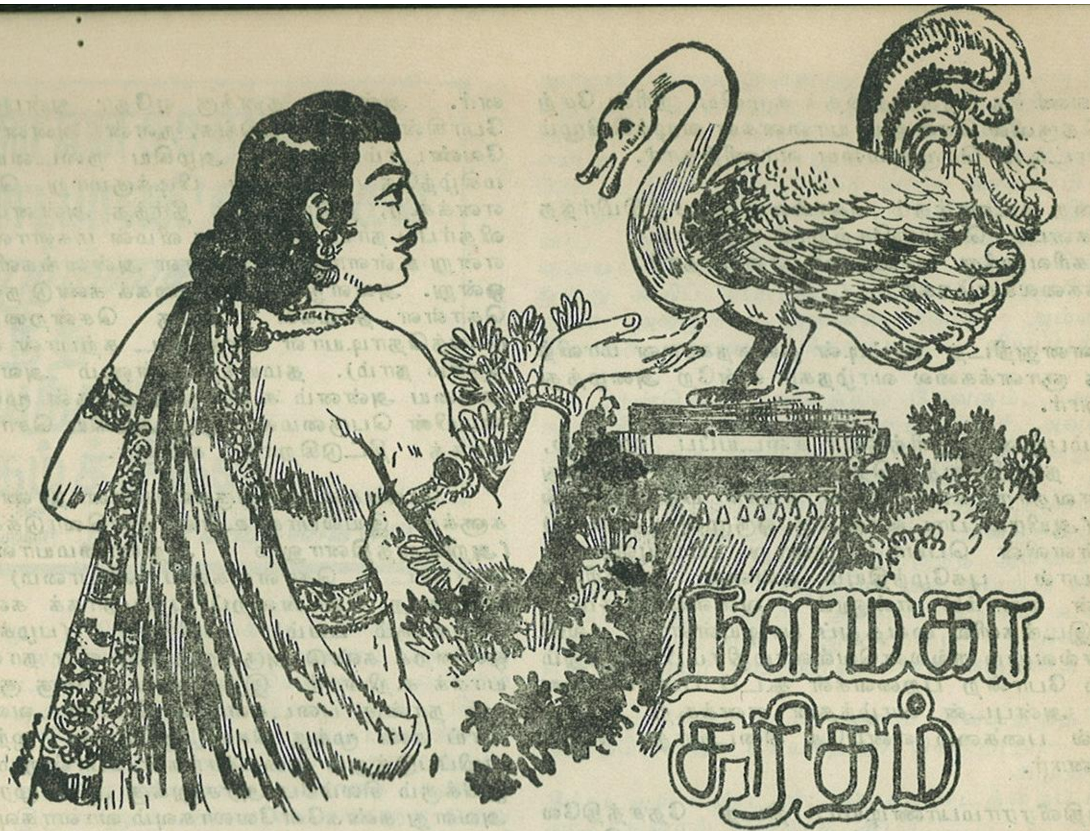

நளமகா சரிதம்

—ஸ்ரீ ராமகதாரத்ன வே. தியாகராஜன்

பூரண ஞானம் பொலிந்து விளங்கும் நம் புண்ணிய பாரதநாட்டில் வாழ்ந்த நல்லோர்கள் தமக்குப் பின்னால் உள்ள சந்ததி நல்ல வாழ்வு வாழ வேண்டுமென்ற நல்ல உள்ளத்தில் - மனிதன் எப்படி வாழவேண்டும் என்பதற்கு வழிகாட்டி களாக இராமாயணம் - மகாபாரதம் போன்ற நல்ல வரலாறுகளை எழுதியருளினர். இவ்விரண்டு வரலாறுகளிலும் வந்த சான்றோர்களும் கதா நாயகர்களும் தமக்கு முன் வாழ்ந்த பெரியோர் களின் வாழ்க்கை வரலாறுகளை ஒருவருக்கொரு வர் எடுத்துக் கூறி நல்வாழ்வு வாழ்ந்தனர்.

''ஆணவம் மனிதனை அழித்துவிடும். இரணி யனைப் போன்ற வாழ்க்கையை நடத்தாதே. அழிவு வந்துவிடும்'' என்பதை இராவணன் விபீடண னுடைய வாக்கினால் கூறப்பெற்றும் மீறி வாழ்ந் ததே இராவணனின் அழிவுக்குக் காரணம் எனக் காட்டினார் கம்பர்.

இதே போன்று பாரதத்தில் தனது நாடு நகரங்களை இழந்து சூதாட்டத்தின் கொடுமையை அனுபவித்த தருமனுக்கு ஆறுதல் கூறும் முறையில் வியாச முனிவர் சூதின் கொடுமைக்கு ஆளான நளச் சக்கரவர்த்தியின் கதையைக் கூறினார். பெருங் காவியத்தில் வரும் இக்கிளைக் கதைகளை உபாக் யானம் என்பர் நம் முன்னோர்.

நளனது திருக்கதையை உலகிற்கு அளித்த இருபெரும் கவிஞர்கள் புகழேந்தி, அதிவீரராம பாண்டியன் என்ற பெரியோர்கள். வெண்பாவிற் புகழேந்தி என்றும் நைடதம் புலவர்க்கு ஔடதம் என்றும் அதி வீரராமபாண்டியருக்கு நம்மவர் புக ழாரம் சூட்டி மகிழ்வர். அதி வீரராம பாண்டியரும் புகழேந்தியும் காட்டியருளிய நளனெனும் நல்ல வேந்தனின் கதையை அறிந்து இன்புறுவோம்.

அதிவீரராம பாண்டியர் தனது நைடதத்தை நாட்டுப்படலம், நகரப்படலம் முதலான பார காவியத்தின் வழியே ஆரம்பிக்கின்றார். கலை மகளின் நிறமான வெண்மையுடன் புறப்பட்ட மேகம் கடல் நீரைக் குடித்து மலைமகளான பார்வதி யுடைய கரியநிறத்துடன் கருமேகமாக வந்தது என்று மழைக்குக் காரணமாக மேகத்தை வர் ணனை செய்து, அம்மேகங்கள் நளனது வேலைப் போல் மின்னி, அவனது வெள்ளிமுரசம் போல் அதிர்ந்து அவன் பிறருக்கு அள்ளிக் கொடுக்கும் கொடைபோன்று நீரைச் சொரிந்தன எனக் கூறு வதன் மூலம் நளனது வீரத்தையும் கொடைத் தன்மையையும் கூறினார்.

புகழேந்தி தமது சமரச மனோபாவத்தை

''ஆதித் தனிக்கோலம் ஆனான் அடியவற்காகச்
சோதித் திருத்தூணில் தோன்றினான்— வேதத்தின்
முன்னின்றான் 'வேழமுதலே' என அழைப்ப
என்னென்றான் எங்கட்கு இறை''

எனத் திருமால் வணக்கம் கூறி அடுத்தபாடலிலே சிவபெருமானுக்கு வணக்கம் கூறினார். ''மயில் போன்ற உமாதேவியை ஒரு புறத்து உடையவர் கங்கையையும் பிறையையும் தலைமேல் தரித்த கங்கா தரன், சந்திரகலாதரன் எனக்கூறி, நிலாவின் ஒளியை எடுத்து உடல் பூராவும் பூசிக் கொண்ட மாதிரி இறைவன் திருநீறணிந்து கொண்டுள்ளார் எனச் சிவபெருமானுக்கும் வணக்கம் செலுத்து கிறார்.

வில்லை வளைக்கும்போது ஏற்படும் கோணல் தவிர இந்த நாட்டில் கோணலாவது எதுவுமே கிடையாது. சோர்ந்து சுழன்று குழைந்து ஆடுவது பெண்கள் கூந்தலுக்கு அழகு. அத்தகைய சோர்வு தவிர மக்களிடையே சோர்வென்பதே கிடையாது. வாய்விட்டு அலறும் சோகம் நிடத தேசத்திலே கிடையாது. பெண்களின் கால்களில் உள்ள சதங்கைகளின் ஒலி தவிர வேறு ஒலி கிடையாது. அந்த நாட்டில் இல்லாதது வறுமை. அறிவுவிஷயம் பிறரிடம் கையேந்துவது. அந்தநாட்டு நங்கையர்

மார்பிலணிந்த சந்தனத்தைக் கழுவிய நீரின் சேற்றில், தெருவில் செல்லும் யானைகள் வழுக்கிவிழும் என நாட்டின் செழுமையை வர்ணித்தார்.

''கோதை மடவார்தம் கொங்கை மிசைத்திமிர்ந்த
சீதக் களபச் செழுஞ்சேற்றால்-வீதிவாய்
மானக்கரிவழுக்கு மாவிந்தம் என்பதோர்
ஞானக்கலைவாழ்நகர்''

என நளனதுநிடத நாட்டின் தலைநகரான மாவிந்தத்தை ஞானக்கலை வாழ்நகர் என்றே அழைத்து விடுகிறார்.

கம்பனை ஆதரித்தவர் சடையப்ப வள்ளல், தனது நன்றியைத் தெரிவிக்க கம்பன் தனது இராமாவதார காவியத்தில் சுமார் பத்து இடங்களில் (ஆயிரம் பாடல்களுக்கு ஒருமுறை என்பர்) அவ்வள்ளலின் பெயர் வருமாறு பாடியுள்ளார். அதேபோல் புகழேந்தியும் தன்னை ஆதரித்த சந்திரன் சுவர்க்கி என்னும் வள்ளலை சுமார் ஐந்து இடங்களில் வைத்துப் பாடியுள்ளார். கல்வியும் செல்வமும் நல்லனவெல்லாம் நிரம்பி பருந்தும் கிளியும் போன்ற பறவைகள் கூடப் பகைமையை மறந்து அன்புடன் வாழ்ந்தன எனக்கூறி அந்த நாட்டில் பகைமை என்பதே கிடையாது எனக் காட்டினார்.

அதிவீரராமபாண்டியர், நிடத தேசத்திலே அழகில்லாதவர் மன்மதன்தான். ஏழையர்குபேரன் போன்றவர்தான். கல்வியறிவில்லாதவர், ஆதிஷேசனைப் போன்றவர்தான். கொடாதவர்கள் கற்பகமரம் போன்றவர்தான் என எதிர்மறையாகக்கூறி அழகு கல்வி அறிவு என்பவை நிடத நாட்டில் மிக அதிகமாக விளங்கியது என்று காட்டினார்.

பந்து விளையாடக்கூடிய பெண்கள் தங்களது நகைகளைக் கழற்றிக் கற்பக மரங்களில் மாட்டிவிட்டு விளையாடுகின்றனர். அவற்றைத் திரும்ப எடுக்க மறந்து விடுகின்றனர். ஏனெனில் செல்வ மிகுந்த அவர்கட்கு அவை ஒரு பொருட்டில்லை. கற்பக மரங்களோ அத்தகைய நகைகளை தன்னிடம் வேண்டுபவருக்கு அளிக்கின்றன. வரையாது கொடுக்கும் கற்பக மரங்களுக்கும் அந்த நாட்டுப் பெண்டிர் தமது நகைகளை அளித்தனர் எனக் கூறி நாட்டின் ஈகைக் குணத்தையும் செல்வமிகுதியையும் காட்டினார்.

இத்தகைய நாட்டின் அரசனான நளன் மன்மதனைப் போன்ற அழகும், மலை போன்ற திண்மையும்; அகன்றதுமான மார்பும் கடல் போன்ற சேனையையும், யானை போன்ற கோபமும் உடையவன் என நளமகாராஜனை நமக்கு அறிமுகப்படுத்துகின்றார்.

இத்தகைய நளன் விதர்ப்ப நாட்டு மன்னவனான வீமன் எனும் மகாராஜனின் மகளான தமயந்தி என்பவளின் அழகைக் கேள்வியுற்றுஅவள் மீது ஆசை கொண்டான் என்கிறது அதிவீரராம பாண்டியனின் நைடதம்.

புகழேந்தியோ நளன் தனது நந்தவனத்தை மாலை வேளையில் அடைந்தபோது, இருண்ட அச்சோலையின் இருளைக் கிழித்துக் கொண்டு அன்னப்பறவையொன்று அங்கு பறந்து வந்தது. அதன் அழகில் ஈடுபட்ட நளன் அதைப்பிடித்து வருமாறு தன் அரண்மனையிலுள்ள பெண்களை ஏவ, அவர்கள் அந்த அன்னத்தை மயில் கூட்டம் ஒன்று சூழ்ந்து சென்று பிடித்தமாதிரி (நாடி மடவன்னத்தை நல்ல மயில் குழாம் ஓடி வளைக்கின்ற தொப்ப) பிடித்துத் தங்கள் அரசன் முன் வைத்தனர். அன்னம் தனக்கு ஏதோ துன்பம் நேரப் போகின்றது என நடுங்க, நளன் 'அன்னமே! அஞ்ச வேண்டாம். உன் அழகிய நடையைக் கண்டு மகிழ்ந்தே உன்னைப் பிடிக்குமாறு செய்தேன்'' எனக்கூற, தடுமாற்றம் தீர்ந்த அன்னம் 'அரசே! விதர்ப்ப நாட்டரசனான வீமன் மகளான தமயந்தி என்று உள்ளாள். அங்குள்ள அன்னங்களில் நானும் ஒன்று. அவளது நடையழகைக் கண்டு நடைகற்றுக் கொள்ள நாங்கள் அங்கு சென்றடைந்தோம். (பைந்தொடியாள் பரதநடை கற்பான் வந்தடைந்தோம் நாம்). தமயந்தி என்னும் அவளது பெருமையை அன்னம் கூறியது என்பதன் மூலம் பெண்மையின் பெருமையை ஒரு அழகிய சொல்லோவியமாகத் தீட்டுகிறார் கவிஞர்.

பெண்களது நற்குணங்களை நாணம் (பெண்களுக்கு இயல்பாக உள்ள மனவொடுக்கம்) மடம் (அறிவுறுத்தினாலும் அறியாமையால் தான் கொண்ட கொள்கையை விடாமை) அச்சம் (காணாத வொன்றைப் புதியதாகக் கண்டவுடன் கொள்ளும் பயம்) பயிர்ப்பு (பழக்கமில்லாத ஒன்றைக் கண்டு அருவருத்தல்) என நான்கு வகையாகக் கூறினார். இத்தகைய நான்கு குணங்களையும் நான்கு படைகளாகக் கொண்டவள். மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி ஆகியவை ஐந்தும் நல்வழிப்படுத்தும் அமைச்சர்கள் போன்றும், அவளது ஒலிக்கும் சிலம்பே அரசனுக்கு ஆன முரசமாகவும் அவளது கண்களே வேலாகவும் வாளாகவும் விளங்க சந்திரன் போன்ற அவள் முகமே வெண்கொற்றக் குடையாகவும் ஒரு பெண்ணரசாக விளங்கினாள் தமயந்தி.

''நாற்குணமும் நாற்படையா; ஐம்புலனும்
நல்லமைச்சா
ஆர்க்கும் சிலம்பே அணிமுரசா - வேற்படையும்
வாளுமே கண்ணா ; வதனமதிக்குடைக்கீழ்
ஆளுமே பெண்மை அரசு.'' என்கிறார்.

இத்தகைய தமயந்தி அழகை அன்னத்தின் மூலம் கேட்ட நளன் அப்பெண்மணியை விரும்பினான். ''தமயந்தியை உன் துணைவியாகச்சேர்த்து வைப்பேன்'' என அன்னம் நளனிடம் விடைபெற்று விதர்ப்ப நாடடைந்தது.

நளனால் அனுப்பப்பெற்ற அன்னம் தமயந்தியிருக்கும் குண்டினப்புரத்தை அடைந்து நளனது பெருமையை அந்நங்கை நல்லாளிடம் எடுத்துக் கூறியது. ''நல்ல மனமும் கருணை நிறைந்தவனும், கம்பீரமான தோள்களையுடையவனும் ஆகிய நளன் என்பவன் சிறப்பு மிகுந்தவன். தருமம் நிறைந்த மனமும் கருணை நிறைந்த கண்களும் வீரமுள்ளவனுமான நளனுக்கு நிகராகத் திருமாலையே கூறலாம்'' என அன்னம்கூற நளனைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்ட தமயந்தி அவன்மீது ஆசை கொள்ளுகிறாள். உனக்கு நளனைக் கணவனாகக் கிடைக்கும்படியான காரியங்களைச் செய்வேன்'' என அன்னம் தமயந்திக்கு ஆறுதல் கூறி நளனிடம் திரும்பி வந்து தமயந்தியும் அவளைத் திருமணம் புரிய ஆவலுடையவளாக இருப்பதாகக்கூற நளன் ''அன்னக்குலத்தின் அரசே அழிகின்ற என் உயிரை மீள எனக்களித்தாய்' எனக்கூறி மகிழ்ந்தான்.

தமயந்தியின் தந்தையான வீமன் தன் மகளுக்குச் சுயம்வரம் வைத்துள்ளதாகவும் எல்லா அரசர்களும் குண்டினபுரம் வருமாறு மணவோலை அனுப்ப அரசர்கள் அனைவரும் அவ்வூரை நோக்கி வரலாயினர். நளனும் குண்டினபுரம் நோக்கி வரலானான்.

(தொடரும்)

வண்ணச்சரபம் தண்டபாணி சுவாமிகள் வாழ்க்கையில் நடந்த வியத்தகு நிகழ்ச்சிகள்

புலவர் தி.மு. சங்கரலிங்கம்

சமயமும் தமிழும் தழைக்கத் தோன்றிய சான்றோர்கள் பலராவர். அல்லும் பகலும் அயராது உழைத்ததுடன் செல்லும் வாயெல்லாம் ஒல்லும் வகையில் அறவினை ஓவாது செயற்கரும் செயலாற்றினர். இவர்களின் இடைவிடாப் பணியினால் அறநெறி வளர்ந்தது; அருள்நெறி தழைத்தது. இவ்வாறு பணியாற்றியவரின் தொகை எண்ணிடலங்கா. இருப்பினும் அவ்வருளாளர்களுள் ஒருவராக இருப்பவர் வண்ணச் சரபம் தண்டபாணி சுவாமிகள் ஆவர். அவரைப்பற்றி இனிச் சிறிது காண்போம்.

தென்பாண்டி நாட்டுத் திருநெல்வேலியில் 1839-ல் சைவ வேளாளர் மரபில் பிறந்தவர் வண்ணச் சரபம் தண்டபாணி சுவாமிகள். சங்கரலிங்கம் என்ற இளமைப் பெயருடைய இவர் கருவிலே திருவுடையவராக விளங்கி ஓதாதுணரும் திறனெய்தித் திகழ்ந்தார். இளமை முதல் வேல் வழிபாடு, ஆறெழுத்துருவேற்றுதலிற் சிறந்து திகழ்ந்தமையால் தேனென இனிக்கும் தீந்தமிழ்க் கவிகள் புதியதாக இயற்றும் நலன் கைவரப் பெற்றார். பல தலவழிபாட்டைச் செய்தார். செல்லுமிடங்களிலுள்ள கடவுளர்மீது சமயப் பாகுபாடின்றி துதி நூல்கள் செய்தார். இவையேயன்றி சாத்திர, இலக்கண வரலாற்று நாடக நூல்களும் செய்தார். தாம் இயற்றிய கவிதைகளைத் தாமே பனை ஓலைச்சுவடியில் எழுதலானார். வடலூர் வள்ளற் பெருமான், திரிசிரபுரம் மகா வித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரனார் போன்ற பலருடன் கலந்து பேசி மகிழ்ந்தவர். சீவகருணைக் கொள்கையை வளர்த்தவர். அருளாடல் பலசெய்து இறுதியில் விழுப்புரத்தை அடுத்த திருவாமாத்தூர்ச் சிவதலத்தில் எல்லைதாண்டா உறுதியுடன் பத்தாண்டுகள் தங்கி 1898-ல் ஞானசமாதி கொண்டனர்.

இவர் தம் வாழ்வில் நிகழ்ந்த வியத்தகு செயல்கள் சிலவற்றைக் காண்போம்.

1. அம்மன் பெயர் விளக்கியது

தென்காசி நகரையடுத்த சுரண்டை என்ற ஊரில் இவரது பெரிய தந்தையார் வீடிருந்தது. இளமையில் தந்தையை இழந்த சங்கரலிங்கத்தை (இவர்தான் பிற்காலத்தில் தண்டபாணி சுவாமிகள்) இவருடைய பெரிய தந்தையார் அழைத்துச் சென்று பயிலவைத்தார். எட்டரை வயதான இவர் சிறுவரொடு விளையாடி மகிழ்ந்தனர். ஊரருகேயுள்ள சித்ரா நதிக்கரையில் ஓர் அம்மன் கோயிலுள்ளது. அங்கு பலரும் கூடி வழிபாடு செய்தனர். இவரும் சென்றார். அங்குள்ள பெரியவர்களிடம் இவ்வம்மையின் பெயர் என்ன என்றார். பூமிகாத்தாள் என்று கூறக் கேட்ட இவர் அப்பெயர் வந்த காரணம் என்ன என்றார். ஒருவருக்கும் புரியவில்லை. திகைத்தனர். அவ்வமயம் திருவருள் தூண்டுதலால் முன்னைய தொடர்பு காரணமாகப் புதிய வெண்பா ஒன்று கூறிப் பொருளும் கூறினர். அப்பொழுதுதான் அங்குள்ள அனைவருக்கும் அம்மையின் பெயர்க் காரணம் தெரிந்தது. வியப்புற்றனர்.

முன்னொரு காலத்தில் தேவரும், அசுரரும் கூடித்திருப்பாற்கடலைக் கடைந்தனர். அவ்வமயம் அமுதத்திற்கு மாறாக விடம் தோன்றியது. அது கண்ட அனைவரும் அஞ்சியவண்ணம் கயிலை நோக்கிச் சென்று சிவனிடம் முறையிட்டனர். சிவன் விடத்தை உண்டார். அதனால் அவருக்குத் தீங்கு நேருமோ என்றஞ்சி அருகிலிருந்த அம்மை உமையவள் சிவபிரான் கழுத்தில் கை வைத்து விழுங்கா வண்ணம் தடுத்தார். அதனால் உலகம் உய்ந்தது. ஆகையினால்தான் இவ்வம்மை பூமிகாத்தாள் என்ற பெயர் பெற்றாள் என்ற கருத்தை

''அமுதம் கடையுநாள் ஆலம் வெடித்துத்
திமுதமெனத் தீயெரித்துச் சென்ற(து)—
                    அமுதமெனத்
தீக்கடவுள் உண்டார்; திருக்கண்டத்தைப் பிடித்து
காத்ததினால் பூமிகாத் தாள்''

என்ற பாடல் மூலம் கூறினார். இதைக் கேட்ட பலரும் பாராட்டி உவப்புற்றனர். 'அ' என்றெழுத்தும், அமுதம் என்ற மங்கலச் சொல்லும் அமைய முதல்பாடல் அமைந்தது திருவருட்செயல். இதுமுதல் பல்லாயிரம் கவிகள் இயற்றும் மாண்பு பெற்றார். இந்நிகழ்ச்சியைத் தம் வரலாற்று நூலான குருபரத்துவத்தில் கூறுகிறார்.

''உரைத்தனம், இனியவ் வூரிடை நிகழ்ந்த
    வாறு சற் றுரைக்குதும், ஒளிர்பூண்
வரைத்தனப் பூமி காத்தவள் என்றோர்
    அம்மனை வழிபடு கின்றார்
திரைக்கடல் போலும் பலருளார், அவரிற்
    சீரிய ரிடந்தொறும் திகழ்இப்
பரைக்கிவண் நாமம் அமைந்தவா றென்னோ
    பகர்மின் என்றனன் பகர்ந்தில்லார்
இத்தினைச் சிறுவற் கெத்தினை துடுக்கென்
    றிகழ்ந்தனர் சிலர், சிலர் இவன்சொல்
உத்தமப் பகுதி யேயென வியந்தார்
    உடன்அமு தங்கடைந் திடும்நாள்
மைத்தகை ஆலம் பிறந்ததைச்
    சிவன்தான் வாரியுண்டனன்; வலக்கையால்
இத்தரை உய்யப் புரந்ததால் என்றோர்
    இனியவெண்பாட்டிசைத் தேனே'' என்பதாம்

2. மலைமீதேறி உருளல்

ஒரு சமயம் குற்றாலமலைக்கருகிலுள்ள திருமலை என்ற திருமுருகன் தலத்திற்குச் சென்றார். ''உனது தெய்வீகக் காட்சியை இப்போது கொடு. இன்றேல் உயிர்வாழேன்'' என்று ஆணையிட்டுப் போற்றினர். முருகன் காட்சி வழங்கவில்லை. இவருக்கு வைராக்கியம் பிறந்தது. ஆங்குள்ள முருகன் சந்நிதி முன்புறம் நேர்கிழக்குத் திசையில் நின்று பல பாடல்கள் கூறினர். பயனில்லை. வடக்கில் தலைஅமையும்படி வணங்கினர். தெய்வசிந்தையுடன் உருண்டனர். உடல் இரண்டு தடவை உருண்டபோது யாரோ தன் உடலை

தாங்குவது போன்ற உணர்வு பெற்றார். மிகு விரைவில் உருண்ட உடன், கீழே மண்தரையில் உடல் விழுந்தது. சிறிது நேரம் மயக்கம், தெளிந்த பின் உணர்ந்தார்.

அப்போதுதான் உடலில் ஓர் அங்கமும் பழுது படாமலும் உயிர் நீங்காமலும் இருந்ததேயன்றி முருகன் காட்சி வழங்கிலனே என்றறிந்து வருந்தினர். உடல் பாறையில் உராய்ந்த பகுதியில் இரத்தம் கசிவதைக் கண்டார். இதற்குத் திருநீற்றை மருந்தாகக் கொண்டு பூசினர்; செங்கோட்டையில் தம் அன்பர் வீட்டில் தங்கினர். அங்குமன வெளியில் காட்சி தந்தார் முருகன். ''நீ மலையில் ஏறி ஏன் உருண்டாய்? உயிர் நீங்கியிருந்தால் என் செய்வாய்? அப்படி ஒன்றும் ஆகாதபடி நானல்லவா காப்பாற்றினேன்'' என்றான். அதற்கு இவர், எனக்கு இந்த உடல் அழிந்தால் பிறிதொரு உடல் ஒன்றைப் பிரமன் தரப்போகிறான். நிலையாயுள்ள உயிருக்கு அழிவேது என்றார். இதைக் கேட்ட முருகன் மகிழ்ந்து தண்டபாணிசுவாமிகளை எடுத்துத் தழுவிமுத்தமிட்டு, ''நீவிபத்தில் பிழைத்ததினால் திருவுருவாளன் என்று பெயர் சூட்டியுள்ளேன்'' என்று கூறி மறைந்தான்.

பின்பொரு நாள் மனவெளியில் வள்ளிநாயகி அம்மை குறி கூறும் குறமங்கையாக வந்து இவர் தோளில் ஏற்பட்டபுண் ஆறும்படி திருநீறு பூசி வாயிலிட்டு, நெற்றியிலும் பூசினார். விரைவில் ஆறியதாம். இச்செய்திகளைத் தமது வரலாற்று நூலான குருபரத்துவத்தில்,

''வடதிசையில் தலைவைத்து
மறலிதிசை கால்நீட்டி
உடலையந்தத் திருமலையின்
உச்சியின் றுருட்டிவிட்டேன்
விடலையிடும் தேங்காய்போல்
வேறுபட்டுப் போகாமல்
மடமடெனக் கொண்டங்கோர்
மண் தரையில் வீழ்ந்ததுவே
இனிக்குகவேள் அருள் செய்வ(து)
எவ்வாறென் றேங்கிநொந்து
மனித்தமனத் தோடுறும்நாள்
பாவியேன் தன்மனத்தில்
தனித்துவந்து திருமலையில்
சாகாமல் பிழைத்ததினால்
செனித்ததிரு வுருவாளன்
என்றொருபேர் செப்பினால்''

என்று பாடியிருக்கிறார்

3. சென்னையில் பிள்ளைத்தமிழ் அரங்கேற்றம்

முருகனுக்கு அடிமை என்பதால் முருகதாசர் எனவும், திருப்புகழ்ப்பாக்கள் புதியதாக அருளியதால் திருப்புகழ்ச் சுவாமிகள் எனவும் முழுநீறு பூசிய முனிவாராய்லங்கோடு கோவணம் கல்லாடை அணிந்து கையில் தண்டம் கொண்டமையால் தண்டபாணிசுவாமிகள் எனவும், வண்ணம் என்ற பாவை தங்குதடையின்றி இயற்றியதால் வண்ணச் சரபம் எனவும் புகழப்பட்டார் இவர்.

சென்னை கந்தகோட்டத்து முருகப்பெருமான் மீது பிள்ளைத்தமிழ், கலம்பகம் போன்ற பல நூல்கள் இயற்றி முடித்து அரங்கேற்றம் செய்த போது திரளான மக்கள் கூடிக் கேட்டனர். புலவர் பெருமக்களும் காஞ்சிபுரம் மகாவித்துவான் சபாபதி அவர்கள் சுவாமிகளிடம் சில வினாக்களை எழுப்பினார். தாலப்பருவத்தின் 9-வது பாடலில்

செக்கரும் ஒஞ்சிய செம்மைநி றம்பெறு
சேயே தாலேலோ

என்ற வரியைப் படித்தார் தண்டபாணிசுவாமிகள். 'ஒஞ்சல்' என்ற கருஞ்சொல் என்ன பொருளை உடையது என்றனர் சபாபதி. 'நாணுதல்' என்னும் பொருளை தரக்கூடிய வெண்சொல்; பாண்டி நாட்டில் மாதர்களும் பேசும் வழக்கமுடையது என்றனர் சுவாமிகள். யான், என்னுடைய ஆய்வு நூலில் கண்டிலேன் என்றனர் சபாபதி. சுவாமிகள் அவையினரைப் பார்த்து இப்பெருங் குழுவில் நமது பாண்டிய நாட்டினர் ஒருவரும் இல்லையோ என்றனர். ஒரு சைவர் எழுந்து ''இதோ உள்ளேன் இம்மொழி நமது பாண்டியநாட்டில் உண்டுஅறிவேன்'' என்றார். ''இதுபோல பல சொற்கள் எங்கள் நாட்டில் உண்டு'' என்று கூறிப் பிறபாடல்களையும் விளக்கலாயினர் சுவாமிகள்.

சப்பாணிப் பருவத்தின் ஈற்றுப் பாடலில் ''சென்னையில் வைகினை கொட்டுக சப்பாணி'' என்ற சந்தப் பாடலைப் படித்தார் கையேடு படித்தவர். அவரை மீண்டு மறுமுறை படிக்கும்படி கூறினார் சபாபதி. படித்தார் அன்பர். இதில் என்ன ஐயம் என்றார் சுவாமிகள். 'வைகி என்ற சொல்லின் சந்தம்யாது என்றார் சபாபதி. விரைவில் 'தய்ய' என்றார் சுவாமிகள். அவரோ அல்ல என்றார். அல்லவென்றால் யான் காது இழக்க நேரும் அல்லவா என்றார் சுவாமிகள். அப்படியாயின் யான் இரண்டு காதுகளையும் இழப்போம் என்றார் சபாபதி. அப்போது சுவாமிகள்மீனாட்சியம்மை மீது குமரகுருபரர் பாடிய பிள்ளைத் தமிழில் வைகிகப் பாட்டினர் என்ற கூறியதற் கிணங்க யானும் வைகினை என்று தய்யன என்ற சந்தத்திலமைத்தேன் என்றும் மேலும் பல விபரங்கள் கூறினர். 'நல்ல நிருவாகி' என்று புகழுரை கூறிப் புலவர் சமாதான முற்றனர். நூல் முடிந்த சமயம் புரசை அட்டாவதானம் சபாபதி அவர்கள் மிகவும் சுவாமிகளைப் பாராட்டி மகிழ்ந்தார்.

பழநித் தரிசனப்பலன்

**தண்டா யுதப்பழநி தங்குவடி வேலவரைக்
கண்டார் புகழ்வாழ்வு கண்டாரே — அண்டாதார்
என்னாவர் என்றுரைக்கின் இம்மைப் பயனடையார்
சென்றார் நரகமெனத் தேர்.**

—வீரக்கவிஞர் கா. ந. நெல்லையப்பர்.

அல்லி தீர்த்த பார்த்தசாரதி

புலவர் செந்துறைமுத்து

திருமால் எடுத்த அவதாரங்கள் பத்து, ஒவ்வோர் அவதாரத்திலும் இவர் கொண்ட கோலங்கள் பல, அவற்றுள் பார்த்தனின் சாரதியாக இருந்து தேரோட்டியது கிருஷ்ணாவதாரத்தில், கிருஷ்ணனுக்கு என்று பல திருக்கோயில்கள் இருந்தாலும், பார்த்தசாரதி கோலத்துக்கென்று திருக்கோயில் இருப்பது ஒரே ஒரு பதியில்தான், அந்தப் பதியே திருவல்லிக்கேணி என்னும் திவ்யப் பதியாகும்.

திருவல்லிக்கேணி என்னும் திருப்பதி, சென்னை மாநகரத்துள் உள்ளதாகும்; சென்னை கடற்கரை அருகில் விளங்குவதாகும். தொண்டை நாட்டில் உள்ள வைணவப் பதிகளில் ஆழ்வார்களால் மங்களாசாசனம் செய்யப்பெற்ற பெருமையுடைய பதிகள் இருபத்திரண்டு, இவற்றுள் மிகவும் புகழ் பெற்றவை சில. அந்தச் சிலவற்றுள் ஒன்று திருவல்லிக்கேணிப் பதி. இப்பதியில் உள்ள திருமால் கோயில், பார்த்தசாரதிப் பெருமாள்கோயில். சென்னை மாவட்டத்தில் உள்ள வைணவ ஆலயங்களில் மிகவும் புகழ் பெற்று விளங்குவது இந்தப் பார்த்தசாரதி ஆலயமே.

அல்லிக்கேணி என்பதே இத்திவ்யப் பதியின் பெயர். இந்தப் பெயர் 'திரு' என்னும் சிறப்பு அடைமொழி சேர்த்துத் திருவல்லிக்கேணி என்று வழங்கப்பெறுகின்றது. இப்பதிக்குத் 'துளசிவனம்' என்னும் பெயரும் இருந்ததாகத் தலபுராணம் கூறுகின்றது. துளசி வனம் என்பதை வடமொழியில் பிருந்தாரண்ய ஷேத்திரம் என்று கூறுவர்.

இத்திருவல்லிக்கேணிப்பதி, திருமயிலையைத் தலைநகராகக்கொண்டிருந்தது என்றும் அறிய முடிகின்றது. பாண்டி மன்னன் குலத் தோன்றலாகிய தொண்டைமான் என்பவன், திருமயிலையைத் தலைநகராகக் கொண்டுள்ள திருவல்லிக்கேணி நின்றானுக்குத் திருக்கோயில் அமைத்தான் என்பது வரலாறு. இதனைத் திருமங்கையாழ்வார் 'தென்னன் தொண்டையர் கோன் செய்த நன் மயிலைத் திருவல்லிக்கேணி நின்றானை'', எனப் பாடி உணர்த்துகின்றார்.

திருவல்லிக்கேணித் திருமயிலையைச் சார்ந்த கடற்கரையோரத்தில் இருந்தது என்பதை, திருமழிசையாழ்வார்' நான்முகன் திருவந்தாதி' என்னும் பகுதியில் 'நீளோதம் வந்தலைக்கும் மாமயிலை மாவல்லிக்கேணியின்' என்னும் அடியால் உணர்த்துகின்றார்.

'திருவல்லிக்கேணி நின்றான்' என்று திரு திருமங்கையாழ்வாரால் போற்றப் பெறுபவன் பார்த்தசாரதியாம் கண்ணனே. சுமதி என்னும் மன்னனின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி, திருவேங்கடமுடையான் அன்று பார்த்தனுக்கு இரத சாரத்தியம் செய்த அவசரத்துடன் குடும்ப சமேதராய் எழுந்தருளித் திருச்சேவை சாதித்த திவ்வியப் பதி திருவல்லிக்கேணி.

இந்தத் திவ்வியப்பதியில் உள்ள திருக்கோயிலின் முன்னே அமைந்து விளங்குகின்றது அல்லிபுட்கரணி என்னும் தீர்த்தக்குளம். அல்லிக்கேணி என்றால், அல்லிக்கொடி படர்ந்துள்ள கிணறு என்று பொருள். உண்மைதான்! அன்று அத்தகைய கிணறாக இருந்த இடந்தான் இன்று அல்லி புட்கரணியாக ஆக்கப்பட்டு, நடுவே திருமண்டபத்துடன் அழகுற்று விளங்குகின்றது. அல்லிக்கேணி என்பதனை வடமொழியில் கைவரணி புட்கரணி என்று கூறுவர். கைவரணி-அல்லி, புட்கரணி-குளம். இத்திருக்குளத்தில் மீன்கள் இல்லை. இத்தீர்த்தம் கங்கையை விடப் புனிதமானது என்று கூறுவர்.

இத்தீர்த்தக் குளத்தின் மீன் இல்லாமை பற்றிய ஒரு வரலாற்றைத் தலபுராணம் கூறுகின்றது. இக்குளக்கரையில் முனிவர் ஒருவர் தவம் புரிந்தார். அப்போது குளத்தில் இருந்த மீன்களில் ஒன்று துள்ளிவிளையாடி அவருடைய தவத்தைக் கலைத்தது. அதனால் சினங்கொண்ட அம்முனிவர், 'இக்குளத்தில் மீன்களே இல்லாமற் போக' என்று சபித்தார். அதனால் இக்குளத்தில் மீன்களே இல்லாமற்போயிற்று என்பது அவ்வரலாறு. கங்கையினும் புனிதமான இக்கைவரணி புட்கரணியில் நீராடி, பார்த்தசாரதிப் பெருமாளைச் சேவிக்கச் செல்ல வேண்டியது முறையாகும்.

அரங்கநாதனைத் தரிசிக்கத் திருவரங்கத்துக்கும், வேங்கடவனைத் தரிசிக்கத் திருமலைக்கும், வரதராஜனைத் தரிசிக்கக் காஞ்சிக்கும், நரசிம்மனைத் தரிசிக்க அகோபிலத்துக்கும், இராமனைத் தரிசிக்க அயோத்திக்கும், பார்த்தசாரதியைத் தரிசிக்க அல்லிக்கேணிக்கும் செல்லுதல் வேண்டும். அல்லிக்கேணி தவிர, மற்ற ஐந்து பதிகளிலும் உள்ள பஞ்சமூர்த்திகளையும் எல்லாராலும் சென்று தரிசிக்க இயலாது. அவ்வாறு தரிசிக்க இயலாதவர்கள் அல்லிக்கேணிப் பதியிலேயே இப்பஞ்சமூர்த்திகளையும் கண்டு தரிசிக்கலாம். இப்பதியில் உள்ள திருக்கோயிலில் பஞ்சமூர்த்திகளும் எழுந்தருளியுள்ளனர்.

இந்தத் திருக்கோயிலில் உள்ள மூலவர் வேங்கட கிருஷ்ணர்; தாயார் ருக்குமணிப் பிராட்டியார்; உற்சவர் பார்த்தசாரதி பெருமாள்.

திருக்கோயிலின் முன்பு சில மண்டபங்கள் அமைந்துள்ளன. இம்மண்டபங்களைக் கடந்து மகாமரியாதை வாயில் என்னும் குடை வரும்வாயி

லுக்குச் செல்லுதல் வேண்டும். இந்த வாயிலின் மீது ஐந்து நிலைகள் கொண்ட இராஜகோபுரம் அழகாக விளங்குகின்றது. இந்த வாயிலைக்கடந்து சென்றால் தொண்டரடிப்பொடிவாயில். இந்த வாயிலையும் கடந்து சென்றால் பெருமானைக் கண்டு சேவிக்கலாம். கோயிலினுள் சுற்றியுள்ள தெய்வத் திருவுருவங்களைத் தரிசித்துச் சுற்றிக் கொண்டு வந்துதான் பார்த்தசாரதிப் பெருமாளை சேவிக்க வேண்டும் என்பது வழிபாட்டு நியதி.

கோயில் கருவறையுள் வேங்கடகிருஷ்ணர், குடும்ப சமேதராய் சேவை சாதிக்கின்றார். இப் அறிகுறியான சங்கை முழக்கலாம் என்னும் உண்மையை எம்பெருமான் திருக்கோலம் விளக்குகின்றது.

இம்மூலவரின் திருமார்பின் வலப்பக்கம் திருமகள் அணிகலன்களுடன் அருள்பாலிக்கின்றாள். இப்பெருமாளைக் கண்டு சேவித்த பேயாழ்வார் 'தாமரையாள் ஒன்றிய சீர் மார்பன் திருவல்லிக் கேணியான்' என்று மங்களாசாசனம் செய்துள்ளார். இம்மூலவரின் இடுப்பின் மேற்புறம் பேரொளி வீசும் வாள் ஒன்று தொங்குகின்றது. இந்தவாள், ஞானவாள்; பக்தர்களின் அகந்தையை அறுக்கும் ஞானஒளிவீசும் வாள்.

ஸ்ரீ யோக நரசிம்ம சுவாமி

பெருமாளுக்கு வலப்புறம் ருக்குமணிப் பிராட்டியும் இடப்புறம் தம்பிசாத்தகியும் எழுந்தருளியுள்ளனர்.

ருக்குமணிப் பிராட்டியார்க்கு வலப்புறம் பெருமாளின் தமையனார் பலராமரும், பெருமாளின் மகன் பிரத்யுமனனும், பேரன் அநிருத்தனும் உள்ளனர்.

பெருமாளின் வலது திருக்கரம் சங்கைத் தரித்திருக்க, இடது திருக்கரம் திருப்பாதத்தைக்காட்டுகின்றது. இத்திருப்பாதத்துக்குப் பக்தி செய்தால், இப்பெருமாளின் திருவருளைப் பெற்று வெற்றிக்கு

உற்சவர் பார்த்தசாரதிப் பெருமாள், இவரது திருமேனி மேலும் சிறப்பும் பொலிவும் உடையதாக விளங்குகின்றது. இவரது திருமுக மண்டலத்தில் எப்போதும் புன்முறுவல், போர்க்களத்தில் வீடுமர் விடுத்த அம்புக்குறிகள் காணப்படுகின்றன. இவருக்குத் திருமஞ்சனம் முடிந்தவுடன் திருமுகம் தங்கம் பூசிய செம்புபோலவும், சிறிது நேரத்துக்கு பின்னர் நீலங்கலந்த கருமை நிறமாகவும்பேரழகு பெற்று விளங்குகின்றது. இத்தகைய உற்சவரை வேறு பதிகளில் காணவியலாது.

இத்திருக்கோயிலில் உள்ள திருச்சந்நிதிகளில் மிகவும் பழமையானது மன்நாதப் பெருமான்திருச்

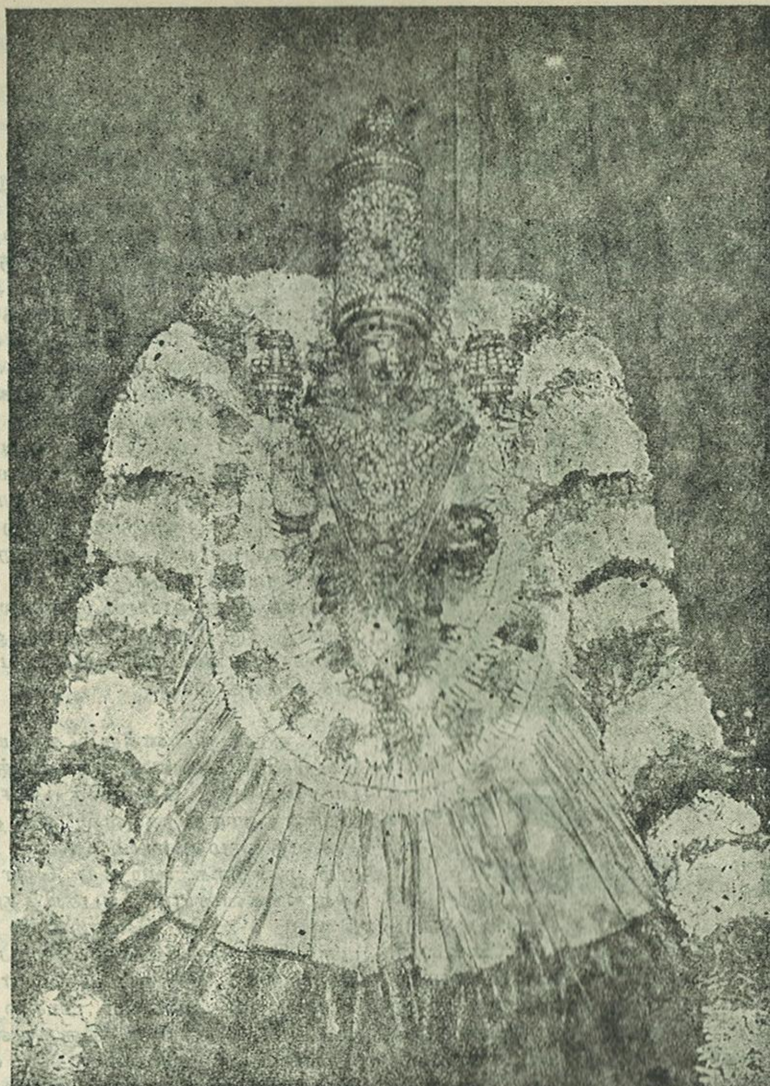

ஸ்ரீ வேதவல்லித் தாயார்

சந்நிதி. மன்நாதன் என்பவர் அரங்கநாதப் பெருமானேயாவார். பெருமாளைக்கண்ட வேதவல்லித் தாயார் 'இவனே நான் மன்னும்நாதன்' என்று கூறியதால் இவர் இத்திருநாமம் பூண்டார்.

கருவறைக்கு வலப்புறம் ஒரு தனித்திருக் கோயிலில் வேதவல்லித் தாயார் கிழக்கு நோக்கி எழுந்தருளியிருக்கிறார். நரசிங்கர் . தெள்ளிய சிங்கப்பெருமாள் தனிக்கோயிலில் மேற்கு நோக்கி எழுந்தருளியுள்ளார். இவரை யோக நரசிம்மர் என்று கூறுவர்.

இக்கோயிலின் வடபுறத்தில் தெற்கு நோக்கிய வண்ணம் இராமர் தனிக்கோயிலில் எழுந்தருளியுள்ளார்.

இப்பெருமான் திருக்கோயிலில் ஆண்டாளுக்கும், திருமழிசை யாழ்வாருக்கும் தனித்தனிக் கோயில்கள் உள்ளன. திருக்கோயிலுக்கு வெளியே நம்மாழ்வாருக்கும் பேயாழ்வாருக்கும் சிறு சிறு கோயில்கள் அமைந்துள்ளன. இத்திருக்கோயிலில் பன்னிரு ஆழ்வார்களுக்கும் செப்புத் திருமேனிகள் அமைந்து விளங்குகின்றன.

இவ்வாறு பஞ்ச மூர்த்திகளோடு அமைந்து விளங்கும் பார்த்தசாரதிப் பெருமாள் பதியைப் பன்னிரண்டு திருப்பாசுரங்களால் பேயாழ்வாரும், திருமங்கையாழ்வாரும், திருமழிசை யாழ்வாரும் மங்களாசாசனம் செய்துள்ளனர்.

பக்தர்கள் இத்திருப்பாசுரங்களை ஓதி, பெருமாளைக் கண்டு சேவித்துப் பெரும் பேறு பெறுவார்களாக.

நீ இப்பொழுதே இந்தக் கணமே ஸ்ரீ பார்த்தசாரதி சுவாமியின் திருக்கோயிலுக்குச் செல்வாய். அவன் திருமுன்னர் வீழ்ந்து பணிவாய்... அந்த அருளாளன் திருமுன் நீ தலை தாழ்த்தி நிற்பாயாக. அவன் திருமுன் நின்று மகத்தானதொரு தியாகத்தைச் செய்வதாக உறுதி பூண்வாயாக.

—சுவாமி விவேகானந்தர்

பாரதப்போரில் பார்த்தசாரதி

டாக்டர் த. அமிர்தலிங்கம்

''இரவு விடிவதற்குள் நான் பாண்டவர் ஐவரையும் கொன்று அவர்கள் தலைகளோடு உன்னை வந்து காண்பேன். இந்நிலவுலகம் முழுவதையும் நீயே இனியும் தொடர்ந்து ஆளலாம். ஆகவே நீ உன் இன்னுயிரை விட்டு விடாதே.— இதோ நான் புறப்படுகிறேன்'' என்று அசுவத்தாமா கூற, அவன் வார்த்தைகளைக் கேட்டு துரியோதனன் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைகிறான். தன் மகிழ்ச்சிக்கு அடையாளமாகத் தன் கிரீடத்தை அலங்கரித்திருக்கும் சிரோரத்தினத்தை எடுத்து அசுவத்தாமனுக்குக் கொடுத்து அவனை வாழ்த்தி அனுப்புகிறான்.

இதே நேரத்தில் பார்த்தசாரதி பாண்டவர்கள் ஐவரையும் அழைத்துக் கொண்டு பாசறையை விட்டுப் புறப்படுகிறார். ''கண்ணா! எங்கே செல்கிறோம்' எனத் தருமரும் வினவ 'பகைவர்களை வென்ற இன்று, நாம் பாசறையில் இருப்பது விவேகம் அல்ல' என்று மட்டும் கூறியருளுகிறார். அசுவத்தாமனால் இந்த இரவு உண்டாகப் போகும் பேராபத்தைப் பார்த்தசாரதி அறிந்திருந்தும்கூட அவர் அதைப் பாண்டவர்களுக்குக்கூறவில்லை. 'வாருங்கள். இன்றிரவு நாம் பாசறைக்கு வெளியே தங்கியிருந்து விடிந்தவுடன் வருவோம்' என்று கண்ணபெருமான் கூறித் தாமே ஒரு பூதத்தையும் தோற்றுவிக்கிறார். அப்பூதத்திடம் 'பாசறையைக் காவல் செய்' என்றுகட்டளையிட்டுக் கண்ணபெருமான் பாண்டவர்களை அழைத்துக் கொண்டு அருகில் இருக்கும் ஒரு காட்டிற்குச் செல்கிறார்.

கண்ணபெருமான் இவ்வாறு பாண்டவர்களைக் காட்டிற்கு அழைத்துப் போய் காவல் செய்துநிற்க, அசுவத்தாமன் கிருபரையும் கிருதவன்மாவையும் அழைத்துக்கொண்டு பாண்டவர்களின் பாசறையை நோக்கி வருகிறான்.

''ஒரு நாழிகை நேரம் கழியட்டும். அயர்ந்து எல்லோரும் கண்ணுறங்கும் நேரத்தில் பாசறைக்குள் நுழைந்து ஐவரின் தலைகளையும் நானே அறுத்து வருகிறேன்' என்று அசுவத்தாமன் கூற கிருபர் 'இது கோழைத்தனம். வீரம் ஆகாது, தருமமும் ஆகாது' என்று மறுத்துரைக்கிறார். அப்பொழுது அருகில் இருக்கும் ஓர் ஆலமரத்தில் காகங்கள் அலறி சப்தமிட அசுவத்தாமன் அதைக் காட்டி 'இரவிலே காகங்களுக்குக் கண்கள் தெரியாதென்பதால் கோட்டான்கள் அவற்றின் கூடுகளுக்கே சென்று அவைகளைத் துன்புறுத்துவதைப் பாருங்கள். இதே காகங்கள், கோட்டான்களுக்குப் பகலில் கண்கள் தெரியாதென்பதால் அவற்றைப் பகலில் துன்புறுத்தும், ஆகவே பகைவரை வெற்றி கொள்ள காலமும் இடமும் அறிவது மிக அவசியம். துரியோதனனுக்குச் செய்து கொடுத்த சபதம் நாம் நிறைவேற்றியாகவேண்டும். அதற்குப் பாண்டவர்கள் உறங்குகின்ற இந்த நள்ளிரவு நேரமே நமக்கு உகந்த நேரம். தருமநியாயம் பார்க்க இது சமயம் இல்லை.' என்று அடாத தன் செயலுக்கு நியாயம் கற்பித்து அசுவத்தாமா அவர்களைப் பாண்டவர்களுடைய பாசறைக்கு அழைத்துச் செல்கிறான்.

தான் நினைக்கும் காரியம் மிக எளிதாகநிறைவேறிவிடும் என்று எண்ணித்தான் அசுவத்தாமா பாசறையை நோக்கிச் செல்கிறான். ஆனால் பார்த்தசாரதி காவல் வைத்திருக்கும் பூதமோ அசுவத்தாமனையும் அவன் தோழர்கள் இருவரையும் நன்றாக அடித்து நொறுக்கி அவர்களுடைய ஆயுதங்களையும் அபகரித்துக் கொண்டு விரட்டுகிறது. ''உயிர் பிழைத்தால் போதும்' எனமூவரும் பூதத்தின் கைகளுக்கு அகப்படாமல் ஓடிவந்து விடுகிறார்கள். 'இந்தப் பூதம் எங்கே வந்தது? இதை வென்றால் அல்லவா பாசறைக்குள் நாம் நுழைய முடியும்?' என்று கிருதவன்மா வினவுகிறான். 'பாண்டவர் தலைகளுடன் வருகிறேன். உயிரை விடாமல் இரு என்று வீரம் பேசி வந்தாயே அசுவத்தாமா! இப்போது பூதம் விரட்ட தலை தெறிக்க எங்களையும் முந்தி ஓடிவந்து விட்டாயே! இனி என்ன செய்யலாம்?' என்று கிருபரும் வினவுகிறார்.

''பாண்டவர் தலைகளை அறுப்பேன். இயலாவிட்டால் பூதத்திடம் மாள்வேன். இது உறுதி' என்று உரைக்கும் அசுவத்தாமன் 'கொஞ்சம் பொறுங்கள். சிவபூசை செய்து வருகிறேன்' என்று கூறி அங்கிருக்கும் ஒரு குளிர்ந்த தடாகத்தில் நீராடுகிறான். அந்த தடாகத்தின் கரையிலேயே அமர்ந்து, சிவபெருமானைப் பூசிக்கிறான். பஞ்சாட்சர மகாமந்திரத்தைச் செபித்துச் சைவாகம முறைப்படி அசுவத்தாமன் பூசை செய்ய, சிவபெருமானும் தோன்றுகிறார். ''பகைவர்களை வெல்ல ஓர் ஆயுதம் தருக'' என்று அசுவத்தாமன் வேண்ட, சிவபெருமானும் ஒரு வாளினை வழங்கி மறைகிறார்.

சிவபெருமான் கொடுத்த வாளுடன் போய் மீண்டும் பூதத்தோடு போர்புரிகிறான் அசுவத்தாமன். பூதநாயகனாகிய சிவபெருமான்கொடுத்த அவ்வாளுக்கு ஆற்றாமல் அப்பூதமும் அஞ்சி ஓடிவிடுகிறது. பிறகு கிருபரையும் கிருதவன்மாவையும் பாசறைக்கு வெளியே நிற்க வைத்து, அசுவத்தாமன் மட்டும் உள்நுழைகிறான். பதினெட்டு நாட்களும் பாரதப் போரில் வீரம் காட்டிய பாண்டவர்களின் தானைத் தளபதியான திட்டதுய்மன்

அமைதியாக உறங்கிக்கொண்டிருக்கத் தன் தந்தையைக் கொன்றவன் அவனே என திட்டதுய்மன் மேல் அசுவத்தாமன் பாய்ந்து அவனை அசையவிடாமல் இறுகப் பிடித்து அவன் வாயையும் பொத்தி அவனைக் கொன்றுவிடுகிறான்.

நேருக்கு நேர் நின்று போர்புரிந்திடாமல் இவ்வாறு அசுவத்தாமன் ஒரு கோழையைப் போலவே திட்டதுய்மன் அயர்ந்து உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் நேரத்தில் அவன் தலையை அறுத்துக் கொன்றுவிடுகிறான். வீர வீடுமரைப் பலிகொண்டவனும் திட்டதுய்மனின் சகோதரனும் ஆன சிகண்டியையும் அவ்வாறே அவன் அறைக்குள் நுழைந்து அவனும் அயர்ந்து உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் நேரத்தில் அசுவத்தாமன் கொன்றுவிடுகிறான். நள்ளிரவில் பாசறைக்குள் அசுவத்தாமன் ஆற்றிடும் பாவச் செயல்களைப் பார்த்துப் பாஞ்சால வீரர்கள் பலர் பதைபதைத்து ஓடிவர, அவர்கள் அனைவரையும் சிவபெருமானின் வாளால் கொன்று தீர்த்து விடுகிறான் அசுவத்தாமன்.

இரவில் இவ்வாறு நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் போர் அரவம் ஒன்றும் கேளாதவர்களாய் உப பாண்டவர்கள் ஐவரும் ஓரறையில் அயர்ந்து உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். விந்தன், சோமன், வீரகீர்த்தி, புண்டலன், ஜெயசேனன், ஆகிய 'இவ் உப பாண்டவர்கள் ஐவரும் பார்ப்பதற்குத் தருமர், வீமன், அர்ச்சுனன், நகுல, சகாதேவர்களைப் போலவே இருப்பார்கள். இவ்வைவரும் உறங்கும் அறைக்குள் நுழைகிற அசுவத்தாமன் அவர்களைப் பாண்டவர்களாகவே எண்ணிப் பாய்ந்து அவர்களின் தலைகளையும் அறுக்கிறான். அசுவத்தாமன் ஆத்திரத்தோடு நுழைந்ததையும் தங்கள் தலைகளை அறுப்பதையும்கூட இளம் பஞ்ச பாண்டவர்கள் ஓர் கனவு போலவே உணர்கிறார்கள்.

''பூதல முழுதும் கவர்ந்த தந்தையர்கள்
புறத்திடைப் போயதும் துயின்ற
மாதுலன் முனிவன் மதலை கைப்படையான்
மடிந்திடத் தடிந்ததும் உணரார்
தாதலர் அலங்கற் சமர வாண் முனியைத்
தழலிடை வருபெருந்தையல்
காதலம் புதல்வர் கண்துயில் புரிவ
ஓர் கனவு கண்டனர் எனக் கண்டார்''

(பதினெட்டாம போர்ச்சருக்கம் 216)

நெருப்பிலே தோன்றியவளான துரோபதை பெற்ற இளம் பஞ்ச பாண்டவர்கள் தம் தந்தைமார் ஐவரும் கண்ணபெருமானுடன் பாசறையை விட்டுப் புறப்பட்டுப் போனவுடன் கண்துயிலத் தொடங்கினார்கள். தம் மாமனாகிய திட்டதுய்மன் மடிந்ததைக்கூட அவர்கள் அறியமாட்டார்கள். கனவல்ல உண்மைதான் என்று அவர்கள் தங்கள் மரணத்தைக்கூட உணராதவண்ணம் அவர்கள் ஒரு கனவு காண்பதைப்போல உணர்ந்து விழித்தெழுமுன்னமே அசுவத்தாமன்வாள்கொண்டு அறுக்க மாண்டு மடிந்து போகிறார்கள். அசுவத்தாமனும் அவர்கள் ஐவரை இன்னாரெனத் தானும் அறிந்து கொள்ளாமலே பாண்டவர்கள் எனவே எண்ணியவனாய் அவ்விளங் குருத்துக்கள் ஐவரின் தலைகளையும் அவசர அவசரமாகஅறுத்து எடுத்துக் கொண்டுப் பாசறைக்கு வெளியே விரைந்து ஓடி வருகிறான்.

அசுவத்தாமனால் காயப்பட்டுத் தப்பி ஓடிச் சென்ற சில காவலர்கள் பாசறையில் படுத்துறங்கிக் கொண்டிருக்கும் சோழமன்னனைப் போய் எழுப்பி அவனிடம் நிகழ்ந்ததைக் கூறுகிறார்கள். அவனும் விரைந்து எழுந்து தன் பரிவாரங்களோடு வந்து ''நள்ளிரவில் பாசறைக்குள் நுழைந்த கயவன் நீ யாரடா?'' என்று கேட்டவாறு அசுவத்தாமன் மேல் பாய்கிறான். ஆனாலும் பகலில் சோழனுக்குப் பயந்து புறமுதுகு காட்டிய அசுவத்தாமன் இந்த இரவில் சிவபெருமான் கொடுத்திருக்கும் வாள்படை கொண்டு சோழன் படை முழுதும் துவம்சம் செய்து நம்வீர சோழனையும் வீரசுவர்க்கம் அனுப்பி வைத்து விடுகிறான்.

''பின்னிய சடையோன் வழங்கிய படைமுன்
பிழைத்தவர் யாவரே பிழைத்தார்''

என்று வினவுகிறார் வில்லிப்புத்தூரார். பதினெட்டுநாள் போரிலும் பகைவர்களை எமனுலகிற்கு அனுப்பித் தாம் தப்பிப் பிழைத்திருந்த மகாவீரர்களான திட்டதுய்மன், சிகண்டி, சோழன் உள்ளிட்ட மிகப் பலரையும் இந்தப் பதினெட்டாம் நாள் இரவில் கொன்று அழித்து விடுகிறான் அசுவத்தாமன், அன்றைய பகல் போரில் இறந்து பட்டவர்களின் தொகையைப்போல் பத்து மடங்கு அதிகமான வீரர்கள் இரவுப் போரில் அசுவத்தாமனால் அழித்தொழிக்கப்பட்ட கொடுமையை என்னவென்பது?

அசுவத்தாமன் இப்படிப்பட்ட கொடுமையைப் புரிந்து பூமிபாரத்தை முற்றிலும் தீர்க்கத் தமக்கு உதவவேண்டும் என்பதனால் தானே எல்லாம் தெரிந்தவரான பார்த்தசாரதியும் பஞ்சபாண்டவர்களை பாசறையை விட்டு வெளியே வெகு தூரத்திற்கு அழைத்துச் சென்று விடுகிறார். பார்த்தசாரதியின் திருவருளால் பாண்டவர்கள் அசுவத்தாமனின் சக்தி வாய்ந்த வாளுக்குத் தப்பிப் பிழைத்துச் சுகமாக ஓரிடத்தில் இருக்க, அசுவத்தாமனோ பாண்டவர்களின் தலைகளையே தான் அறுத்துத் தன் சபதத்தை நிறைவேற்றிவிட்டதாக ஆனந்தமும் மிகக்கொண்டு தன் நண்பர்களோடு துரியோதனன் குற்றுயிராய்க் கிடக்கும் இடத்திற்கு விரைகிறான். விடிவெள்ளி முளைக்கும் முன்னமே வேகமாகச் சென்று துரியோதனன் கிடக்கும் இடத்தைச் சேர்கிறார்கள்.

''வந்தனேன் ஐய! மாதவன் ஏவலால்
முந்து பூத முதுகிட மாமுடி
சிந்த யாரையும் செற்று அகல் பாசறை
ஐந்து வீரர்தம் ஆவியும் கொண்டரோ''

(பதினெட்டாம் போர்ச் சருக்கம், 222)

என்று அசுவத்தாமன் தான் கண்ணபெருமான்ஏவிய பூதத்தையும்கூட விரட்டியடித்துப் பாண்டவர் தலைகளை அறுத்து வந்த தன் வீரப் பிரதாபத்தை முழக்குகிறான்.

''எங்கே எங்கே? என் எதிரிகளின் தலைகளைக் காட்டு'' என்று துரியோதனன் பரபரக்க அசுவத்தாமனும் தான் கொண்டு வந்த ஐந்து தலைகளையும் துரியோதனனுக்கு முன்னால்வைக்கிறான். மின்னும் நட்சத்திரங்களின் வெளிச்சத்தில் அவை பாண்டவர்களின் தலைகள் தானா என்று துரியோதனன் ஆவலோடு உற்றுப் பார்க்கிறான். அவனுக்கு அதிலும் ஏமாற்றமே மிஞ்சுகிறது.

''அசுவத்தாமா! நன்றாகப் பார். இவை பாண்டவர்களின் தலைகளா? அல்ல. பாண்டவர்களைப் போலவே இருக்கும் இளம் பஞ்ச பாண்டவர்களின் தலைகள். மாமன்னர்களை வெற்றி கொள்ளும் நீ, இந்த இளஞ்சிறுவர்களைக் கொன்று

உன் வீரத்தை மாசுபடுத்திக் கொண்டு விட்டாயே. குருகுலம் தழைக்க எஞ்சியிருந்த இந்த இளம் குருத்துகளையும் நீ கொன்று விட்டாயே'' என்று துரியோதனன் கூறி உண்மையாகவே இறந்து பட்ட இளம் பஞ்சபாண்டவர்களுக்காக வருந்து கிறான்.

''துன்னு பாரதம் தோன்றிய நாள்முதல்
மன்னரோட மலைந்தனை வாளியால் நீ
சொன்ன பாலர் மகுடம் துணித்தின்று
என்ன வீரியம் என்நினைந்து என்செய்தாய்?''

''இரு குலத்தில் எமக்கும் அவர்க்கும் இங்கு
ஒரு குலத்தினும் உண்டென வில்லையாற்
குரு குலத்தின் கொழுந்தினைக் கிள்ளினை
வருகுலத்தொரு மாசறு மைந்தனே''.

என்று துரியோதனன் சுட்டிக் காட்டிய பிறகுதான் அசுவத்தாமனும் இளம் பஞ்சபாண்டவர்களைப் பாண்டவர்களாய் எண்ணிக் கொன்றுவிட்ட தன் தவறை மெய்யாலும் உணர்ந்து தானும் வருந்து கிறான்.

பதினெட்டு நாள் போரிலும் துரியோதனனின் மக்கள் உள்பட ஒருவரும் இன்றி அனைவரும் மாண்டு மடிந்துபோய் விடுகிறார்கள். பாண்டவரின் மைந்தர்கள் வீர அபிமன்யு, கடோற்கஜன், அரவான் ஆகியோரும் மாண்டு மடிந்து விடுகிறார்கள். ஆகவே குருவமிசம் தழைக்கவென்று எஞ்சியிருந்தவர்கள் விந்தன், சோமன், வீரகீர்த்தி, புண்டலன், ஜெயசேனன் ஆகிய இளம்பஞ்ச பாண்டவர்களே ஆவார்கள். இவர்களையும் கொன்று குருகுலம் தழைக்க ஒரு வாரிசும் இல்லாமல் ஆக்கிவிட்டானே அசுவத்தாமன் என்பதற்காகத்தான் துரியோதனன் பெரிதும் இந்நேரத்தில் வருந்துகிறான். ஆனால் அவன் வருந்துவதைப் போல் குரு குலம் தழைக்க அறவே ஒருவாரிசும் இல்லாமல் போய்விடவில்லை. அபிமன்யுவின் மனைவி உத்தரையின் கருவில் அபிமன்யுவின் வாரிசாகக் குருகுலம் தழைக்க பரிட்சத்து என்பவன் வளர்ந்து வருகிறான் என்பதை துரியோதனன் அறிய மாட்டான். ஆகவேதான் அவன் ''எங்கள் இருவர் பரம்பரையிலும் ஒரு இளையவாரிசும் இல்லாதபடி குருகுலக் கொழுந்து களைக் கிள்ளி விட்டாயே'' என்று அசுவத்தாமனிடம் கூறி வருந்துகிறான்.

இவ்வாறு துரியோதனன் சுட்டிக் காட்டிய பிறகே அசுவத்தாமனும் இளம் பஞ்சபாண்டவர்களைப் பாண்டவர்களாக மயங்கிக் கொன்றுவிட்ட தவறை உணர்ந்து தானும் வருந்துகிறான். 'அசுவத்தாமன் இத்தவற்றினைப் புரியஒருவகையில்தானும் காரணமே. தன்னால் தூண்டப்பட்டல்லவா அவன் இத்தவற்றினைச் செய்து வந்திருக்கிறான்' என்பதையும் துரியோதனன் தன் உயிர் பறக்க இருக்கும் இந்த இறுதி நேரத்தில் உணர்கிறான். ''எல்லாம் என் தவறுதான். பாண்டவர்களோடு நான் பாசம் பாராட்டிப் பெருந்தன்மையோடு நடந்துகொண்டிருந்தால் இவ்வளவு துயரங்களும் நிகழ்ந்து தான் இருக்காது. எமன் வாயில் நுழையப் போகும்இந்த நேரத்தில் எனக்கு இந்த நல்லறிவு வந்து என்ன பயன்? அசுவத்தாமா! இளம் பாலகர்களைக் கொன்ற உன் பாவம் நீங்க, இனி போய் தவம் செய். புண்ணியம் தேடு. புறப்படு போ'' என்று அசுவத்தாமனுக்கும், கிருதன், கிருதவன்மா இருவருக்கும்கூட விடை கொடுத்து அனுப்புகிறான். துரியோதனனுக்கு நம்பிக்கையாக இருந்து அவனுக்காக இறுதி வரையிலும் போராடியவர்களான அம்மூவரும் துரியோதனனிடம் இருந்து விடைபெற்று அவ்விடத்தை விட்டுச் சென்று விடுகிறார்கள்.

பொன்மொழி

நமச்சி வாயவே ஞானமும் கல்வியும்
நமச்சி வாயவே நானறி விச்சையும்
நமச்சி வாயவே நாநவின் றேத்துமே
நமச்சி வாயவே நன்னெறி காட்டுமே

—திருநாவுக்கரசர்

துரியோதனன் உயிர் இன்னமும் அவனை விட்டு நீங்கிடவில்லை. அந்த நேரம் சஞ்சயமுனிவர் அங்கே வந்து துரியோதனனை கண்டு கண்கலங்குகிறார். அவரிடம் துரியோதனன் ''என் தாயும் தந்தையும் துயர்க்கடலில் வருந்திடாவண்ணம் என் மறைவைப் பக்குவமாக எடுத்துக் கூறுங்கள். அவருக்குப் பிரியமான அவர் தம்பி பாண்டுவின் புத்திரர்களான பாண்டவர்களையே இனித் தம் புதல்வராக மதித்து சந்தோசமாக அவர்களை இருக்கச் சொல்லுங்கள்' என்று வேண்டுகிறான்.

''யானும் எம்பியரும் இறந்தோமேனும்
மானபங்கம் மறந்து தன்னெஞ்சினுக்கு
ஆன தம்பி அளித்தவர் தம்மொடும்
கோனிலம் புரக்கும் படி கூறுவாய்.''

(பதினெட்டாம் போர்ச் சருக்கம், 234)

என்று துரியோதனன் வேண்டுவது கல்லுக்குள்ளும் ஈரம் இருக்கும் என்ற உண்மையை நமக்குக் காட்டுகிறது.

துரியோதனன் கூறியவாறே செய்வதாகச் சஞ்சய முனிவரும் விடைபெற்றுச் செல்ல பூவுலகத்தையே பெரிதும் விரும்பிய தன் பூத உடலை பூமியிலே கிடத்தி விட்டு தன் உயிரை ஏந்தி விண்ணிற்கு பறக்கிறான் துரியோதனன். மூர்க்கனாக இருந்தாலும் இறுதி வரை வீரனாக வாழ்ந்த துரியோதனன் மரணத்தைக் கண்டும் தேவர்கள் விம்மிதமுற்று பூமழை பொழிந்து அவனை வாழ்த்துகிறார்கள். தேவமகளிரும் தேவரும் எதிர்கொண்டு வரவேற்க - நஞ்சாவட்டை பூமாலையுடைய துரியோதனன் வீர சுவர்க்கம் மேவினன் என்கிறார் வில்லிப்புத்தூரார்.

''கிடந்தவுடல் வானவர்தங் கிளைசொரிந்த
பூமழையாற் கெழுமுற் றோங்க
நடந்தஉயிர் புத்தேளிர் அரமகளிர் விழிமலரால்
நலனுற் றோங்க
அடர்ந்து அளிகள் மொகுமொகெனும் ஆமோதம்
வலம்புரிதார் அண்ணல்யாரும்
மிடைந்துமிடைந் தெதிர்கொள்ள வீரருறை
மேலுலகம் மேவினானே.

(பதினெட்டாம் போர்ச் சருக்கம்236)

இவ்வாறு துரியோதனன் வீரமரணம்அடைந்த செய்தியைச் சஞ்சயமுனிவர் அஸ்தினாபுரம் வந்து

திருதராட்டினிடமும் காந்தாரியிடமும் கூறுகிறார். போர் தொடங்கிய நாள் முதலாகவே தம்மக்கள் நாள்தோறும் மடிந்து எண்ணிக்கையில் குறைந்து கொண்டிருந்த செய்திகள் யாவும் அறிந்து அப் பெற்றோர்கள் துயர்க் கடலேயே தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். துரியோதனனும் மடிந்தான் என்ற சோகத்தை அவர்களால் தாங்க முடிய வில்லை. சஞ்சயமுனிவரின் வார்த்தையாகிய கொடிய நஞ்சினை உண்ட அளவிலே அவர்கள் துடிதுடித்துத் துயர்க்கடலை நீந்தித் கரை காண முடியாமல் அதில் மூழ்கி ஆழ்ந்து விடுகிறார்கள்.

அங்கே அஸ்தினாபுரத்தில் திருதராட்டிரன் - காந்தாரி நிலை இவ்வாறு இருக்க இங்கே குருசேத் திரத்தில் இரவு விடிந்த அதிகாலை நேரத்தில் பாசறைக்குப் பாண்டவர்களுடன் திரும்பிவரு கிறார் பார்த்தசாரதி. பாசறையில் இரவில் நிகழ்ந்த கோர சம்பவங்களைக் கேட்டுப் பாண்டவர்கள் ஐவரும் அதிர்ச்சிக்கும் அளவிலாத் துயரத்திற்கும் உள்ளாகிறார்கள். தலையற்ற மைந்தர்களின் உட லங்கள் மேல் வீழ்ந்து துரோபதை கதறிக் கொண் டிருக்கிறாள். ''அசுவத்தாமன் செய்த அக்கிர மத்தைப் பாருங்கள். அவனைக் கொன்றால் ஒழிய என் கோபம் தணியாது' என்று துரோபதை கொதிக்க ''அசுவத்தாமனைக் கொல்லாமல் விட மாட்டோம்'' என வீமனும் அர்ச்சுனனும்அவனைத் தேடி ஓட முற்படுகிறார்கள். அவர்களைப் பார்த்த சாரதிப் பெருமானே தடுத்து நிறுத்துகிறார்.

''அசுவத்தாமன் துரியோதனனுக்கு நேற்று இரவு செய்து கொடுத்த சத்தியமும் அவன் இங்கே வரப் போவதையும் நான் அறிவேன். அவனால் உங்களுக்கு ஆபத்து நேரக்கூடும் என்பதால்தான் உங்களைப் பத்திரமாகத் தனி இடத்திற்கு அழைத்து போனேன். நான் காவலுக்கு நிறுத்திச் சென்ற பூதத்தையே அவன் வென்றுவிட்டான் எனும்போது நீங்கள் இங்கிருந்திருந்தால் உங்களை யும் தான் வென்றிருப்பான். சிவபெருமானின் வாளால் உங்கள் ஐவரையும் வெட்டி இருப்பான். ''வன்பாரதப்போரில் வந்தடைந்தேம் ஐவரையும், நின் பார்வையாற் காக்க வேண்டும்'' என்று அன் றைக்கு நீங்கள் என்னை அடைந்தீர்கள். நானும் இன்று இந்த நேரம் வரை நான் செய்து கொடுத்த வாக்கின்படி உங்கள் ஐவரையும் காப்பாற்றிக் கொடுத்துவிட்டேன். உங்களைக் காப்பதற்காக நான் பட்ட கஷ்டங்கள், நான் செய்த சூழ்ச்சிகள், தந்திர மாயவித்தைகள் எல்லாமும் நீங்கள் அறி வீர்கள். இனி நீங்கள் அசுவத்தாமனோடுபோருக்கு சென்றால் உங்கள் உயிருக்கு நான் உறுதி கொடுக்க முடியாது. அசுவத்தாமனும் தன் தவறை உணர்ந்து தவம் செய்யப் புறப்பட்டு விட்டான். அவனை அவன் வழியில் தவம் செய்ய விட்டு விடு வதே நல்லது. அவ்வாறு இல்லாமல் நீங்கள் அவ னோடு போருக்குப் போனால் அவனிடம் பாசுப தாஸ்திரம் உள்ளது. நீங்கள் பிழைப்பது இயலாது. அதைப் புரிந்து கொள்ளுங்கள்' என்று பயமும் நயமுமாகக் கண்ணபெருமான் எடுத்துக்கூறி வீம னையும் அர்ச்சுனனையும் சாந்தப்படுத்துகிறார். அவரே துரோபதையிடமும் ''கற்புடைய மங்கை யர்க்கு மக்களை விடவும் கணவரே முக்கியம். நீயும் உன் கணவன்மார் பிழைத்து இன்று உயி ரோடு இருப்பதற்காக மகிழ வேண்டுமே தவிர, மைந்தர்களுக்காக வருந்தக் கூடாது' என்று கூறி அவளையும் சாந்தப்படுத்துகிறார்.

கண்ணபெருமான் 'இறந்துபட்டவர்களுக் கான இறுதி சடங்குகளை இனி முறையே ஆற்றிடுக' என்று தருமரிடம் கூற அவரும் உலூக முனிவரை முன் வைத்துத் தம் மூத்தவனாகிய கர்ணன் உள்பட போரில் இறந்துபட்ட தம்மவர் அனைவருக்குமான அந்திமக்கிரியைகளைச் செய்து முடிக்கிறார். அதற்கும் பிறகு அனைவரும் புறப்பட்டுப் போய் அஸ்தினாபுரம் சேர் கிறார்கள்.

துரோபதை தான் செய்திருந்த சபதத்தின்படி துரியோதனன் துச்சாதனன் குருதியைப் பூசி அவிழ்ந்திருக்கும் தன் கூந்தலை அள்ளிமுடிக்கிறாள். வீமனும் துரியோதனனைக் கொன்று தன் சபதம் நிறைவேற்றியபடியால் தன் கைகளாலேயே நீரினை பருகத் தொடங்குகிறான். ஆயினும், வில்லிப்புத் தூரார் தாம் செய்திருக்கும் பாரத காவியத்தில் இவற்றை எல்லாம் விரிவுபடவோ, சுருக்கமாகவோ கூட உரைத்தார் இல்லை. இதற்குக் காரணம் யாதாக இருக்கும் என்று சிந்திக்கும்போது பதி னெட்டாம் நாள் இரவில் நிகழ்ந்துவிட்ட உப பாண்டவர் மரணமும், திட்ட துய்மன், சிகண்டி

போன்றோர் மரணமும் பாண்டவர்களை நிலை குலையச் செய்து அவர்களைச் சொல்லொணாத் துயரத்திற்கு ஆளாக்கி விட்டதையே கூற வேண்டும். எதிர்பாராத அந்த நள்ளிரவு சம்பவங்கள் - போரின் கொடுமையை உணர்த்தி பாண்டவர்கள் பெற்ற வெற்றியைப் பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ள முடியாமல் அவர்களைப் பெரிதும் பாதித்துவிட்டது என்றே கூறவேண்டும்.

'குற்றம்பார்க்கில் சுற்றம்இல்லை' 'கண்மலரில் கைபடாதோ?' என்று தருமர் கூறிய அறிவுரைகளைத் தம்பிகள் ஏற்றுக் கொண்டிருந்தாலும், துரியோதனன் தன் பிடிவாத குணத்தை விட்டுப் பாண்டவர்களோடு சமாதானமாகப் போயிருந்தாலும் பதினெட்டு அக்குரோணி சேனைகள் பதினெட்டு நாட்களில் அழிவுபட்டிருக்க வேண்டி இருந்திருக்காது. மற்றமற்ற வீரர்கள் மாண்டுபடிகிற போதெல்லாம் போரின் கொடுமையைப் பாண்டவர்கள் ஆகட்டும், அவர்களின் பத்தினியாகிய துரோபதை ஆகட்டும் உணர்ந்து கொள்ளவில்லை. அபிமன்யு, அரவான், கடோற்கஜன் ஆகிய பிரிய மைந்தர்கள் இறந்துபட்டபோதும் அதை அவர்கள் வீரத்தின் பரிசாகவே உணர்ந்தார்களே தவிர அப்போதும் போரின்கொடுமையை அவர்கள் முற்றிலுமாக உணர்ந்துகொள்ளவில்லை.

போர் முடிந்த அந்தப் பதினெட்டாம் நாள் இரவு அநியாயமாக இளம் பஞ்ச பாண்டவர்களின் மரணத்தைச் சந்திக்க நேர்கிறபோதுதான், பகையுணர்ச்சி பழியுணர்ச்சி ஆகியனவற்றை தூபம் போட்டு வளர்ப்பதான போரின் கொடுமையை அவர்கள் முற்றிலுமாக உணர்கிறார்கள். அதனால்தான் பகையுணர்ச்சியை பழி உணர்ச்சியை உண்டாக்கிப் போருக்கும் சமுதாய கேட்டிற்கும் காரணமாகும் சபத நிறைவேற்றம் முதலியவைகளைப் பெரிதுபடுத்திப் பேசக்கூடாது என்பதனால்வில்லிப்புத்தூரார், துரோபதை தன் கூந்தலின் சிக்கெடுத்தாள், முடித்தாள் போன்ற பாஞ்சாலி சபதம் நிறைவேறிய பகுதிகளை விவரிக்கவில்லை என்பதை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். பாரதப்போர் முடிந்த நாளில் பாண்டவர்களும் துரோபதையுமே கூட தாங்கள் உற்ற பேரிழப்புகளால் தங்கள் சபதத்தைப் பற்றி நினைக்கவோ அல்லது அதைப் பெருமைபடுத்திப் பேசவோ இயலாத பேரிழப்பிற்கு ஆளாகிப் போர்க்களம் அவர்களுக்குக்கற்றுத் தந்த போதனையை அவர்களும் செவ்வனே உணர்ந்து கொண்டுவிடுகிறார்கள். இவ்வாறு மகா பாரதக் காவியம் சூதுபோரின் தீமையை மட்டும் அல்ல, மோது போரின் தீமையையும்கூட இப் பேருலகிற்கு எடுத்துக் காட்டும் அற்புதப் பெருங் காவியமாகத் திகழ்கிறது.

பாரதப் போருக்குப் பிறகு அஸ்தினாபுரம் வந்து சேரும் பாண்டவர்கள் தம் பெரிய தந்தை திருதராட்டிரனைக் கண்டு வணங்கி ஆசி வேண்டுகிறார்கள். தருமரைத் தம்மெய்யாரத் தழுவித் திருதராட்டிரன் ஆசிகூறுகிறான். ''வீமன் எங்கே? ஆசை தீர அவனை நான் கட்டித்தழுவிக் கொள்ள வேண்டும்'' என்று திருதராட்டிரன் கூற, வீமனும் செல்கிறான். அப்பொழுது பார்த்தசாரதிவீமனை தடுத்து நிறுத்தி விடுகிறார். ''இதோ வீமன் வருகிறான்'' என்று கூறி ஒரு பெரிய இரும்புத் தூணைக் கொண்டு வந்து குருடனான திருதராட்டிரன் முன் நிறுத்தச் செய்கிறார் கண்ணபெருமான். பதினாயிரம் யானை பலம் கொண்ட திருதராட்டிரனும் அவ்விரும்புத் தூணை வீமன் எனவேஎண்ணி தழுவுகிறான். ''இவன் தானே என் மக்களைக் கொன்றவன்'' என்ற கோபமும் திருதநாட்டிரனிடம் உண்டாக அவன் தன் பலத்தை எல்லாம் காட்டி இரும்புத்தூணை நொறுக்க, அத்தூணும் பொடிப் பொடியாய்ச் சிதைந்து அழிகிறது.

வீமனைக் கொல்ல வேண்டும் என்பது திருதராட்டிரனின் எண்ணம் இல்லை. வீமனைக்கட்டித் தழுவுகிறபோது நொடிநேரம் கோபத்திற்கும் பழி உணர்ச்சிக்கும் ஆளாகிவிடுகிறான். பிறகு அவனே ''நான் என் கோபத்தால் இப்படிச் செய்து விட்டேனே'' என்று வருந்தவும் செய்கிறான். இப்படி ஆகும் என்று உணர்ந்துதான் பார்த்தசாரதி வீமனைத் தடுத்து நிறுத்தி இரும்புத் தூணைத் திருதராட்டிரனுக்குக் காட்டினார். பார்த்தசாரதி இவ்வுபாயம் செய்திராவிடில் திருதராட்டிரன் வீமனை அப்பளம் நொறுக்குவதைப் போலவே நொறுக்கிவிட்டிப்பான்.

கண்ணபெருமான் ''திருதராட்டிரனிடம் கவலை வேண்டாம். வீமன் சாகவில்லை. வீமன் என்று நினைத்து இரும்புத் தூணைத்தான் நொறுக்கி விட்டீர்கள்'' என்று கூறி அவன் கவலையை மாற்றுகிறார். திருதராட்டிரனும் பாத்தசாரதியைப் போற்றித் தன் தவறைப் பொறுத்திட வேண்டுகிறான். அதற்குப் பிறகு பார்த்தசாரதி அனுமதிக்க வீமனை அன்போடு அணைத்து ஆசி கூறி, அர்ச்சுனன், நகுல, சகா தேவர்களையும் அவர் ஆசீர்வதிக்கிறார்.

பார்த்தசாரதி தம் தமையனாரான பலராமர் தம்பி சாத்தகியோடு வீற்றிருந்து தருமருக்குப் பட்டாபிசேகத்தையும் தாமே தம்திருக்கரங்களால் செய்து வாழ்த்துகிறார்.

''இனி ஊழி வாழ்திரென இளைஞர் ஒரு
நால்வருடன் அறத்தின் மைந்தன்
தனையிருத்தி மீள்வலெனச் சாத்தகியும்
அலாயுதனும் தன்னைச் சூழ
வினை அகற்றும் பசுந்துளவோன் துவரைநகர்த்
திசைநோக்கி மீண்டான் சீர்த்திக்
கனைகடல்பார் அளித்தவரும் அந்நகரில்
அறநெறியே கருதி வாழ்ந்தார்''
(பதினெட்டாம் போர்ச் சருக்கம், 250)

''நெடுங்காலம் அரசாண்டு வாழ்வீராக'' என்று வாழ்த்தும் பார்த்தசாரதிப்பெருமான் விடைபெற்றுத் தம் உடன் பிறந்தாருடன் துவாரகாபுரியைச் சென்றடைய, பாண்டவர்கள் தருமராஜ்ஜியம் நிறுவி அதனைப் பரிபாலித்து சிறப்புற வாழ்கிறார்கள் என்று கூறி இத்துடன் வில்லிப்புத்தூரார் தமதுகாவியத்தை நிறைவு செய்திருக்கிறார். நாமும் கடந்த 32 திருக்கோயில் இதழ்களில் 'கிருட்டிணன் தூது' எனவும் 'பாரதப் போரில் பார்த்தசாரதி' எனவும் தொடர்ந்து கண்டு வந்த இக் கட்டுரைத் தொடரை இத்துடன் நிறைவு செய்து கொள்வோமாக.

தருமம் வெல்லவும், தருமம் நிலைக்கவும், தருமம் தழைக்கவும் எல்லாம் வல்ல பார்த்தசாரதிப் பெருமான் என்றும் திருவருள் புரிவார். அவர் திருவடிகளைத் தொழுது நாம் உய்வோம்.

''பேர்படைத்த விசயனுடன் மும்மை நெடும்
பிறவியிலும் பிரியான் ஆகிச்
சீர்படைத்த கேண்மையினால் தேரூர்தற்கு
இசைந்தருளும் செங்கண்மாலை
பார்படைத்த சுயோதனற்குப் படைஎடேன்
அமரில் எனப்பணித்த கோவை
கார்படைத்த நிறத்தானைக் கைதொழுவார்
பிறவாழி கரை கண்டாரே''

(நிறைவு பெறுகிறது)

வெளியிடுபவர் : ஆணையர், தமிழ்நாடு அரசு இந்து சமய அறநிலைய ஆட்சித்துறை, சென்னை-6000 034
ஆசிரியர் : கவிஞர் டாக்டர் த. அமிர்தலிங்கம், M.A., Ph.D.,
அச்சிட்டோர் : தமிழரசு அச்சகம், அரசினர் தோட்டம், சென்னை-600002

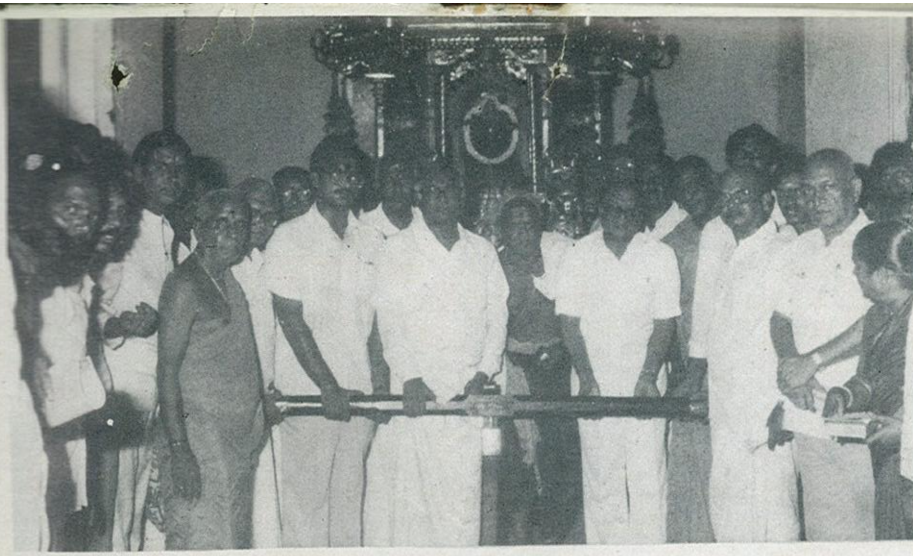

திருவேற்காடு அருள்மிகு தேவிகருமாரியம்மன் ஆலயத்தில் மேதகு தமிழக ஆளுநர் அவர்களின் ஆலோசகர் திருமிகு ஆ. பத்மநாபன் ஐ.ஏ.எஸ்., அவர்கள் அலுவலக புதிய கட்டிடத்தைத் திறந்து வைத்து தங்கரதம் இழுத்தபோது எடுக்கப்பட்ட படங்கள். அறநிலையத்துறைச் செயலாளர் திரு கு. ஆளுடையபிள்ளை ஐ.ஏ.எஸ்., ஆணையர் திரு தி. இராச. கல்யாணசுந்தரம் ஐ.ஏ.எஸ்., இணை ஆணையாளர் திரு ம. சூரியராஜ் பி.ஏ.பி.எல்., தவத்திரு சுவாமி இராமதாசர், மயிலை குருஜி சுந்தரராம சுவாமிகள், சாம்பசிவ சிவாச்சாரியார், ஆலயத் துணை ஆணையாளரும் ஆலய நிர்வாக அதிகாரியுமான திரு. கே.எஸ். சோமசுந்தரம் பி.ஏ.பி.எல்., ஆகியோர் உள்ளனர்.

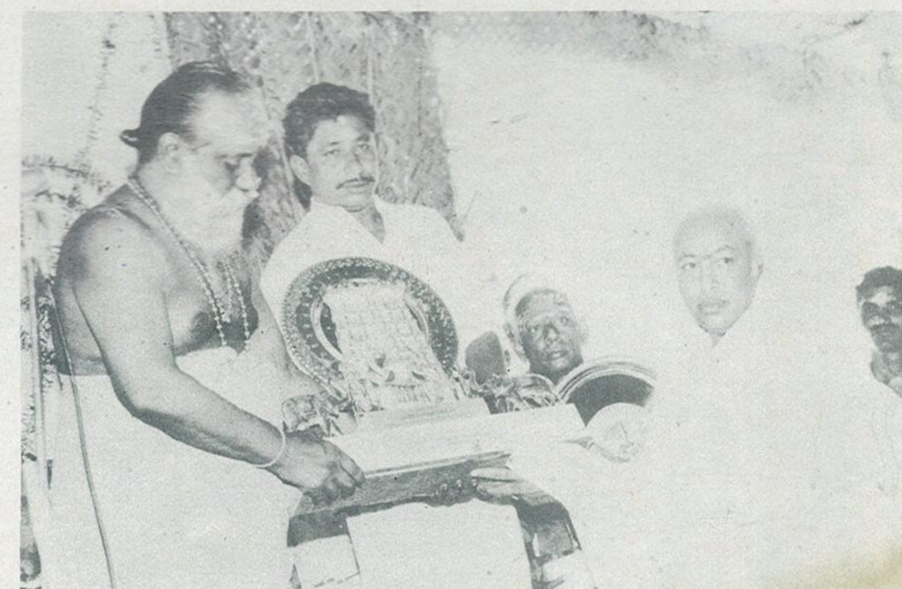

தாராபுரம் வட்டம் கொசவலசு அருள்மிகு பகவான் ஆலயத் திருப்பணியைத் தவத்திரு சுந்தரசுவாமிகள் தொடங்கி வைத்தபோது எடுக்கப்பட்ட படங்கள். ஆணையாளர் திரு. தி. இராச. கல்யாணசுந்தரம் ஐ.ஏ.எஸ்., இணை ஆணையாளர் திரு ம. சூரியராஜ் பி.ஏ.பி.எல்., சாம்பசிவ சிவாச்சாரியார், திருப்பணிக்குழுவின் தலைவர் திரு எஸ்,வி, மாரிமுத்து ஆகியோர் உள்ளனர்.

திருச்சி அருள்மிகு திருவானைக் காவல் ஆலயத்திற்கு மேதகு குடியரசுத் துணைத் தலைவர் திரு மிகு டாக்டர் சங்கர் தயாள் சர்மா அவர்கள் வருகை புரிந்தபோது எடுக்கப்பட்ட படங்கள். மேதகு தமிழக ஆளுநரின் ஆலோசகர் திருமிகு ஆ. பத்மநாபன், ஐ.ஏ.எஸ்., அறநிலையத்துறைச் செயலாளர் திரு. கு. ஆளுடையபிள்ளை ஐ.ஏ.எஸ்., ஆணையர் திரு தி. இராச.கல்யாணசுந்தரம், ஐ.ஏ.எஸ்., ஆகியோர் உடன் உள்ளனர்.